TEXANII

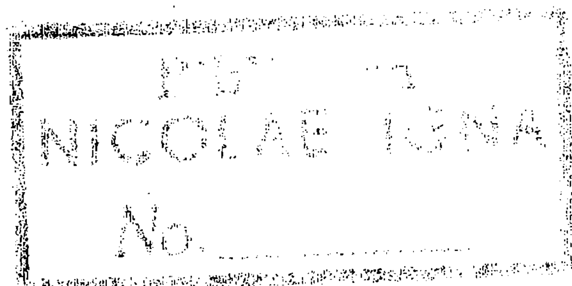
TEXANII

EDITURA
DANUBIU

6

Colecția Romanelor Senzaționale
Nr. 6

ZANE GREY

TEXANII

(Texasrangers)

TRADUCERE de D-l
ȘT. SOCRATE

EDITURA „DANUBIU"
STR. Dr. ISTRATI No. 10 — BUCUREȘTI
Of. Reg. Com. 1395/941

COLECŢIA ROMANELOR SENZAŢIONALE

apare regulat, odată pe lună, şi publică tot ce s'a scris mai interesant, în toate domeniile literaturii mondiale. Până în prezent au fost date publicităţii următoarele capodopere:

1. GRANICERII DIN TEXAS

de ZANE GREY

o splendidă icoană a memorabilelor lupte pentru colonizarea Americei de Nord.

2. VULTURUL NEGRU

de SIDNEY HORLEY

o minunată poveste de dragoste şi aventuri, în citadela tuturor fărădelegilor: Londra.

3. MISTRAL

de MAX BRAND

un roman epocal, care se desfăşoară într'un mediu rar analizat în romane.

4. AGENTUL SECRET

de FRANK M. HIGHMAN

uluitoarea poveste a celei mai fantastice aventuri în urmărirea unei periculoase bande.

5. CLOPOTUL TACEREI

de ELAINE HAMILTON

Un asasinat misterios, mai captivant ca lucrările lui Edgar Wallace.

6. TEXANII

de ZANE GREY

O nouă şi palpitantă etapă din colonizarea statului Texas.

TEXANII

de ZANE GREY

CAP. I

Ziua în care nevasta lui Theodor Lambeth îl anunţă că vor avea un moştenitor, fu pentru acesta o zi de mare bucurie. Fiul său, gândea el, avea să îndeplinească visul tinereţii sale, devenind un om liber şi ducând o viaţă aventuroasă pe câmpiile întinse de dincolo de râul Pecos.

Chiar în ziua aceea, el dădu viitorului său moştenitor numele Terill după numele fratelui său. Tatăl lui Theodor Lambeth lăsase celor doi fii câte o plantaţie, una în Luisiana cealaltă în răsăritul Texas-ului. Dar pe când Theodor nu avusese deloc noroc în Texas, lucrurile se întâmplaseră cu totul altfel în Luisiana.

Mult aşteptatul copil sosi însfârşit, dar fu o fată. Lambeth nu-şi reveni niciodată din această dezamăgire. El hotărî, ca o sfidare adusă soartei, să-şi crească fata exact ca pe un băeţaş, pentru ca totuş să aibă un fiu. Păstră chiar şi numele de Terill, socotind că se potrivea tot atât de bine unui băiat ca şi unei fete.

Se înţelege dela sine, că Lambeth ar fi iubit-o pe Terill chiar dacă ar fi fost o fetiţă sfioasă şi blândă. Cu atât mai mare îi fu bucuria când ea se dovedi de timpuriu a fi vioae şi îndrăsneaţă ca orice ştrengar, arătând o predilecţie deosebită pentru jocurile şi ocupaţiile băieţeşti.

Când împlini 5 ani, Terill căpătă un profesor. Cu educaţia ei fizică, se însărcină chiar Theodor, astfel că la 10 ani, fetiţa se putea măsura cu oricare băiat. Cea mai mare îndemânare o arăta însă la călărie — căci putea să stăpânească nu numai orice cal, dar şi orice patruped depe plantaţia tatălui ei.

In Aprilie 1861, cei doi fraţi Lambeth porniră ca voluntari în războiul de secesiune. Acuma, când lipsa soţului ei îi dădea mai multă libertate, doamna Lambeth încercă să-şi exercite la rândul ei influenţa asupra fetei, căutând să transforme ştrengarul cel voinic într'o domnişoară drăguţă

Lucrul acesta nu-i reuşi complect. Totuşi, când muri, spre sfârşitul războiului, lăsă fiicei sale o moştenire spirituală care atenua, fără a înlătura complect, influenţa tatălui.

La întoarcerea din război, Lambeth socoti moartea soţiei sale drept un semn al soartei, drept un îndemn să rupă cu viaţa din răsăritul Texas-ului şi să pornească spre hotarul vestic, unde câmpiile întinse şi mănoase, ofereau oricărui om voinic şi priceput, posibilitatea de a face avere.

Pentru Lambeth, Texas-ul era toată lumea. Il cunoştea cum nu se putea mai bine, căci vânătorile la care luase parte, îl duseră dela Arkansas la Red-River; avea o imagine clară a posibilităţilor pe cari le oferea acest ţinut. Apoi în afară de faptul că era sătul de cultivarea bumbacului, ţinuturile necunoscute de dincolo de râul Pecos îl atrăgeau cu o putere irezistibilă.

Primul lucru pe care îl făcu Lambeth la întoarcerea sa, fu să-şi elibereze sclavii, cari rămaseră însă mai departe pe plantaţie. Apoi îşi vându plantaţia cu tot inventariul, păstrându-şi pentru el numai calul favorit şi o căruţă cu cai pentru bagaje.

In momentul acesta, ajunse până la el vestea morţii fratelui său care se îmbolnăvise în timpul războiului, şi a cărui plantaţie o moştenea el. I se oferea astfel o posibilitate să-şi continue viaţa de plantator dar se împotrivi ispitei şi-şi urmă pregătirile de plecare, vânzând şi plantaţia aceasta. Dintre toţi servitorii negrii cari îl rugau să-i ia cu el, Lambeth alese numai pe Sambo şi Mauree, o pereche de tineri căsătoriţi, voinici şi credincioşi.

Işi făcuse şi el socoteala că se va descurca mai bine dacă va avea cu el o pereche de servitori credincioşi. Dar, ca să-i încerce, îi lăsase să vină de multe ori la el, fără să primească să-i asculte.

Insfârşit, în ajunul plecării, îi primi în casă.

— Ştii că eşti un om liber acuma, Sambo? începu Theodor Lambeth.

— Desigur, răspunse negrul, dar ce mă fac eu dacă plecaţi dumneavoastră ?

Lambeth îl privi gânditor. Sambo era un negru în floarea vârstei, voinic ca un taur, şi priceput ca nimeni altul la mânuitul vitelor. Se pricepea deasemenea şi la vânătoarea de bivoli, la care însoţea adesea pe stăpânul său. Dar mai presus de orice, Lambeth ştia că Sambo ţinea la Terill ca la nimeni altcineva. Negrul fusese chiar primul maestru de călărie al fetei.

— Bine, spuse Lambeth în cele din urmă, te iau cu mine.

Dar Mauree, ce caută cu tine?

Spunând acestea, Theodor privi întrebător către o negresă tânără care venise împreună cu Sambo.

— Ne-am căsătorit în lipsa dumneavoastră, răspunse Sambo repede. Dacă merg eu, trebuie să o luaţi şi pe Mauree Va fi de mare folos căci nu există bucătăreasă mai iscusită ca Mauree a mea.

Cuvintele acestea îl hotărâră pe Lambeth, ca să-i ia cu sine pe amândoi negrii. Rugăminţile tuturor celorlalţi negrii rămaseră însă fără niciun rezultat. Ei fură nevoiţi să-şi caute rostul în altă parte, cu atât mai mult cu cât ziua plecării se apropia din ce în ce.

In zilele dinaintea plecărei, Terill făcu de zeci de ori înconjurul proprietăţii lor. O melancolie puţin obişnuită o făcea să revină mereu în grădină, unde fusese locul preferat al mamei sale.

Timpul se menţinea frumos, deşi erau în Martie, astfel că Lambeth prevedea o călătorie fără neajunsuri. In fiecare zi, soarele strălucea mai cald, şi rândunelele ciripeau vesele întoarse din călătoria lor anuală.

In dimineaţa plecării, Terill făcu pentru ultima oară înconjurul grădinii, luându-şi rămas bun dela locurile copilăriei. Căruţa aştepta în faţa porţii. iar Sambo încărca proviziile. In clipa aceea, aduse din casă un cufăraş de lemn pe care căuta să-l pună neobservat în căruţă.

— A mers strună, Miss Terill, şopti el fetei, dar în clipa aceea fu întrerupt de glasul lui Lambeth.

— Sambo — ce-ai adus acolo?

— Nimic tată, răspunse Terill în locul lui, numai câteva nimicuri, cărţi şi... rochiile mele.

Lambeth rămase uimit. Aşa cum stătea în faţa lui, cu pantalonii de piele şi bluza băeţească, cu buclele scurte sub pălăria imensă, nimeni n'ar fi luat-o drept altceva decât un flăcău tânăr şi chipeş.

— Puteai foarte bine să le laşi aci, răspunse el după un timp. Acolo, unde mergem nu vei mai avea nevoie de ele Ar trebui să te obişnueşti cu gândul că eşti băiat. Ca fată mi-ai aduce numai necazuri. De altfel dacă nu-ţi place, poţi foarte bine să te duci la mătuşa ta...

— Vai tată, strigă ea, cum poţi vorbi astfel? Stii bine cât te iubesc şi că nu vreau să mă despart de tine. De altfel, şi eu abea aştept să ajungem în vest — numai că mi-e cam greu să plec de acasă pentru totdeauna.

Lambeth dădu din cap fără să răspundă. Sambo în-

demnă caii, şi după câteva minute, casa şi grădina nu mai erau decât o pată mică la orizont.

Lambeth călătorea foarte încet, ca să aibă timp să vadă ţinutul. Făcură haltă în fiecare sătuleţ pe care-l întâlniră şi adesea dormiră sub cerul liber.

Terill se obişnuia din ce în ce mai mult cu această viaţă rătăcitoare. Sambo îi făcuse un culcuş în căruţă, unde putea să stea după placul inimii, ascunsă de privirile indiscrete. Căci îşi dădea bine seama că deghizarea ei nu era perfectă, aşa că oricine, cu puţină atenţie, i-ar fi descoperit secretul. Altfel, era cât se poate de mulţumită şi nu se mai gândea deloc la trecut.

Când ajunseră în San-Intonio, Terill se găsi deodată într'o lume cu totul străină care o ameţi cu larma ei neîntreruptă, o intimidă şi totuş o atrase într'un mod irezistibil.

I se părea cu neputinţă să poată trece şi aici drept băiat. Asupra hainelor nu avea nici o grije, dar faţa o neliniştea cumplit. Cum ajunseră la han, prima ei grije fu să se examineze amănunţit într'o oglindă. Cercetarea aceasta o lăsă nemulţumită. Buclele blonde, ochii albaştri şi mai ales tenul alb şi delicat îi displăcură complect. Trebuia neapărat să facă ceva!

Un gând avu darul să o liniştească complect. Işi spuse, anume, că nu va face cu nimeni cunoştinţă mai îndeaproape şi că nu va vedea pe niciunul dintre tovarăşii de călătorie mai mult decât o singură dată.

Terill nu părăsea niciodată hanul decât întovărăşită de tatăl ei sau de Sambo. Dar Lambeth se întâlnea de fiecare dată cu oameni cu cari ducea conversaţii prelungite — lucru destul de plictisitor pentru Terill. După câteva experienţe de acest fel, fata hotărî să nu mai părăsească hanul. Trebui totuş să mai meargă odată în oraş după cumpărături, de data aceasta întovărăşită de Sambo. Lucrul acesta era însă primejdios, căci negrul nu putea să uite că fata era totuş «Miss Rill» şi nu un băiat.

— Termină odată cu veşnicul tău «Miss Rill» spunea ea supărată. De acum să-mi spui numai «Mr. Rill».

— Fireşte, Miss Rill, răspundea negrul din toată inima.

Se aflau pe strada principală a oraşului. Toţi călăreţii, căruţele şi diligenţele pe care le întâlneau, aveau, pentru imaginaţia vie a lui Terill, ceva cu totul neobişnuit — ele îi vorbeau despre vestul îndepărtat şi sălbatec, despre care auzise atât de multe.

La un moment dat, atenţia fetei fu atrasă de o prăvălioară cu mărfuri ademenitoare. Totuşi ea trecu înainte, căci

se găsea tocmai lângă o cârciumă din care răzbătea larmă şi în fața căreia erau legați o mulțime de cai. Dar, după câțiva paşi, ispita deveni prea mare: Terill se întoarse brusc şi intră în prăvălie. Fata îl uitase cu totul pe Sambo şi se gândi la el abea după ce-şi făcuse toate cumpărăturile. Dar Sambo nu se vedea nicăieri.

Afară, larma se întețise. Terill începu să se teamă şi ieşi iute în stradă, dar negrul nu se afla nici acolo. Un grup de oameni care vorbeau şi râdeau trecu prin fața ei, ascunzându-i cu totul vederea. Terill voia să meargă după ei, dar când ajunse în fața cârciumei, uşa acesteia se deschise brusc; un om se repezi dinăuntru, mergând dea'ndărătelea, se lovi de Terill şi o îmbrânci cu atâta violență încât toate pachetele ei se rostogoliră în praf.

Mânioasă, fata se ridică şi-şi adună lucrurile, dar deodată înlemni: omul care o îmbrâncise atât de aspru, ținea în fiecare mână câte un revolver. E drept că acestea nu erau îndreptate asupra ei, ci asupra uşei care rămăsese deschisă. In cârciumă se făcuse deodată linişte.

— Când veți mai juca cu cărți măsluite, fiți mai prevăzători la alegerea victimei — cu Pecos-Smith nu merge treaba asta, strigă omul.

Apoi întorcându-se spre Terill care rămăsese împietrită în loc, el adăogă:

— Ascultă băiete, desleagă-mi calul şi adu-mi-l. E murgul acela de colo.

Terill îndeplini ordinul, ca vrăjită. Tânărul îşi vârî revolverele în buzunar şi dintr'o săritură fu pe cal.

— Dece tremuri aşa, băete? întrebă el privind-o pe Terill mirat şi puțin ironic.

— Nu — ştiu, domnule, se bâlbâi ea şi dădu drumul frâului pe care încă îl mai ținea în mână.

Niciodată încă până atunci nu fusese atât de aproape de renumitul cow-boy din Texas iar acesta avea o înfățişare teribilă, cu ochii lui aprigi cari mai păstrau încă o licărire de zâmbet.

— Nu sunt chiar căpcăun, aşa cum se pare că mă socoți tu, urmă Pecos-Smith. Chiar pungaşului aceluia dinăuntru i-am sgâriat numai urechea. Şi acum rămâi cu bine, fiule — trebuie să mă duc.

Ii făcu un semn prietenesc cu capul şi dispăru într'un nor de pulbere.

In vreme ce Terill se mai uita încă uimită după străin, Sambo îşi făcu apariția alergând din răsputeri.

— Slavă Domnului că te-am găsit, Mr. Rill! spuse el abea răsuflând. Te-am căutat pretutindeni.

Terill nu răspunse şi amândoi se întoarse[illegible] casă.

O singură plimbare prin Santone (cum i se mai spunea oraşului San-Antonio) fusese deajuns pentru a mări în mod considerabil cunoştinţele lui Terill asupra oamenilor. In curând, începu să recunoască dintr'o singură privire, diferitele tipuri pe care le întâlnea.

Tinerii mândri cu şei împodobite erau călăreţi din Texas — iar oamenii, probabil părinţii lor. Niciunul din ei însă nu suferea comparaţia cu Pecos-Smith, care făcuse asupra ei o impresie puternică.

Mexicanii se recunoşteau, uşor, după jachetele scurte, pantaloni largii şi pălăriile enorme, iar soldaţii după uniformă. Ii venea mai greu să deosebească pe vânătorii de bivoli, cari veniseră după cirezile rătăcitoare, de negustorii de cai şi vite. Câte odată întâlnea călăreţi aşpri cu privirea cercetătoare — aceştia erau şerifi. Iar tinerii drăguţi, cu haine negre şi veste colorate erau jucători profesionişti de cărţi. Numai pe oamenii sdrenţăroşi şi murdari pe care-i găsea pretutindeni nu isbutea să-i catalogheze, până ce tatăl ei n'o lămuri că erau rămăşiţele armatei Sudului cari nu mai găseau nicăieri de lucru.

Intr'o bună zi, Lambeth îi spuse fetei:

— Astăzi, am timp liber câteva ore, şi vreau să merg cu tine să-ţi arăt vestita clădire Alomo — asta trebue s'o vadă toţi tinerii care s'au născut şi au crescut în Texas.

Cum Terill învăţase pe de rost istoria Texas-ului, nu trebui să pună nicio întrebare pentru a afla în ce constă însemnătatea acestei clădiri. Lambeth, care cunoştea bine locurile căci mai fusese pe acolo, o duse şi-i arătă tot ce era mai interesant.

— Santa Anna, dictarul Mexicului, strânsese cam şapte sute de soldaţi cu care atacă apărătorii Texas-ului, strânşi în Alomo, spuse el. Atacul a început îi zorii zilei. De două ori, s'au repezit să înainteze şi de două ori au fost respinşi cu pierderi îngrozitoare. Se părea că îşi pierduseră cu totul curajul, când Santa Anna dădu semnalul celui de-al treilea atac. De data aceasta, isbutiră să facă o spărtură în zidul dela sud şi pătrunseră chiar în clădire unde începu o luptă pe viaţă şi pe moarte. Aici, în camera aceasta, a fost omorât în patul său, celebrul Bowie care era bolnav. Acolo a căzut Trovis lângă tunul său şi, în partea cealaltă, a fost răpus Davy Crockett, înconjurat de un morman de cadavre de ale duşmanilor. Aşa un sfârşit l-aş dori eu fiului meu dacă aş fi avut vreunul! Cei o sută douăzeci şi opt de texani au

murit până a unul, dar trimiseseră pe lumea cealaltă şase sute de soldaţi de ai dictatorului Santa Anna! Aşa oameni erau copiii Texas-ului altă dată!

— Ca fată ce sunt, ar trebui să mă simt înfricoşată când aud asemenea grozăvii, spuse Terill încet ca pentru sine. Totuş, mi-e imposibil să mă gândesc la altceva decât la eroii noştrii în luptă cu inamicul — şi sunt mândră de ei!

— Aşa te vreau, copilul meu, strigă Theodor Lambeth nespus de fericit. Să nu uiţi niciodată că, deşi am fost învinşi în războiul de secesiune, nimeni nu ne poate lua faima că am liberat Texas-ul de asuprirea mexicană!

Terill fu gânditoare tot drumul spre oraş — dar apoi firea ei veselă birui şi ea începu din nou să ciripească voioasă.

Acasă o aştepta o surpriză. Tatăl ei îi cumpărase o şea mexicană, cu frâu şi pinteni, apoi haine mexicane şi un sombrero atât de mare încât fata avea impresia că purta un nor deasupra capului.

— Acum eşti un cow-boy desăvârşit! zise Lambeth mândru când o văzu îmbrăcată.

Abea atunci observă Terill că Lambeth cumpărase arme, muniţii, topoare, un revolver special pentru ea şi însfârşit atâtea bagaje încât abea ar fi putut să le ducă cu ei dacă n'ar fi avut precauţiunea să mai cumpere o căruţă cu patru cai voinici.

Cu această ocazie, tatăl ei îi destăinui planul pe care şi-l făcuse.

— Nu vreau să urmăm drumul obişnuit, spuse el. Dincolo de San-Antonio e bine să eviţi pe cât se poate întâlnirile cu străinii. Deaceea m'am hotărît să întovărăşesc o ceată de vânători cari pleacă în căutarea bivolilor sălbateci. Vom merge un timp cu ei, apoi ne vom continua drumul singuri. Şi unde mai pui că vei avea şi tu ocazia să iei parte la o vânătoare de bivoli.

După două zile plecară.

Mica lor caravană se compunea din şase căruţe, fără a le mai socoti şi pe ale lor. Intre cei opt vânători cu care mergeau, nu se afla, după cum constată Terill bucuroasă, niciun om mai tânăr.

Drumul lor ducea spre nord. Prima zi, merseră voiniceşte încât la apusul soarelui se găseau cam la treizeci de mile de San-Antonio. Numai Sambo îl îngrijoră pe Lambeth, căci, căruţa lui fiind mai grea, rămase mereu în urmă. Nu-i ajunse decât după lăsarea întunericului.

Tovarăşii de drum glumiseră adesea cu Terill dar nici-

unul din ei nu-i bănuise identitatea. Ea luă loc lângă foc după masa de seară, şi ascultă poveştile lor.

La început, toate merseră bine. Vânătorii aveau multe lucruri vesele de povestit, aflate în nesfârşitele lor călătorii. Totul se schimbă ca prin farmec, atunci când unul dintre ei începu să vorbească despre indieni.

Nu mai auzeai acum decât poveşti sângeroase cu Pieile-Roşii, aventuri care se întâmplaseră fie povestitorilor, fie unor prieteni, şi astfel erau demne de crezare.

La sfârşit se încinse o discuţie interminabilă asupra chestiunii indienilor.

— Da, da, spunea unul din ei, credeţi-mă că nu va fi linişte în Texas până nu vor fi exterminaţi toţi Kiawas-ii, Comanchii, cheyennii şi toţi blestemaţii aceştia de Piei-Roşii!

— In orice caz, răspunse un vânător numit Hudkins, de data aceasta nu avem să ne temem, căci e prea puţin înaintată primăvara pentruca Pieile-Roşii să fi putut ajunge până aici, pe urma cirezilor de bivoli. După cum ştim cu toţii, acestea din urmă care sosesc din spre Rio Grande n'au atins încă Red-River, aşa că mai au o bună bucată de drum de făcut, până să ajungă aici.

— Desigur, întări un alt vânător roşu la faţă, vom întâlni cirezile de bivoli de abea în apropierea râului Colorado. Sunt însă de părere că nu va fi nevoie să traversăm râul şi mă bucur, căci traversarea lui Colorado este foarte dificilă în anotimpul acesta. Prietenul nostru Lambeth va face în curând această experienţă.

— Ar fi poate mai bine nici să nu traverseze Colorado-ul, interveni un al treilea, şi să meargă dealungul râului. In orice caz, mărturisesc că nu cunosc atât de bine regiunea aceasta.

Puţin îngrijorat de cele auzite, Lambeth încercă să capete mai multe lămuriri. Vânătorii se grăbiră să-i răspundă, şi timp de o jumătate de oră, discutară cu însufleţire asupra drumului pe care trebuia să-l urmeze prietenul lor. Fiecare avea altă părere, un lucru era însă clar: oricare ar fi fost drumul luat, el era cum nu se poate mai primejdios.

Terill ascultase cu sufletul la gură toate povestirile acestea. Chiar dacă ar fi fost într'adevăr băiat, tot ar fi rămas impresionantă. Dar acum, când se svârcolea fără somn in culcuşul pregătit de Mauree, şi fragmente din cele auzite îi reveneau în minte, ajunse la regretabila constatare că rămăsese totuş — o fată.

CAP. II

Câteva zile mai târziu, Terill călărea pe lângă căruța lui Sambo care rămăsese din nou în urma celorlalți, când auzi, deodată, un sgomot neobişnuit.

— Ia ascultă Sambo, strigă ea, întorcându-se spre el, auzi?

— Nu aud nimic, răspunse negrul mirat.

— Ba da, se aude ceva, zise Terill din nou, ingrijorată. Parcă ar fi un tunet... Se apropie oare o furtună?

— Asta nu-i un tunet obişnuit, răspunse Sambo care auzise însfârşit, căci se face din ce în ce mai puternic. Ştiţi ce este? O cireadă de bivoli sălbateci care aleargă spre noi.

Sgomotul devenea din ce în ce mai tare. Un praf greu le înecă respirația.

— Cum aleargă! Par'că ar fi înspăimântați de ceva! spuse Terill.

— Asta se numeşte o stampedă, răspunse Sambo. Nu-ți fie frică, Mr. Rill, ai încredere în mine.

Cu aceste cuvinte, o sili să coboare depe cal şi să se urce în căruță lângă Mauree, apoi îndreptă caii în direcția spre care mergeau bivolii,

Terill ar fi preferat să o ia pe Mauree în șea și să galopeze nebuneşte înainte, ca să scape de bivol. Dar speriată cum era, se supuse fără să crâcnească şi se urcă în căruță, ținându-l pe Dixie, calul ei, de frâul care din fericire era destul de lung.

Planul lui Sambo era să pună căruța cea mare şi grea ca un obstacol în calea animalelor înebunite. Acum nu-i mai despărțea decât vreo 50 de metri de bivolii care soseau cu capul aplecat, înconjurați de un nor galben de praf.

Inima lui Terill bătea să se rupă. Cât timp vor mai rezista caii la goana aceasta nebunească? Auzise destule poveşti în care caravane întregi erau răsturnate şi sfărâmate de bivoli. Până şi Dixie părea că-i împărtăşeşte teama, căci trăgea de frâu atât de tare încât fata abea îl mai ținea.

Depărtarea dintre cireadă şi căruță se făcea din ce în ce mai mică. Acum nu mai rămăseseră decât câțiva metri. In curând nu mai distinge nimic din cauza prafului care-i întuneca. Sambo îi strigă ceva, dar îi fu imposibil să-l audă ce spune.

O sudoare rece o scăldă din creştet până'n tălpi. Mai aveau câteva secunde — după aceea venea sfârşitul. Terill închise ochii.

Căruța începu deodată să se hurduce şi să sară ca purtată de valuri. Caii scăpaseră de sub controlul negrului şi

fugeau orbeşte — acum Dixie abea mai putea să se ţină de ei.

Sambo îşi ridică revolverul şi trase orbeşte în grămada bivolilor. Câţiva dintre ei căzură, dar ceilalţi alergară înainte peste cadavrele tovarăşilor lor ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Un miros acru îi înconjură şi le tăie respiraţia.

Nervii lui Terill erau încordaţi să se rupă. Praful era atât de gros încât nu-l mai vedea pe Sambo decât după focul revolverelor. Căruţa începu deodată să-şi încetinească mersul, apoi se opri. Terill închise ochii. Era sfârşitul.

Dar nu se întâmplă nimic, numai banca pe care şedea începu să se clatine. Terill se uită în jur. Sambo îndreptase caii către o colină stâncoasă la picioarele căreia valul animalelor se desfăcea în două. Erau salvaţi.

Sălbătăciunile alergau gâfâind în jurul lor şi după o oră nu mai rămase din cireadă decât sgomotul îndepărtat, ca un tunet care se stingea.

— Am scăpat ca prin minune, spuse Sambo liniştind pe Dixie şi aducându-l. Dar fata nu se simţea în stare să încalece.

Căruţa se întoarse încet şi porni prin praful care încă mai acoperea câmpia, către Lambeth, şi ceilalţi tovarăşi de drum care soseau în căutarea lor.

Depe colina înălţată spre răsărit, pe vârful căreia ajunseseră călătorii noştri, râul Colorado se vedea ca o panglică lucioasă care se întindea între două fâşii de verdeaţă. De jur împrejurul fâşiilor verzi, se vedeau numai coline galbene nisipoase. Pe întinderea aceasta gălbuie se mişcau nenumărate forme negre, unele mai mici, altele mai mari, care nu se puteau recunoaşte uşor cu ochii liberi. Pe malul nordic al fluviului erau mai puţine, pe cel stâng însă, acolo unde câmpia se întindea până hăt — departe, până la orizontul înroşit de răsăritul soarelui, erau cu mult mai multe.

Punctele acestea negre erau bivolii, în cete de mii şi sute de mii, căci se aflau tocmai în timpul călătoriei lor anuale de primăvară spre nord.

La vederea lor, vânătorii începură să chiuie înveseliţi, Lambeth se grăbi să o caute pe Terill ca să-i arate şi ei. Ochii lui negri străluceau, şi părea că devenise cu totul alt om. Soarele, aerul sănătos şi mişcarea şterseseră toate urmele pe care le întipărise mâhnirea pe chipul său.

— Aici erai? strigă el entuziasmat. — Rill, ce spui de priveliştea asta?

— Nemaipomenită! răspunse Terill cu jumătate de voce.

Şedea pe capra căruţei lângă Sambo, căci Dixie, calul ei, era obosit de atâta mers.

— Mr. Rill va doborî astăzi primul său bivol, spuse negrul.

— N'am nici cea mai mică dorinţă să mânuiesc puştile acelea grele care îţi rup mâinile când porneşte focul! răspunse Terill râzând.

— Păi da, dacă nu ştii s'o ţii bine, nu-i de mirare că-ţi scoate umărul din loc!

Cu toate că drumul ducea acum drept la vale, ajunseră cu căruţele la malul râului abea la sfârşitul după amiezei. Hudkins, care conducea vânătoarea, alese locul lagărului pe un dâmb împădurit lângă mal. După cum o arătau pământul uscat şi urmele de focuri, locul acesta mai fusese întrebuinţat în acelaş scop.

— Ei fraţilor, spuse dânsul, aranjaţi voi lagărul, în vreme ce eu mă duc să văd dacă nu pot cumva să aduc friptura de bivol pentru masa de seară!

Şi spunând acestea, îşi luă puşca lui enormă la care Terill se uita cu admiraţie, şi plecă.

In timp ce bărbaţii lucrau, Terill şedea pe capra căruţei şi îi privea, căci pregătirile pitoreşti pentru înoptare, îi făceau întotdeauna mare plăcere. Chiar dacă n'ar fi găsit nicio plăcere în viaţa rătăcitoare pe care o ducea acum, tot ar fi fost mulţumită de schimbarea care făcuse atât de mult pentru sănătatea şi echilibrul sufletesc al lui Theodor Lambeth.

Până acum, preocupată de schimbările survenite, Terill nu avusese prea mult răgaz ce să se gândească şi la ceilalţi. Fiecare zi aducea cu ea o nouă schimbare de decor în jurul fetei. Cunoştinţele cu oameni ciudaţi şi interesanţi se ţineau şi ele lanţ, aşa că Terill era puţin ameţită. Acum însă, după câteva zile de răgaz, avu timp să se liniştească şi să judece. Şi aşa se făcu, că în seara aceia observă pentru întâia dată cât de mult se schimbaseră tatăl ei şi Sambo dela plecarea lor de acasă. Renunţând cu desăvârşire să se mai gândească la trecut, ei deveniseră cu totul alţi oameni. Fostul plantator copleşit de griji devenise un călăreţ voinic, ars de soare şi de vânt, cu privirea senină şi râsul vesel. Iar din Sambo, pieriseră cu desăvârşire toate urmele care puteau să amintească de muncitorul supus de odinioară. Acum, fiecare mişcare a lui vădea o astfel de putere fizică, încât negrul îşi lua în seamă toate muncile mai grele ale lagărului.

Terill fu întreruptă din aceste gânduri de tatăl ei care venea spre dânsa cu o puşcă grea în mână.

Fata râse. se împotrivi, discută — de geaba. Trebui să

ridice puşca enormă care îi rupea mâinile şi să ochească cu ea ţinta aşezată de Sambo. Din fericire, reuşi să tragă destul de bine, astfel că Lambeth fu mulţumit.

— De acum înainte, spuse el, nu te vei mai despărţi niciodată de puşca asta. Sambo ţi-o va curăţa astăseară, dar va trebui să înveţi să ţi-o îngrijeşti singur. Ai să exersezi în fiecare zi, aşa că în curând vei putea să fii un trăgător bun. Nu vreau ca fiul meu să fie de râsul tovarăşilor noştri.

Intre acestea, se întoarşe şi Hudkins înapoi în lagăr. Vânătoarea lui fusese încununată de succes, după cum o arăta ciosvârta uriaşe de bivol pe care o purta în spate. Din aceasta se făcură gustoasele fripturi de bivol care erau socotite ca o delicateţe rară în toate cercurile vânătoreşti.

Masa de seară fu mai veselă ca niciodată. Vânătorii erau fericiţi că dăduseră în fine de urma cirezilor de bivoli, şi glumele curgeau fără încetare. O ploscă cu rachiu tare făcu de mai multe ori înconjurul mesei, mărind şi mai mult veselia conmesenilor. O clipă, Terill se temu că tatăl ei o va opri să bea, dar nimic nu se întâmplă şi ea îşi îndeplini cu vrednicie rolul de flăcău vânjos.

— Ei, tinerelule, cum ţi-a plăcut friptura de bivol? o întrebă Hudkins la sfârşitul mesei, ca pe unul care nu mai gustase încă felul acesta.

— E foarte bună, răspunse ea, dar trebue mai întâi să fi obişnuit cu gustul vânatului.

Cum era obosită de veşnicul sdruncinat al căruţei pe care îl îndurase toată ziua, fata se duse la culcare foarte devreme în seara aceia.

In mijlocul nopţii, Terill fu trezită din somn de nişte urlete prelungi, şi sări speriată în sus. Amestecate cu clipocitul apei şi foşnetul frunzelor, urletele acestea păreau că se cheamă şi îşi răspund de pe-o parte pe cealaltă a fluviului. Primul ei gând fu că erau atacaţi de indieni. Dar apoi recunoscu că era vorba re lupi şi coioţii care urmau cirezile de bivoli în toate peregrinările lor.

Şi deşi acum era liniştită, dură mult timp până isbuti să adoarmă din nou.

A doua zi, mult timp după ce Lambeth plecase la vânătoare împreună cu toţi ceilalţi, Sambo se apropie de Terill.

— Miss Rill, începu el, ce-ar fi...

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Mr. Bill, îl întrerupse ea enervată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Mr. Rill, îl

fi să vânezi şi d-ta un bivol? Primejdia nu e prea mare — şi ce mândru ar fi Mr. Lambeth când ar afla!

Terill se învoi imediat, îşi luă puşca şi porni după Sambo, toată numai ochi şi urechi. La început nu întâlniră decât păsări şi animale mărunte. Apoi însă începură să audă focurile celorlalţi vânători şi pricepură că bivolii sunt pe aproape.

Deodată, Sambo o apucă pe Terill de mână şi o trase după un capac unde rămaseră ascunşi amândoi.

— Ce sgomot se aude? întrebă Terill.

— Bivolii — vin prin apă spre noi, răspunse Sambo şi-şi pregăti puşca.

Terill privi printre ramuri. O ceată de bivoli trecea dinaintea lor, fără nicio fereală. Erau conduşi de un mascul enorm, după care se ţineau toţi. Fata îi auzi mugind, chemându-se unul pe altul, iar vântul îi aduse în faţă mirosul lor acru.

— Pune puşca pe ramura asta şi ocheşte, murmură Sambo. Bagă de seamă să-l loveşti exact în umăr.

Terill se sbătea între două simţiri cu totul opuse, dar până la urmă febra vânătoarei puse stăpânire pe ea. Işi ridică arma şi trase — lovitura o făcu să cadă în genunchi şi pulberea o orbi aproape. In acelaş timp, auzi răsunând focul lui Sambo.

— Sper că nu l-am nimerit, suspină ea.

— Dimpotrivă, Miss Rill, l-ai nimerit, şi încă cum! strigă Sambo. Ia uite cum se mai svârcoleşte!

Terill îşi rezemă arma de copac şi se aşeză pe jos, căutând să-şi potolească bătăile inimii.

— Au murit amândoi! strigă Sambo. Ce mândru va fi tatăl d-tale !

— Unde sunt ceilalţi bivoli? întrebă ea.

— Au fugit, răspunse negrul. — Uite, pe ăsta l-ai omorît d-ta. Ce învelitoare bună o să mai avem dela el! Hai numai să-i tragem pielea peste cap.

Terill scutură din cap, dar se uită totuş dincolo de copac. Ca la vreo sută de paşi, zăcea un bivol şi ceva mai departe, altul. O milă adâncă înlocui în inima ei mândria vânătorească.

— Cum, nu vrei să pui mâna la jupuirea primului d-tale bivol? întrebă Sambo mirat.

Terill se cutremură.

— Nu, fă tu singur treaba asta, răspunse ea. Imi pare destul de rău că am omorât bietul animal.

— Cum dorești, spuse Sambo și adăogă cu filosofie: Ai să te obișnuești destul de curând cu vederea morții.

După aceste vorbe, începu să se ocupe de prada lor. Terill îl văzu cum îngenunchie lângă vânat și își scoate cuțitul. Se mulțumi însă numai cu atât, căci se întoarse și pătrunse în pădùricea al cărei farmec liniștit o cuprinse îndată. Fata se așeză în iarba înaltă pe care se jucau razele soarelui, și în care infloreau floricele mirositoare, și încercă să-și stăpânească revolta, frica și — desgustul de sine însăși. Bivolul care zăcea acolo era prima ființă vie pe care o omorâse cu bună știință. Chiar dacă cuvintele înțelepte ale lui Sambo nu mințeau, nu ajunsese încă atât de departe căci, până la urmă tot nu era băiat și nu putea să se poarte băețește.

Păsărelele, veverițele și tot felul de animale de pădure care fugiseră la venirea ei, se convinseră că nu le amenința nicio primejdie și se întoarseră sărind în jurul fetei. Puțin mângâiată de această încredere, Terill începu să observe frumusețea și grația animalelor care deveneau tot mai încrezătoare. Era atât de adâncită în admirație încât aproape se mânie de sosirea lui Sambo care cu pasul lui greoi le puse pe toate pe fugă și rupse farmecul.

— Mr. Rill — Mr. Rill! Unde te-ai ascuns? strigă Sambo.

Terill sări în sus și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Slavă Domnului! spuse el abea trăgându-și sufletul. Credeam că te-au răpit indienii! Acum am să-ți arăt ce lovitură ai dat!

Spunând acestea, luă jos legătura pe care o purta în spate, și întinse pielea bivolului pe iarbă. Era o piele atât de mare încât Terill nu-și putea crede ochilor.

— Cred că nimeni n'a doborât încă un asemenea colos, spuse Sambo mândru. Ia d-ta puștile noastre și să ne întoarcem la lagăr. Mie mi-e greu să le mai iau căci pielea e grea și mai duc și bucățile cele mai bune de carne din care să facem friptură.

Când ajunseră din nou în lagăr, o găsiră pe Mauree singură căci nu se înapoiase încă nici un vânător. Sambo îi arătă pielea și nu găsea cuvinte îndeajuns ca să laude ochiul ager și vitejia lui Terill, dar negresa scutură capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea rotind ochii, să nu mai faci așa ceva Miss Rill! Nu e vânătoarea pentru dumneata!

Spre sfârșitul după amiezei, veniră câțiva vânători ca să ia cu ei două căruțe pe care să încarce vânatul. Lambeth se întoarse însă de abia la apusul soarelui. Și el și calul erau plini de praf și sudoare. Cum veni, se repezi să se spele cu

apa caldă pregătită de Mauree şi abea după aceasta zări pielea bivolului pe care Sambo o întinsese cu îngrijire şi o aşezase astfel încât era cu neputinţă să n'o zărească.

— Ce-i, Sambo, ai fost şi tu la vânătoare? întrebă el mirat.

— Desigur, Mr. Lambeth. Cum vă place lovitura asta?

— Aşa ceva n'am mai văzut încă, răspunse Lambeth. Sambo, trebue să mi-o vinzi mie!

— Imi pare rău, Mr. Lambeth, răspunse negrul clătinând din cap, dar aşa ceva mi-e peste putinţă.

— Ai dăruit-o lui Terill?

— Nu, n'am dăruit-o — dar pielea este totuş a lui Miss Rill. Ea însăşi a doborât bivolul, cu un singur glonte.

— Terill! strigă Lambeth.

— Ce e, tată? întrebă ea apropiându-se.

— A minţit Sambo sau chiar tu ai doborît singură bivolul acesta?

— Desigur, răspunse ea cu o linişte prefăcută, apoi adăogă: Şi drept să-ţi spun, nu înţeleg ce mare distracţie găsiţi voi în vânătoarea de bivoli. E ca şi cum te-ai apuca să omori un bou paşnic!

Lambeth nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi o îmbrătişe iar şi iar, lăudând-o. Când se întoarseră şi ceilalţi vânători, le povesti tuturor vitejia «fiului» său, pe care îl sărbătoriră cu toţii ca fiind eroul zilei, deşi ceilalţi aduseseră cu ei 19 bivoli ucişi.

E dela sine înţeles că în seara aceea veselia domni din nou la masa vânătorilor. După masă însă, începu munca şi cu toţii rămaseră deştepţi până noaptea târziu, îngrijind de împachetarea şi aranjarea pradei.

A treia zi, vânătorii îşi strânseră lucrurile şi se pregătiră să plece înapoi la San-Antonio. Vânătoarea se sfârşise şi ora despărţirii sosise însfârşit. Lambeth pleca acum singur mai departe spre Apus — pentru el şi ai lui, adevărata călătorie începea de abia acum.

— Băgaţi bine de seamă să nu pierdeţi direcţia cea bună, îi sfătui Red-Turner, unul dintre vânători, care cunoştea bine ţinuturile acestea. Mai aveţi 80 de mile, adică patru zile de mers până să ajungeti la San-Saba — de acolo vă veţi îndrepta spre Apus şi nu pot să vă sfătuesc decât atâta: să fiţi mereu cu ochii în patru!

Cu toţii îşi luară rămas bun prieteneşte dela Terill, care avea să-şi amintească mai ales de ultimele cuvinte ale lui Hudkins:

— Rămâi cu bine, fiule, îi spuse acesta, şi bagă de seamă: să nu laşi să ţi se ia vreodată puşca sau buclele tale cele frumoase!

CAP. III

Când caravana lui Lambeth se îndepărta din ce în ce de Colorado, întâlnirile cu cirezile de bivoli deveniră un lucru obişnuit.

Când erau cete mai mici, care păşteau în voie în timpul înaintării, îşi desfăceau singuri rândurile ocolind cele două căruţe şi unindu-se din nou după ce treceau.

Dar dacă erau turme mari, nu le rămânea nimic altceva de făcut decât să se oprească şi să aştepte cu răbdare până treceau toţi bivolii. Animalele nu erau deloc sălbatece, încât chiar un vânător pasionat cum era Theodor Lambeth nu găsi ocazia să sloboadă măcar un foc de puşcă.

Chiar şi caii se obişnuiră până la urmă cu mirosul sălbătăciunilor şi nu se mai speriau la vederea lor, în afară de Dixie care ciulea urechile, necheza şi începea să tropăie neliniştit, de câteori îi aducea vântul mirosul acru al turmelor.

Terill obişnuia să călărească câteva ore pe zi, apoi îşi relua locul pe capră lângă Sambo care conducea a doua căruţă, în urma căruţei lui Lambeth.

Terill se afla în căruţă lângă Sambo când întâlniră cea mai mare turmă de bivoli pe care o văzuseră până atunci.

— Cred că vom fi înconjuraţi de ei, spuse Sambo, şi s'ar putea să ne pierdem de Mr. Lambeth.

— E chiar aşa de primejdios? întrebă Terill cu frică. Mi se părea că sunt animale foarte liniştite.

— Nu te îngriji — nu e niciun pericol. Cirezele cele mari sunt încă departe în Sud.

— Doamne Sfinte! Sunt cirezi şi mai mari decât aceasta?

— Şi încă cum! La vederea lor ţi se face negru înaintea ochilor... dar ce spuneam eu? Ai văzut că ne-au despărţit de Mr. Lambeth?

Intr'adevăr, bivolii reuşiseră să pună între cele două căruţe, o distanţă care se făcea din ce în ce mai mare. In curând distanţa aceasta se făcu de o jumătate de milă şi mai mult. Terill privi împrejur: cât vedea cu ochii, erau numai spinări negre care se mişcau domol în jurul lor. Erau înconjuraţi.

Sambo încercă să o liniştească. Nu era nici un pericol, spunea el, dar Terill cam ezita să-l creadă pe cuvânt. Pe ea o chinuia gândul, ce s'ar întâmpla dacă ar isbucni deodată

o panică între animale. Totuş, teama aceasta se dovedi a fi neîntemeiată, căci nu se întâmplă nimic rău. Bivolii continuau să meargă încet şi paşnic de jur împrejurul căruţei. Praful răscolit de ei le îneca respiraţia şi mirosul greu pe care-l răspândeau era de nesuportat.

Dură aproape o oră până putură să meargă mai departe. Când se risipi tot praful, îl zăriră în depărtare pe Lambeth care venea în căutarea lor.

De atunci, nu mai întâlniră decât grupuri mici, răzleţe de bivoli, şi în curând nu-i mai văzură nici pe aceştia.

In seara aceea, pe când Lambeth şi Sambo făceau pregătirile pentru înoptat, fata şedea gânditoare în căruţă, privind ca vrăjită peisagiul pe care-l avea înaintea ochilor, şi care-i amintea de trecut. Deodată însă se scutură din amorţeală şi luă o hotărâre eroică: de acum nu se va mai ocupa decât de prezent şi viitor, întâmpinând cu bărbăţie toate nevoile.

Terill fu trezită a doua zi de sgomotul securii lui Sambo şi eşi îndată din cort, plină de dorinţa de a munci.

— Ce s'a întâmplat, Miss Rill? o întrebă Sambo rotindu-şi ochii.

— Vreau să lucrez, răspunse fata. Nu vreau să-l dezamăgesc pe tata care aşteaptă dela mine să mă port ca un fiu adevărat. Şi de aceea nici să nu-mi mai spui altfel decât Mr. Rill.

— Fireşte, fireşte, răspunse Sambo. Dar mi se pare atât de curios!

In clipa aceea se apropie de ei Lambeth. Ochii săi strălucitori arătau că auzise vorbele lui Terill, şi când o sărută, păru că-şi ia rămas bun dela o fiinţă care dispărea pentru totdeauna. De atunci el n'o mai sărută niciodată.

La răsăritul soarelui, porniră. Drumul lor ducea peste câmpii întinse, tăiate numai de râuleţe leneşe care alunecau în zig-zag, şi-şi însemnau drumul printr'o linie de verdeaţă Incolo, toată iarba era arsă de arşiţa soarelui.

Merseră astfel zile şi săptămâni, fără ca peisajul să se schimbe câtuş de puţin. Mereu aceleaşi câmpii întinse, tăiate ici colo de câte o colină nisipoasă. Zilele semănau atât de bine între ele, încât, până la urmă, Terill pierdu noţiunea timpului, şi mai târziu nu-şi mai aminti decât foarte vag de perioada aceasta.

Intr'o bună zi întâlniră un râu care, după spusele vânătorilor trebuia să fie un afluent al lui Colorado şi, imediat după aceia, se aflară pe un drum bătătorit care ducea la San-Saba.

In Iulie întâlniră prima fermă şi Lambeth intră în vorbă cu stăpânul care se numea Hetcoff şi era originar din Missouri. Acesta îi dădu toate lămuririle cerute. Cale de o zi se afla un orăşel, Menardsville, unde puteau găsi vite de vânzare. El, ca şi vecinii săi aveau prea puţine animale ca să le poată vinde. Iar când Lambeth îl întrebă ce crede despre regiunea Pecos-ului, Hetcoff răspunse că auzise mult bine despre ea.

Terill se bucura că vor ajunge din nou într'un oraş, dar Menardsville o dezamăgi complect. Nu erau aci decât câteva case în jurul unei prăvălioare ţinute de un mexican, Bartlet. Afacerile acestuia mergeau destul de prost, aşa că se ocupa şi de negustoria cu vite.

Lambeth rămase o săptămână întreagă în Menardsville ca să se odihnească animalele şi să aibă timp să se informeze asupra locurilor şi oamenilor. Când porniră, cele două căruţe erau pline cu provizii — o pradă frumoasă pentru domnii indieni spunea Bartlet râzând.

In căruţa mai mică lăsaseră un loc liber pentru Terill. Evident, trebuia să se mulţumească cu o lipsă complectă de confort. Dealtfel, şi ea se schimbase mult, şi nu o mai înfricoşau vântul şi soarele. Mâinile ei frumoase deveniseră arămii iar obrajii pârliţi de vânt nici nu mai aminteau de faţa ei trandafirie de odinioară.

Regiunea pe care o străbăteau acum era presărată cu ferme atât de bogate încât proprietarii lor nici nu mai puteau să-şi însemneze toate vitele.

Lambeth hotărî să cumpere acuma animalele care aveau să formeze baza întreprinderilor sale din Pecos.. Wakefield, un fermier care nici el nu-şi mai ştia numărul vitelor, îi vându cât voi el, pe un preţ ridicol de eftin.

— Faceţi bine că merreţi spre Pecos, spunea el. E un ţinut minunat. Atâta numai că bogăţia lui atrage pe zi ce trece mai mulţi hoţi de vite şi aventurieri de cea mai joasă speţă.

Wakefield le dăduse şi doi cow-boy care să le păzească turma. La fiecare fermă, Lambeth cumpără vite noi şi în ciuda pierderilor inevitabile cireada lor crescu din ce în ce. Odată cu ea creştea şi greutatea de a o păzi, astfel că mergeau acum din ce în ce mai încet.

Spre sfârşitul lui August, caravana lui Lambeth se găsea într'un ţinut nisipos, lipsit de apă şi verdeaţă: Llano Estacado.

Aci întâlniră un căutător de aur care se rătăcise şi era la capătul puterilor astfel că fu foarte bucuros să meargă cu ei şi să aibă şi el grije de turmă.

Aceasta creştea încontinuu, chiar fără voia lui Lambeth, căci întâlneau mereu vite rătăcite, care se amestecau între ale lui şi care nu mai puteau fi găsite şi gonite. De altfel şi Wakefield îl anunţase că vine un timp când orice fermier e fără voia lui un hot de vite

Cei doi cow-boy aveau atât de mult de lucru, încât Terill abea avea timp să vorbească cu ei. Unul era mexican, cu părul şi ochii negri şi atât de sălbatec încât abea de putea schimba două vorbe cu el. Celălalt, era din Texas, puţin cam aspru dar simpatic şi se împrieteni cu Terill, măgulit de atenţia cu care îl urmărea. Intr'adevăr, fata se silea să înveţe tot ce trebuia pentru a fi, la rândul ei, capabilă să stăpânească o turmă de vite.

Sosise Septembre şi nopţile deveniră din ce în ce mai reci, iar dimineaţa era frig deabinelea. Terill lua adeseori parte la paza de noapte, şi lucrul acesta îi plăcea nespus de mult, mai ales atunci când cow-boy-ul mexican începea să cânte melodii spaniole pentru a linişti animalele. Păzitorii se schimbau la fiecare patru ore şi până acum nu se întâmplase nimic supărător.

De multe zile observase Terill mai multe coline albătrui în zare, în spatele cărora se ridicau vârfurile unor munţi. care se pierdeau în nori. Steve, cow-boy-ul mexican pe care îl întrebase, o lămuri că după el, aceştia trebuiau să fie munţii Guadalup. Iar colinele din faţă arătau malul râului Pecos

Totuşi Septembrie trecu, trecu şi Octombrie, şi râul căutat nu se arătase încă. Caravana continuă să rătăcească pe câmpia fără sfârşit şi până la urmă începuseră cu toţii să se gândească că s'au rătăcit.

Colinele albăstrui rămâneau mereu în zare, şi se părea că e cu neputinţă să ajungă până la ele. Red Turner şi alţi cunoscători ai acestui ţinut, îl sfătuiseră pe Lambeth să caute să atingă malul râului în orişice punct, şi numai după aceea să se îndrepte spre vest dealungul ţărmului, ca să ajungă la un vad vestit, întrebuinţat încă din vechime de toţi cei care voiau să treacă râul.

Situaţia călătorilor începu să devină critică. Trebuiseră să poposească de două ori fără să fi găsit un strop de apă pentru oameni şi animale, în ciuda interminabilelor ocoluri pe care le făceau pentru aceasta. Iarbă se găsea îndeajuns, dar pe locuri distanţate, aşa că turma era nevoită să se despartă în mai multe grupe, ceeace le încetinea şi mai mult mersul.

In cele din urmă Steve, cow-boy-ul mexican, declară că

găsise drumul şi de acum nu mai aveau altceva de făcut decât să-l urmeze. Prin aceasta, luă asupra lui conducerea şi răspunderea caravanei.

Lambeth, care se prefăcuse tot timpul că e de un optimism neturburat, numai ca să nu-i sperie pe ceilalţi, răsuflă înfine uşurat. Cât despre Terill, aceasta nu fusese prea necăjită din cauza întârzierilor şi rătăcirilor fără sfârşit. Lunile petrecute sub cerul liber, în soare şi vânt, nopţile reci cu urletele lupilor şi coioţilor, o întăriseră sufleteşte şi trupeşte. Acum se simţea ca la ea acasă în şea şi în căruţă — nu-i păsa dacă drumul avea să dureze ceva mai mult sau ceva mai puţin.

Se arătă însă în curând că şi mexicanul pierduse drumul — ceeace nu era de mirare, dat fiind asemănarea uimitoare dintre toate văile şi dealurile întâlnite în cale. Cum era aproape de asfinţit, Lambeth porunci să se adune toată turma într'una din văile acestea, unde putea fi mai uşor supraveghiată.

In zorii zilei porniră din nou la drum. Către prânz, găsiră o baltă mică, a cărei apă nu ajunse decât pentru oameni şi pentru cai. Seara, întâlniră urme de cai, destul de vechi dar încă uşor de recunoscut, care duceau către Sud, Lambeth voi să le urmeze, dar mexicanul clătină capul.

— Nu e bine, d-le, spuse el, încolo ţinutul e foarte secetos. Dacă vrem să găsim apă, adică râul Pecos, trebuie să mergem în direcţia aceasta. Şi vorbind astfel arăta cu mâna spre Nord.

Theodor Lambeth îl ascultă.

In seara următoare, situaţia devenise disperată. Mai aveau numai două sticle cu apă, caii erau istoviţi, iar dintre vite căzuseră multe pe drum, moarte de sete şi oboseală. Incă o zi fără ploaie şi apă, însemna sfârşitul întregei turme şi moartea călătorilor.

După o noapte nedormită, în timpul căreia Terill îşi reaminti brusc rugăciunile copilăriei sale, porniră la drum foarte de dimineaţă, în speranţa de a găsi apă înainte să se facă prea cald.

Iarba se găsea şi aici din abundenţă, dar vitele, sfâşiate de sete, nici nu mai încercau să pască.

Puţin timp după răsăritul soarelui, se ridicară la orizont nori groşi care începură să se întunece. Călătorii începură să spere că mult aşteptata ploaie va sosi însfârşit, şi mânară fără milă vitele mai departe.

Terill, care conducea căruţa cea mică, observă deodată că vitele, care până atunci merseseră obosite, cu capul în

pământ și limba atârnată, începură să dea semne de neliniște. Câteva vaci începură să mugească, și deodată o luară cu toatele la fugă. Cow-boy-i care se aflau înaintea turmei, nu fură în stare să le oprească, ba par'că nici nu încercară acest lucru ci numai făcură semne sălbatice către Lambeth și Sambo care se găseau în urmă. Ceva părea că nu este așa cum ar trebui să fie — Terill începu să se teamă.

Ca ascultând de o comandă, vitele alergau toate cu acelaș pas, într'un galop nebun, răscolind praful, și în curând dispărură la orizont.

Cum se aflau tocmai atunci pe povârnișul unui deal, Terill avu nevoe de toată energia ei pentru a stăpâni caii, căci voia să oprească căruța și să-l aștepte pe tatăl ei, care sosea cu Sambo. Praful o împiedică să vadă ceva. Unde alergase turma, ce se întâmplase, ce speriase vitele? Munca cea grea a ultimelor luni părea să fie cu desăvârșire pierdută. Și acum, altă muncă și mai grea îi aștepta, căci trebuiau să se îngrijească cum să salveze viețile cailor și viețile lor înșiși.

In clipa când Lambeth și negrul ajunseră în dreptul ei, Terill îl văzu pe mexican punându-și mâinile pâlnie la gură și strigându-le ceva — dar nu putu înțelege ce. După toate aparențele, părea că îi amenință o nouă primejdie.

Intr'adevăr, fata văzu îndată apropiindu-se câțiva călăreți. Judecând după caii lor slabi și neîngrijiți, trebuiau să fie indieni. Numai când se mai apropiară, observă Terill că erau albi.

Cow-boy-ul mexican se apropiase și el și se oprise lângă Lambeth.

Așteptau cu toții să se apropie noii veniți.

— Mr. Lambeth, băeții aceștia par să fie hoți de vite, șopti Sambo speriat.

Conducătorul micei trupe se îndreptă spre Theodor Lambeth, trecând pe lângă căruța lui Terill. Și deodată fata îl recunoscu. Era Pecos-Smith, tânărul care ieșise din cârciuma din San-Antonio cu câte un revolver în fiecare mână.

— Cine sunteți voi și ce căutați aici? întrebă acum Pecos-Smith privindu-i pe toți cercetător și oprindu-și privirea asupra lui Theodor Lambeth.

— Mă numesc Lambeth, răspunse tatăl fetii. Ne-am rătăcit și cireada mea toată a dispărut, din ce cauză nu știu.

— Așa? Și unde voiați să mergeți?

— Căutăm râul Pecos.

— Atunci nu sunteți pe drumul cel bun. Pecos-ul se află spre răsărit.

— Mi s'a spus că spre nord trebue să mergem, răspunse Lambeth.

Cow-boy-ul stătea la îndoială — i se părea că e ceva turbure la mijloc.

— Se poate ca totul să fie aşa cum spui, Mr. Lambeth, răspunse el însfârşit. Dar unde aţi dat peste omul acesta? şi arătă spre mexican. Il cunosc de mult — nu merită să te încrezi în el.

Lambeth explică totul, dar cam supărat că era bănuit pe nedrept. Terill, care asculta, se temu să nu isbucnească o ceartă şi se apropie.

— Bună ziua, Pecos-Smith, strigă ea prieteneşte.

— Bună ziua, răspunse acesta surprins. Cine eşti d-ta?

— Domnul acesta e tatăl meu.

— Şi de unde mă cunoşti?

— Sunt băiatul pe care l-ai trântit pe jos în San-Antonio, ţii minte? Când ai ieşit din cârciuma aceea.

— Aha, acum îmi amintesc, răspunse cow-boy-ul râzând, cu toate că te-ai schimbat mult de atunci.

Apoi se întoarse spre Lambeth.

— Suntem de câteva zile pe urmele unei bande de hoţi, Mr. Lambeth, explică el. Imi pare rău că v'am bănuit pe nedrept. Dacă vreţi să mă urmaţi, am să vă conduc eu până la râul Pecos.

Ii conduse apoi printr'un adevărat labirint de văi şi dealuri din care n'ar mai fi eşit niciodată fără el, şi se opri însfârşit în vârful unei coline.

— Am ajuns la Pecos, spuse el întorcându-se către ceilalţi.

— Sfinte Dumnezeule, uite şi cireada noastră, exclamă Lambeth uimit.

Intr'adevăr, la poalele colinei pe care se aflau, curgea un râu spumos, la malul căruia era adunată toată cireada, bând cu însetare. Acum se explica şi fuga ei pripită — simţind apa din depărtare, animalele înebunite de sete alergaseră spre râu.

Inainte de a-i putea mulţumi, Pecos-Smith îşi şi întorsese calul.

— Rămâneţi cu bine — şi mult noroc! le strigă el şi dispăru între coline.

Terill privi ţinutul care se întindea în faţa lor, dincolo de râul Pecos. Colinele se continuau şi în partea cealaltă, înşirându-se una lângă alta şi făcând loc, pe alocuri, câmpiei. Nicăeri, pe toată întinderea aceasta, nu se vedea un fir de iarbă sau o frunză verde. Totul era mort şi îngheţat, şi-ţi dădea o impresie de părăsire.

— Tată, spuse Terill încet, haide mai bine să ne în-

toarcem. Niciodată nu ne vom simţi acasă la noi, aici.

Dar Lambeth râse numai şi dădu ordin oamenilor săi să coboare spre râu.

CAP. IV

La ferma Herald, el era cunoscut sub numele de Pecos-Smith. Repede aflase toată lumea că era cel mai bun călăreţ, ochitor şi aruncător de lasso, care fusese vreodată în sudul Texas-ului. Dar nimeni nu ştie mai mult despre el.

Venise în această regiune, întovărăşind un negustor bogat Mackeever, care alimenta cu vite târgul din Santa-Fe, oraş care împreună cu Las Vegas şi Albuquerque, era cel mai însemnat centru comercial din New-Mexico.

Când se întoarse Mackeever din nou la fermă, se observă imediat că lipsea unul dintre cow-boy-i lui, ceeace constituia o mare pierdere căci omul în chestiune nu era altul decât Pecos-Smith.

— Am fost nevoiti să-l lăsăm în Santa-Fe, lămuri Mackeever. S'a certat acolo cu un pungaş, l-a împuşcat şi apoi s'a îmbătat bine. Nu puteam să stau să-l aştept până se trezeşte. Dar n'aveţi teamă, vine el singur după noi.

— E chiar atât de gâlcevitor şi beţiv băiatul acesta? întrebă Bill Herald, unul din fraţii cărora le aparţinea ferma.

—Dar de unde! răspunse MacKeever. Dimpotrivă, e cel mai cumsecade om din lume. Numai când îl ia cineva peste picior se înfierbântă şi vede roşu înaintea ochilor. Şi asta e un lucru foarte primejdios, căci băiatul se pricepe să umble cu revolverul.

Câteva zile mai târziu, Pecos-Smith se prezentă la ferma Herald. Era un băiat îndrăzneţ şi vesel, tipul omului care nu se teme de nimic. Îi plăcu mult lui Bill Herald, şi cum acesta avea nevoe de oameni la fermă, îi propuse să rămână la el.

— Asta îmi convine de minune, răspunse Pecos-Smith. MacKeever o să fie furios, dar n'am ce-i face. Şi afară de asta el m'a părăsit în Santa-Fe.

— Mi-a povestit că ai împuşcat un om acolo, urmă Bill Herald privindu-l cu atenţie. A întrebuinţat chiar expresia: «încă unul»!

— Am spus eu întotdeauna că Mac nu ştie să-şi ţină gura, răspunse Pecos-Smith ridicând din umeri.

Oricât de mult dorea Bill Herald să mai afle câte ceva despre acest om extraordinar, el socoti mai bine să se mărginească la întrebări pur profesionale.

— Ai mai lucrat la vreo fermă? întrebă el.

— Desigur, răspunse Pecos-Smith. Am lucrat la un anume Dan Felipe Gonzalès. Tatăl meu a murit în războ și familia noastră s'a împrăștiat, care încotro. Dan Felipe era o veche cunoștință de-a noastră așa că m'am angajat la el și am rămas acolo patru-cinci ani. Apoi însă, anumite motive m'au făcut să mă întorc la Rio-Grande.

Niciodată n'a spus Pecos-Smith ceva mai mult asupra trecutului său.

Cu cât îl privea Bill Herald mai mult, cu atât îi plăcea mai tare. Părea să aibă între 20 și 25 ani. Era voinic de statură, dar nu colos ca cei mai multi cow-boy, ci subțire și mușchiulos. Dela prima ochire, se vedea că trebue să fie un călăreț desăvârșit.

Și el și calul lui erau curați și îngrijiți. Șeaua, frâul, pintenii și sombrero-ul erau după moda spaniolă și împodobit cu argint.

— Așadar ne-am înțeles! spuse Bill Herald. Dar ce cal minunat ai! Aș paria pe orice că are sânge arab în vine. O să-ți ușureze mult munca aici la fermă.

— Cred și eu. Calul care s'ar putea măsura cu Cinco al meu, nici nu s'a născut încă, răspunse Pecos-Smith mângâindu-și calul pe gât. Mulțumesc pentru slujbă, Mr. Herald.

— N'ai pentru ce, căci avem nevoe de oameni. Dar mai voiam să-ți spun ceva: n'ai putea să faci ceva împotriva repeziciunii cu care apuci revolverul? Noi aici la fermă, suntem oameni pașnici.

Pecos-Smith începu să râdă.

— Nici-o grije. Dacă nu sunt provocat, sunt cel mai pașnic om din lume.

— Ne-am înțeles, răspunse Bill Herald și-i întinse mâna-

— Bun sosit la fermă! Din întâmplare, Mary Herald, sora lui Bill și John Herald, fusese de față la această convorbire. Era o tânără persoană de vre-o 16 ani, care locuia cu ei dela moartea părinților. Frații Herald erau foarte mândri de frumusețea ei și o iubeau deși prezența fetei nu contribuia prea mult la liniștea casei.

— Imi pare bine că l-ai angajat, îi spuse ea lui Bill după plecarea cow-boy-ului. E cel mai minunat om pe care l-am văzut vreodată.

Avea dreptate, căci Pecos-Smith cu profilul său ca tăiat în piatră, cu ochii săi albaștrii-cenușii pătrunzători și părul blond, era un exemplar strălucit de frumusețe bărbătească. Când era liniștit, buzele strânse și bărbia pronunțată îi dădeau o înfățișare energică. Dar orice impresie deza-

greabilă dispărea când începea să râdă, arătând două şiruri de dinţi albi — şi Pecos-Smith râdea foarte des.

In seara primei zile, cei doi fraţi Herald, Bill şi John, nu mai conteneau cu laudele aduse noului cow-boy. Dar şi ceilalţi cow-boy, tovarăşii lui Pecos-Smith, începură să-l simpatizeze îndată, câştigaţi de aerul său voios. Repede îşi dădură cu toţii seama ce câştig mare pentru fermă era achiziţia lui Pecos-Smith. Veşnic călare, veşnic neobosit, el făcea singur cât toţi ceilalţi la un loc în regiunea aceasta unde mişunau hoţii de vite şi indenii.

Fraţii Herald îl preţuiau din ce în ce mai mult, şi faima lui se întinse la toate fermele vecine.

Numai Mary Herald era necăjită că el nu părea deloc s'o bage în seamă. Mai ales odată, când fata dăduse o serată pentru toţi fermierii din împrejurimi, numai Pecos-Smith împinse nepăsarea până acolo că se angajă să stea el să păzească vitele în seara aceea, când toţi ceilalţi cow-boy voiau să ia parte la serbare. Purtarea aceasta nu rămase neobservată şi fraţii Herald, ca şi toţi oamenii dela fermă îşi băteau capul să afle ce mister se ascunde aici Cum Mary era atât de drăguţă şi cochetă încât cu greu i-ar fi putut rezista cineva, singura lor presupunere era că trecutul lui Pecos-Smith ascundea fie o dragoste nefericită sau o crimă. Lucrul acesta era însă în contrazicere complectă cu veşnica buna dispoziţie a cow-boy-ului nostru precum şi cu seninătatea lui neturburată. In afară de aceasta însă, era un punct asupra căruia erau cu toţii de acord: că era imposibil să găseşti un cow-boy mai bun decât Pecos-Smith.

Nimeni nu se pricepea mai bine ca el să interpreteze o urmă, sau să-şi întipărească în minte o ciudăţenie a unui peisaj văzut o singură dată. Aceste însuşiri erau nespus de preţioase, atunci când trebuiau găsite vitele pierdute sau care se rătăciseră de grosul turmei. Vitele pe care el le aduse în felul acesta stăpânilor săi, trecură în curând peste mie — ceeace era cu atât mai mult cu cât fraţii Herald, ca majoritatea fermierilor, nu aveau destui oameni ca să poată însemna imediat, orice vită intrată în posesia lor.

Texas-ul începea în vremea aceea să-şi revină încet după rănile primite în război. Din nefericire însă, hoţii de vite deveniseră o adevărată plagă. Aceştia treceau cu duiumul graniţa mexicană şi în curând tot ţinutul Pecos-ului fu infestat.

Cu toate că fraţii Herald nu suferiseră prea mult încă din partea hoţilor, ei socotiră că e preferabil să fie mai prudenţi, aşa că într'o bună zi îi dădură lui Pecos-Smith postul

de «inspector al exteriorului». Atribuţia lui era acuma nu numai să păzească să nu se arate niciun hoţ în jurul turmelor aparţinând fermei Herald, dar să studieze şi noile metode de creştere a vitelor, şi situaţia pieţei. Astfel, însărcinarile lui la fermă deveneau din ce în ce mai importante şi încrederea fraţilor Herald în el creştea în aceeaş măsură.

Trecuseră de acum doi ani.

Intr'o bună zi, Pecos-Smith tocmai se întorsese în zori după o raită călare în jurul fermei, se spălase şi apoi îşi aprinse o ţigară, odihnindu-se. Deodată îl văzu venind spre el pe Sandy Mac Clain, unul din cei mai buni prieteni ai săi dela fermă. Graba şi figura îngrijorată a lui Sandy nu prevesteau nimic bun.

— Acolo sus începe dansul! spuse el cu sufletul la gură năvălind în odae.

— Şi cine dansează? întrebă Pecos-Smith neturburat.

— Nimeni încă. Voiam numai să-ţi spun că am de gând să te ajut dacă vor ajunge lucrurile până la o luptă.

— Foarte mulţumesc băete, dar ştii că am obiceiul să-mi susţin singur luptele. Şi acum, dacă vrei, spune-mi lămurit ce s'a întâmplat.

— Il cunoşti pe Sawtell, supraveghetorul dela ferma Beckman?

— Il cunosc — acum câteva zile m'am întâlnit cu el la vad, şi mi-a întors spatele. Iţi închipui că nu m'am sinchisit de asta şi mi-am văzut de treaba mea. Ce e cu el?

— A venit cu trei oameni de-ai lui în biroul lui Bill Herald. Pare să fie băut, în orice caz, strigă tare şi poruncitor.

— Aşa, şi contra cui?

— Cred că împotriva ta. In orice caz, Bill Herald pare că şi-a ieşit din fire şi m'a trimis să te chem.

Pecos-Smith rămase o vreme tăcut, apoi se ridică, îşi încărcă revolverul şi porni fără nicio vorbă, făcând semn lui Sandy Mac Clain să nu-l urmeze.

Apropiindu-se de casa fraţilor Herald, el auzi voci supărate şi prima fiinţă pe care-o văzu fu Mary Herald.

— Intră imediat în casă! spunea Bill Herold.

— Nici nu mă gândesc! ţipă fata scoasă din fire. Vreau să aud ce răspunde învinuirilor lor. — Uite-l!

Pecos-Smith se apropie. Bill Herald se întoarse dela sora sa către Sawtell, a cărui faţă era roşie ca focul. In spatele lui erau trei cow-boy care nu păreau că se simt chiar atât de bine.

— Iată-l pe Pecos-Smith, spuse Bill Herald.

— Ce s'a întâmplat? întrebă liniştit Pecos-Smith.

— Mi-e ruşine să-ţi repet cuvintele lui, răspunse Bill He-

rold, dar îți dau cuvântul că niciunul dintre noi nu crede în acuzările aduse.

— Vă mulțumesc, spuse Pecos-Smith. Și acum, lăsați-l pe seama mea.

O privire asupra lui Sawtell i-a fost de ajuns ca să înțeleagă că era aici vorba de un lucru pus la cale dinainte, pentru care omul nostru căutase să-și dea curaj cu multe păhărele de rachiu.

— Mă cunoști? îl întrebă acum Sawtell cu o voce poruncitoare.

— Până acum n'am avut onoarea — m'ai evitat întotdeauna.

— Aveam motive puternice.

— Pot să le știu și eu?

Bill Herald căută să intervină.

— Sawtell, gândește-te bine la ceeace spui, strigă el.

— N'aveți nicio grije, răspunse acesta. Știu eu cum să mă port cu hoții de vite.

Pecos-Smith se făcu alb ca varul.

— Cine e hoț de vite? întrebă el scurt.

— Cine altul decât tu, răspunse Sawtell. Mi-ai înșelat doi oameni până acum.

— Cred ei lucrul acesta?

— Nu, dar EU cred! Și am să te trimet acolo unde e locul hoților ca tine — la dracu!

Spunând acestea, Sawtell își scoase revolverul lui. Dar acela al lui Pecos-Smith pocni de două ori. Sawtell șovăi și căzu pe spate.

Pecos-Smith se întoarse către ceilalți cow-boy.

— Mai are cineva ceva de spus? strigă el.

— Noi n'avem niciun amestec în chestia asta, răspunse unul din ei, și altul adăogă:

— I-am spus eu lui Sawtell că n'o să-i meargă bine!

— Atunci plecați de-aici.

Ei nu mai așteptară să li se spună de două ori și se repeziră la cai.

Când se întoarse spre ceilalți, Bill Herald îngenunchiă lângă Sawtell pe când John încerca s'o îndepărteze pe Mary a cărei față era albă ca varul.

— Mort — l-ai nimerit drept în inimă, murmură Bill. A dracului întâmplare...

— Nu vreau să vă mai aduc neplăceri, răspunse Pecos-Smith. așa că voi pleca imediat.

— Nu!, strigă Mary. Bill... John.... spuneți-i să rămână la noi.

— Nu văd dece n'ai putea rămâne, răspunse John. Am fost cu toții martori că ai fost provocat și insultat.

— Totuş, pentru d-stră trebue să plec.
— Ba tocmai pentru noi trebue să rămâi, îl întrerupse fata.
— Nu se poate, Miss...
— Mergi sănătos Pecos-Smith, răspunse fata. Şi când toată afacerea asta va fi uitată — întoarce-te înapoi.

CAP. V

Pecos-Smith plecă spre Nord, dealungul râului Pecos. Chiar a doua zi, se întâlni cu doi cow-boy, Kurt Williams şi Adams, pe care-i cunoştea, căci lucraseră o vreme pentru acelaş stăpân. Acum însă, cei doi se stabiliseră pe cont propriu, adică se ocupau cu prinderea viţeilor tineri care rătăceau pe câmpii şi nu purtau încă semnul stăpânului lor aplicat cu fierul roşu pe piele. Lucrul acesta nu era considerat ca o hoţie şi mulţi fermieri îşi măreau turmele în felul acesta. Un viţel era socotit ca având un proprietar bine definit, numaia când era găsit lângă mama lui care purta semnul stăpânului.

Williams şi Adams, care-l cunoşteau de mult pe Pecos-Smith, îi propuseră să se întovărăşească cu ei, lucru pe care acesta îl primi aproape numaidecât. Lucrară astfel împreună strângând cam 100 de vite, dar când fu vorba să le vândă, Williams şi tovarăşul său nu se mai încrezură în Pecos-Smith. Ei plecară singuri să le vândă şi Pecos-Smith rămase să lucreze mai departe. Cum el cunoştea nenumărate văi şi coline care furnicau de vite rătăcite, cei doi nu se căiră niciun moment de alegerea făcută. Pecos-Smith însă era hotărît să rămână cu ei numai până va avea destui bani ca să înceapă singur o afacere. Nu de alta, dar noii lui tovarăşi nu-i plăceau deloc, mai ales Adams care era de o grosolănie revoltătoare.

Cei doi cow-boy se înapoiară şi-i dădură lui Pecos-Smith partea lui de câştig. Era cam cu 200 de dolari mai mult decât se aşteptase şi în orice caz mai mult decât avusese el vreodată. Dar cât câştigaseră cei doi, dacă-i dădeau lui o sumă atât de însemnată?

Pecos-Smith alungă toate bănuelile şi continuă să lucreze mai departe. Dar când Adams voi să ducă la vânzare şi vitele strânse numai de el în timpul absenţei lor, el se împotrivi cu tărie. Williams ţinu însă partea tovarăşului său aşa că Pecos-Smith trebui să se supună.

Acum era sigur că cei doi nu se vor mai întoarce la el.

In orice caz, hotărî să-i aştepte două luni şi apoi să plece cu vitele strânse între timp.

Spre marea lui mirare, Williams şi Adams se înapoiară cu mult înaintea acestui termen. Nu că ar fi fost prieteni atât de credincioşi, dar se socotiseră că ajutorul lui Pecos-Smith nu era deloc de dispreţuit. Iar acesta nu avu nimic împotrivă mai ales că rezerva lui de bancnote crescu acum în mod considerabil.

In cursul toamnei şi al iernii, Williams şi Adams făcură cam de 10 ori călătoria aceasta în New-Mexico. Cu venirea primăverii însă, începură să fie de nesuportat. Işi luau aere iar Adams se îmbăta regulat. Astfel că atunci când întârziară peste măsură de mult în Aprilie, Pecos-Smith nu se mai miră chiar atât de mult de aceasta şi se hotărî, în fine, să rupă tovărăşia şi să-şi cumpere cu banii câştigaţi, o fermă undeva dincolo de râul Pecos. Avea acum atâţia bani încât nici nu mai încerca să-i numere. Astfel că se hotărî să-şi mai aştepte tovarăşii o săptămână şi apoi să plece.

Zilele treceau una după alta şi cei doi nu se arătau. Ar fi vrut numai să ştie dacă plecaseră luând şi partea lui sau se opriseră la vreun han unde băuseră toţi banii — Adams ar fi fost capabil de aşa ceva.

Pecos-Smith îşi schimbă lagărul câteva mile mai sus, de unde putea supraveghia cursul râului, pe o colină unde se găsea apă şi iarbă destulă pentru Cinco. Işi luă acolo toate proviziile, dar în fiecare dimineaţă se ducea pe la vechiul lagăr ca să vadă dacă n'au venit tovarăşii.

In dimineaţa zilei a patra decând îşi mutase lagărul, Pecos-Smith observă pe malul de răsărit al fluviului o ceată de indieni. Lucrul acesta nu-l miră prea mult, căci era tocmai anotimpul când obişnuiau indienii să pornească spre Vest după pradă. Dar îşi dădu seama că dacă cei doi s'ar fi întors însfârşit, fumul care s'ar fi ridicat din lagăr, ar fi atras atenţia indienilor, aşa că era datoria lui să-i prevină.

Porni deci într'acolo, având grije să fie mereu ascuns de privirea indienilor. Deodată însă, îi văzu pe aceştia intrând în fluviu şi înotând către ţărmul vestic, pe care se găsea el. După toate aparenţele, se îndreptau în susul râului — în direcţia vechiului lagăr.

Erau 18 indieni. Pecos-Smith se sili să ajungă cât mai repede la lagăr, rămânând tot timpul ascuns — când deodată i se păru că aude tropot de cai şi voci omeneşti. Ascultă puţin dar nu mai auzi nimic.

Câţiva paşi mai departe însă, simţi fum. O greşală nu era

cu putinţă. Aceasta arăta însă că Williams şi cu Adams se înapoiaseră. Acum era liniştit, căci chiar dacă Adams ar fi fost beat-mort, tot ar fi putut ţine piept la de două ori mai mulţi indieni.

Ajunse aproape de tot de lagăr şi putea chiar să vadă un norişor de fum înălţându se în sus. Pecos-Smith era să se repeadă într'acolo, când auzi deodată un strigăt înfiorător care-i îngheţă sângele 'n vine.

Acum se auzeau şi alte voci, care nu puteau fi ale indienilor. Ce se întâmplase?

El se lăsă la pământ şi se apropie de lagăr târându-se pe jos, şi strecurându se printre tufişuri. Insfârşit, putu să privească prin perdeaua de frunze.

Patru oameni îl ţineau pe Adams, care avea un laţ trecut în jurul gâtului. Capătul laţului era trecut de după o cracă. Pe altă cracă, se legăna Williams spânzurat mai de mult.

Pecos-Smith înţelese: cei doi cow-boy fuseseră luaţi drept hoţi de vite de către cei patru fermieri care aplicau acum legea nescrisă a Texasului, spânzurându-i pe loc.

Toţi cinci vorbeau agitaţi dar vocea lui Adams se auzea mai tare ca toate. Se ruga de scăpare oferind o sumă de bani. Pecos Smith zâmbi—Prostul! Ce puţin îi cunoştea pe oamenii din Texas.

Deodată însă îi trecu un gând prin minte: oamenii aceia de colo erau de fapt camarazii lui. Fireşte că el nu furase vite, dar lucrase împreună cu ei o toamnă şi o iarnă întreagă. Şi chiar dacă nu se împăca cu felul lor de a fi, nu trebuia să-i părăsească la nevoe.

Dar pe de altă parte, dacă se repezea să scape un om urmărit de lege, se punea singur în rândul hoţilor si aventurierilor.

Totuş, şovăiala lui fu scurtă. Era vorba de un fost tovarăş — deci trebuia să-i ajute, ca să-l salveze cel puţin pe Adams.

In momentul acela conducătorul fermierilor se hotărî. apucă de capătul funiei şi începu să tragă.

Pecos-Smith îşi ridică revolverul, dar înainte de a apuca să tragă, se auzi răsunând o puşcă străină şi fermierul căzu cu faţa la pământ.

Adams, care fusese puţin ridicat în aer, căzu jos, dar înainte de a apuca să se ridice, răsună o nouă salvă, amestecată cu ţipetele de război ale indienilor. De data aceasta, Adams fu nimerit şi rănit greu. Unul din fermieri căzu şi el, ceilalţi doi o luară la fugă. Pe când fugeau, unul din ei fu

lovit din spate, celălalt însă isbuti să se ascundă după un pom.

In momentul acesta, Pecos-Smith isbuti să-i zărească pe atacatori şi-i luă la ochi. Surprinşi de răspunsul acesta neaşteptat, indienii bătură în retragere, urmăriţi de focul neîntrerupt al pistoalelor lui Pecos-Smith. Fermierul care se ascunsese după copac mai reuşi să doboare doi indieni, apoi căzu străpuns de o săgeată. Dar nici indienii care mai rămăseseră în viaţă nu mai întârziară mult ci se grăbiră să treacă râul şi să se piardă pe câmpie, convinşi că fermierii căpătaseră ajutor numeros.

O privire îi fu de ajuns lui Pecos-Smith ca să înţeleagă că niciunul dintre albi nu mai trăia. Williams era mort de mult, Adams nu mai respira nici el, iar cei patru fermieri erau deasemenea duşi dintre cei vii. Ba nu! Un geamăt îi arăta că unul din ei mai trăia — şi anume acela care fusese nimerit de o săgeată.

Era un băiat destul de tânăr, după toate aparenţele străin şi care zăcea pe iarbă cerând apă cu glasul stins. Pecos-Smith îşi luă plosca dela brâu, o umplu cu apă la un isvor din apropiere şi o apropiă de buzele rănitului. Acesta bău apoi

— Au plecat indienii? întrebă el.

— Da, i-am văzut trecând râul.

— Şi tovarăşii mei?

— Au murit.

Rănitul tăcu o clipă apoi ceru iar:

— Apă!

După ce bău, îl privi lung şi întrebă:

— Nu eşti tu Pecos-Smith?

— Ba da. De unde mă cunoşti?

Rănitul zâmbi.

— Nu era greu de ghicit, spuse el. Ştiai că Williams şi Adams furau vite?

— Nu, dar am strâns împreună vite rătăcite şi fără stăpân.

— Ştiam eu... Fraţii Herald au jurat amândoi că n'au niciun amestec cu hoţii. Breen Sawtell, fratele supraveghetorului dela ferma Beckman, te-a acuzat de mult de hoţie

— Dar nici nu-l cunosc pe acest Breen!

Rănitul păru că se gândeşte.

— Eu tot am să mor acuma, spuse el însfârşit, aşa că pot să-ţi spun totul. Breen Sawtell a furat cireada lui Beckman şi l'a împins pe fratele lui să te acuze... mai dă-mi te rog puţină apă!

Pecos-Smith îi puse plosca la gură

— Şi pentru ce a făcut toate acestea? întrebă el după ce bău rănitul.

— Era... prieten bun cu Mary Herald.., înainte... de a veni tu... mă pierd... ce întuneric.

Rănitul gâfâi de câteva ori, apoi rămase liniştit. Murise.

Ce să facă acum? se întrebă Pecos-Smith. Mai mult ca sigur că tovarăşii celor patru fermieri aveau să-i caute când vor vedea că nu se mai întorc, aşa că el hotărî să lase totul acolo cum era. Caii fermierilor şi ai celor doi cow-boy fugiseră în goană nebună când începuseră să răsune primele focuri. Era exclus să-i mai poată prinde.

Avea însă mare nevoe de muniţii, căci ale lui se terminaseră aproape complect. El căută în buzunarele lui Adams, dar în loc de muniţii găsi o mulţime de bancnote. Avu o clipă de şovăială apoi le luă şi le băgă în buzunar. Morţii nu mai aveau nevoe de bani, şi o parte din ei i se cuveneau oricum pe bună dreptate.

In vreme ce se întorcea la noul lagăr, Pecos-Smith se întreba ce să facă acum. In orice caz era mai bine să nu se întâlnească cu Breen Sawtell, pe care s'ar fi putut întâmpla să-l trimeată după fratele său. Poate că venise însfârşit timpul să-şi îndeplinească un vis vechiu, căci ţinuturile din jurul râului Pecos îl atrăseseră întotdeauna. In aceste ţinuturi se găsea un singur centru mai însemnat. Se numea Eagles-Nest şi se afla puţin mai sus de confluenţa Pecos-ului cu Rio-Grande. Pecos-Smith se hotărî să vadă ce se mai întâmplase cu orăşelul acesta în anii în care nu-l mai văzuse.

In câteva clipe, Cinco fu inşeuat şi gata de plecare. Voia însă să găsească o modalitate de a căra cu el toţi banii. Nu putea să-i ducă în buzunare căci s'ar fi umflat prea tare, şi oricine l-ar fi văzut ar fi ghicit dela prima ochire despre ce este vorba. După câteva clipe de chibzuială, el alese câteva bancnote, pe care le puse în buzunar, iar pe celelalte le strecură în căptuşala mantalei sale pe care o făcu sul şi o aşeză în dosul şelei.

Abea după ce puse câteva mile între el şi locul nenorocirii, începu să răsufle mai liniştit. Amintirea celor petrecute păli din ce în ce, căci se silea să se gândească numai la viitor. Aceasta nu-i venea prea greu căci, pe măsură ce înainta, găsea că pământul e minunat pentru creşterea vitelor, pe care voia să o înceapă în stil mare după ce vor mai fi trecut câteva luni şi afacerea Williams-Adams va fi uitată.

Pe drum nu se întâlni aproape cu nimeni, numai la vad, când traversă Pecos-ul, fu silit să accepte tovărăşia unor cowboy pe care însă nu-i cunoştea şi cu care schimbă numai câteva cuvinte, până se văzu pe malul celălalt al râului.

CAP. VI

Către amiaza celei de-a șasea zi de călătorie, zări însfârșit acoperișurile roșii și casele cenușii din Eagles-Nest, inălțându-se dintre grădinile în spatele cărora curgea Rio-Grande.

Prima impresie a lui Pecos-Smith fu că orășelul nu se schimbase chiar atât de mult. Dar pe măsură ce înainta, zări tot mai multe clădiri noi pe care nu le cunoștea dinainte, între care și o casă mai mare care se ridica în locul căsuței joase și afumate pe care o ținea el minte. Acolo, fusese prăvălia și cârciuma unui anume Dale Shevlin, un bun cunoscut al său la care poposea întotdeauna când venea la Eagles-Nest.

Strada cea largă era pustie. Pecos-Smith știa că la ora aceasta, mexicanii evitau orice mișcare inutilă. Cât vedeai cu ochii, nu se zăreau decât o căruță cu doi cai somnoroși. Numai din casa lui Dale Shevlin se auzeau voci — dar nu putea deosebi dacă veneau din prăvălie sau din cârciumă.

Un băețaș cu picioarele goale eși în clipa aceasta din prăvălie, și fu cât pe-aci să dea peste Pecos-Smith.

— Ușurel băete, spuse acesta zâmbind, unde te duci așa grăbit?

Băiatul îl privi mirat și fu gata s'o rupă la fugă, dar zâmbetul lui Pecos-Smith îl convinse că n'avea să se teamă de nimic.

— Cine ești d-ta? întrebă el. Nu te-am mai văzut niciodată.

— Mare minune, dacă am sosit abea astăzi. Ce s'a întâmplat în prăvălia lui Dale Shevlin?

— Nu mai e prăvălia lui.

— Nu mai spune. Ce i s'a întâmplat lui Dale?

— A primit un cuțit în spate.

— Păcat de el, că era om de treabă. Dar nu avea familie?

— Da, dar toată familia a fost nimicită de Dan Felipe Gonzales.

— E de aici din oraș, Dan Felipe?

— Nu d-le. Mi se pare că e din Rochport.

— Si cine conduce prăvălia acum?

— Un om din New-Orleans. I se spune Francezul, dar pe el îl cheamă Conrad Brasee. Lucrează ajutat de doi mexicani.

Pecos-Smith căută în buzunar.

— Ascultă băete, am un dolar de prisos — vrei să-l iei tu?

Ochii băețașului începură să lucească.

— Bucuros, răspunse el.

— Ei ține-l Dar acum trebue să-mi mai răspunzi la câteva întrebări. Cine e acest Dan Felipe Gonzales?

— Pare să fie alb, dar toată lumea spune că e corcitură

de mexican, răspunse băiatul cu dispreţul specific al albului faţă de cei de rasă «colorată».

— Atunci nu e prea iubit aici în Eagles-Nest, întrebă Pecos-Smith mai departe.

— Nimeni nu-l poate suferi. Gândeşte numai, a omorât până acum şapte oameni între care trei albi.

— Trebue să fie atunci un om periculos. Şi unde e ferma lui?

— La Râul-Dracului.

Pecos-Smith cunoştea prea bine ţinutul ca să întrebe ce-i cu acest râu, care era un afluent al Pecos-ului.

— S'au mai stabilit fermieri noi prin apropiere? se informă Pecos-Smith mai departe.

— Da, d-le, a venit de curând unul din New-Mexico— îl cheamă Sawtell — ce nume urât, nu-i aşa?

Parcă un curent electric trecu prin capul lui Pecos-Smith. Soarta nu voise să ţină seama de hotărârile lui paşnice şi-l adusese aici ca să lichideze toate neînţelegerile cu purtătorul acestui nume urât.

Băiatul observase turburarea lui şi-l privea mirat. Ca să-i îndrepte atenţia în altă parte, Pecos-Smith se prefăcu că se interesează de un negru care tocmai ieşea clătinându-se din fosta prăvălie a lui Dale.

— Ce e cu negrul acela de colo? întrebă el. Pare să fie cam băut...

— Oh! eu, domnule, răspunse băiatul cu vioiciune, aşa ceva nu i s'a întâmplat încă lui Sambo. Il cunosc de mult — de când a venit cu Theodor Lameuth care a fost omorât acum doi ani.

— Lambeth? Unde naiba am mai auzit eu numele ăsta? Şi negrul e necăjit aşa din cauza morţii stăpânului său?

— Nu, ci fiindcă Brasee l-a închis pe Terill care nu putea să-şi plătească datoriile. Asta a fost eri. Azi, Sambo a sosit în oraş, dar n'a putut să facă nimic şi l-au dat afară.

— Dar cine e acest Terill?

— Cel mai simpatic tânăr din lume, fiul lui Theodor Lambeth şi stăpânul lui Sambo. Nu prea vine des în oraş — aşa cam odată pe lună. Are o fermă undeva pe malul Pecos-ului. Tatăl meu spunea că Lambeth a sosit aici cu o cireadă numeroasă — dar cireada a dispărut şi bietul Terill nu mai poate să-şi plătească datoriile.

— A dispărut spui? Cum aşa?

Băiatul începu să râdă.

— Nu uita că suntem aici la vest de Pecos, spuse el şiret.

— Aha — am înţeles. Ţine fiule, uite încă un dolar

— Mulţumesc d-le! Niciodată n'am mai avut eu atâţia

bani. Aşa de bogat eşti d-ta? Ce-ar fi să-l liberezi pe Terill?

— Să-l liberez? Dar ce, voi aveţi şi o închisoare aicea?

— Aşa ceva. E o clădire aici, în dosul casei, unde închide Brasee pe mexicanii beţi. Cu aşa unul se află acuma Terill.

— Brasee este oare şi şerif?

— Işi dă aere de şerif, dar fireşte că nu îndrăzneşte faţă de oricine.

— Am înţeles, răspunse Pecos-Smith. Ai, acum, să-l liberăm pe Terill!

Băiatul îl privi cu recunoştinţă în vreme ce el se îndrepta spre negru — niciodată n'ar fi sperat că îi va fi îndeplinită rugămintea atât de repede, deşi ştia că cei din Texas sunt gata să sară în ajutorul oricui.

Deşi pentru Pecos-Smith, ca pentru majoritatea albilor, toţi negrii semănau între ei ca nişte picături de apă, totuş Sambo îi făcu o impresie deosebită prin energia trăsăturilor sale şi forţa fizică pe care o arăta.

— Bună ziua Sambo, spuse el prieteneşte. Ridică-ţi fruntea sus!

Negrul îl privi rotindu-şi ochii.

— Da, eu sunt Sambo, răspunse el însfârşit, dar cine eşti d-ta?

— Cineva care ar putea să-ţi ajute. Băeţaşul de colo mi-a povestit totul şi sunt gata să-ţi viu în ajutor.

— Atunci împrumută-mi revolverul d-tale.

— Ce vrei să faci cu el?

— Să-l omor pe blestematul de Brasee.

— Cu asta mai rău ai încurca lucrurile. Dar vino mai la o parte să vorbim puţin.

Spunând acestea, Pecos-Smith îl luă de braţ şi-l trase la o parte din dreptul uşii, de unde îi supravegheau doi cowboy. Când ajunseră la o distanţă apreciabilă, se opriră.

— Te rog d-le, împrumută-mi arma d-tale, se rugă Sambo, pentru a doua oară.

— Aşteaptă puţin, dragul meu. Mai întâi să-mi răspunzi la o întrebare: dece l-a închis Brasee pe Terill?

— El spune că bătrânul Lambeth care a murit îi mai datora bani, dar e o minciună, d-le. El lucrează în realitate după porunca lui Dan Felipe Gonzales.

— Şi dece? întrebă Pecos-Smith mirat.

— Dan Felipe i-a furat lui Lambeth aproape toate vitele şi acum vrea să-l îngenunchie pe Terill ca să capete şi ce a mai rămas.

Răspunsul acesta îl lămuri pe Pecos-Smith.

— Vino cu mine Sambo, spuse el, şi se întoarse scurt, pornind către uşa fostei prăvălioare a lui Dale.

De când nu mai fusese Pecos-Smith în Eagles-Nest, prăvălia se mărise foarte mult. Toate rafturile erau încărcate cu mărfuri, iar sacii şi lăzile încurcau drumul pretutindeni. Un mexican se învârtea pe acolo, făcându-şi de lucru, dar se observa imediat că misiunea lui era să-i supravegheze pe noii veniţi.

In dosul unei tejghele, stătea un om scund şi gras, fără haină pe el, cu părul negru şi încâlcit căzut peste ochi. Nasul său era gros, gura lată şi bărbia tăiată de o gropiţă adâncă.

Pecos-Smith îl cântări dintr'o privire.

— Bună ziua, spuse el. D-ta eşti Mr. Brasee?

— Chiar aşa mă chiamă. Cu ce vă pot servi? întrebă stăpânul prăvăliei.

După glasul lui, se cunoştea numai decât că are sânge negru în vine.

— Sunt o rudă îndepărtată a familiei Lambeth, şi am sosit chiar acum din spre răsărit. Spre marea mea uimire, am aflat că Theodor Lambeth e mort şi fiul său închis —cum se face asta?

— Nu te priveşte pe d-ta.

Omul acesta nu avusese încă probabil prilejul de a vorbi cu un fiu al Texas-ului şi tonul liniştit al lui Pecos-Smith îl înşela cu desăvârşire.

— Negrul acesta mi-a spus că e vorba de o sumă pe care ţi-o datorează Terill — aşa e?

— Fireşte. I-am predat nenumărate provizii până acum.

— La cât se urcă socoteala?

— Nici asta nu te priveşte!

— Ascultă omule, te încredinţez că mă priveşte încă foarte de aproape, strigă Pecos-Smith schimbându-şi deodată tonul. Dacă eşti şerif, arată-mi imediat legitimaţia!

Brasee se trase speriat înapoi.

— Aha — vasăzică îţi dai aere de pomană? vorbi Pecos-Smith. Asta e un lucru primejdios — aici în vest. Nu prea garantează o viaţă îndelungată. Aşadar, te întreb încăodată: cât îţi datorează băiatul lui Lambeth?

— Două sute zece dolari, răspunse Brasee umilit.

Pecos-Smith îşi scoase punga, numără suma cerută şi i-o asvârli în faţă. Deşi se uita numai la Brasee, nu-i scăpă faptul că se apropiase cineva de uşa care dădea în cârciumă şi trăgea cu urechea.

— Scrie-mi te rog o chitanţă de primire, spuse el şi se întoarse căutând cu privirea un proectil.

Găsi îndată un săculeţ de sare, destul de greu, pe care îl asvârli cu toată puterea în uşe. Aceasta sbură în lături arătând un om căzut pe jos şi ţinându-şi mâna la nasul însângerat.

— Imi pare rău, dar nu puteam să ştiu că ascultai la uşe, spuse Pecos-Smith. Aşa se obişnueşte pe aici, Brasee?

Brasee, care luase bancnotele, nu răspunse nimic şi mâzgăli câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

— Uite chitanţa, spuse el apoi. Dar pe Terill tot nu pot să-l liberez până nu se întoarce Dan Felipe.

— Crezi? Asta rămâne de văzut. Sambo, ia o secure şi hai să mergem.

Negrul făcu cum i se poruncise.

— Ştiam eu, d-le, că Brasee e un câine şi jumătate, spuse el când se văzură afară.

— Incep s'o cred şi eu, răspunse Pecos-Smith. Dar acum arată-mi baraca unde e ţinut Terill.

Puţin mai în spatele casei se afla o clădire scundă, fără ferestre cu o singură uşe de lemn încuiată cu două lacăte. Sambo bătu în uşe.

— Mai eşti înăuntru, Mr. Rill? întrebă el.

— Sunt, sunt, dar dacă nu mă scoţi mai repede de aici mă înăbuş îndată, sună răspunsul.

— Depărtează-te de uşe că o spargem!

Pecos-Smith supraveghea casa de teama unui atac din partea lui Brasee, dar nimic nu se întâmplă. Uşa căzu curând sub loviturile viguroase ale lui Sambo, şi Terill sări afară. Hainele ei erau pline de praf dar părul blond licărea ca şi odinioară de sub sombrero-ul enorm.

Sambo privi în baracă.

— Unde e mexicanul acela beat? întrebă el mirat.

— I-au dat drumul azi dimineaţă, deşi nu se trezise bine încă, răspunse fata.

Abea acum îl observă ea pe Pecos-Smith pe care de altfel nu-l recunoscu de loc.

— Lui trebue să-i mulţumeşti că eşti iarăş liber, spuse negrul şi începu să-i povestească tot ce se întâmplase. Când ajunse la plătitul banilor, Terill îl întrerupse uimită:

— Dar, omul lui Dumnezeu, unde oare ai găsit banii?

— Eu? Nicăeri. El a plătit totul, răspunse negrul arătându-l pe Pecos-Smith.

Abea acum îl recunoscu şi ea.

— Tu eşti, Pecos-Smith? strigă fata întinzându-i mâna Mulţumesc, de o mie de ori mulţumesc. Eu sunt fiul lui Theodor Lambeth, mă mai ţii minte?

— Fireşte.

— Spune-mi te rog, unde am să te pot găsi ca să-ţi plătesc datoria, chiar dacă va trebui să mă mai îngădui puţin.

— Dar nu e nicio grabă.

—Ba da, ba da! Care ţi-e adresa?

— Aceeaş ca şi până acum: Pecos-Smith—Texas. Cu menţiunea: undeva la vest de râul Pecos.

Terill trebui să râdă.

— Mai vorbim noi de asta, spuse ea şi se întoarse spre negru. Eri mi-am lăsat calul în faţa prăvăliei şi cred ca l-a luat Billy — du-te te rog şi-l caută. Şi vezi, poate aduci şi ceva de mâncare, că mor de foame.

Se dovedi acum că Billy, marele prieten al lui Terill din Eagles-Nest, era chiar ştrengarul cu care se întâlnise Pecos-Smith. Cum băiatul nu se vedea nicăeri, Sambo se duse să-l caute acasă la el şi Terill rămase cu Pecos-Smith. Acestuia îi venise în minte o idee şi voia s'o pună în aplicare.

— Vino să ne aşezăm aici la umbră, spuse el arătând un loc la marginea drumului. Billy şi Sambo mi-au povestit multe despre tine şi am devenit curios. Pot să te întreb ceva?

— Deobicei nu prea răspund întrebărilor indiscrete, dar cu tine e altceva. Spune, ce vrei să ştii?

— De unde ai venit aici?

Terill îi povesti pe scurt toată viaţa ei până în momentul în care se rătăciseră şi fuseseră salvaţi de Pecos-Smith.

— De pe atunci erai sortit să-mi vii în ajutor, spuse ea privindu-l cu recunoştinţă.

El râse.

— Şi cum v'a mers la vest de râul Pecos?

— La început, destul de bine. Tata a găsit un loc care-i convenea şi am crescut vite, aşa că în doi ani făcusem o cireadă de 10.000 de capete. Apoi însă au început să mişune hoţii de vite şi toată turma noastră a dispărut. Pe lângă aceasta, tata se certă cu un fermier cu sânge amestecat, Dan Felipe Gonzales, care ne deveni duşman de moarte. Insfârşit...

Fata se întrerupse şi-şi ascunse faţa în mâini. După un timp, reluă iar:

— Iartă-mă te rog, dar îmi vine greu să vorbesc despre lucrurile acestea. Insfârşit, într'o zi tatăl meu fu găsit mort. Cow-boy-i lui Dan Felipe care mi-au adus corpul lui, spuneau că a fost săgetat de indieni de pe malul celălalt. Dar asta e o minciună, deoarece am observat adeseori că arcurile indienilor nu ajung nici la jumătatea acestei distanţe.

«De atunci ne-a mers din ce în ce mai rău. Sambo şi cu mine n'am mai fost în stare să păzim cireada. Cum locul

meu se învecinează cu Pecos ul pe distanţă de zeci de mile, sute de vite care îmi aparţin au trecut râul şi se găsesc pe malul celălalt. Cum nu pot să le aduc înapoi, vor cădea mai curând sau mai târziu între mâinile lui Dan Felipe, mai ales că el lucrează de câtva timp împreună cu alt pungaş, unul Sawtell. Fireşte că nu l-aş acuza cu atâta convingere dacă n'aş fi văzut cow-boy-i lui mânând vite care purtau semnul nostru aplicat cu fierul roşu.

— Asta e o poveste grozav de urâtă, răspunse Pecos-Smith. Un lucru însă nu înţeleg. Ai sânge de voinic în vine — atunci de ce nu iei revolverul şi nu-l împuşti pe corcitura asta blestemată? Cred că ai mai mult de 15 ani?

— Da, am ceva mai mult, spuse ea râzând fără voie.

— Ei, atunci trebue să ştii cum se mânueşte un revolver.

— Fireşte. Am doborât până acum bivolii, cerbi, lupi, dar n'am lovit încă niciodată un om. Dar cred că aş fi făcut-o şi pe asta — dacă nu ni s'ar fi furat toate revolverele.

— Văd că trebue să mă răfuesc eu cu Dan Felipe pentru tine. Cu Sawtell şi aşa nu sunt în relaţii prea prieteneşti.

— Dar ce ai cu el?

— E o poveste veche — era vorba şi de o fată care-mi era dragă — dar tu nu pricepi lucrurile astea că eşti încă prea mic. Altceva voiam să te întreb: crezi că prinderea viţeilor fără pecete este un lucru nelegiuit?

— Da de unde! Chiar tatăl meu a făcut adesea lucrul acesta — dece mă întrebi?

— Voiam să ştiu. Dar ia spune-mi, ce-ai zice dacă aş cere un loc la tine?

— Un loc? răspunse ea neînţelegând bine.

— Da. Fără să mă laud, mă pricep destul de bine în meseria mea şi mă prind că aş putea să-ţi aduc toate vitele înapoi, şi poate chiar viţei fără stăpân pe deasupra.

— Ah... vrei să spui... vrei să fii cow-boy la mine?

— Da, şi vreau să mai spun că ai nevoe chiar de un cow-boy — şi în afară de aceasta, avem aceiaşi duşmani.

— Ar fi minunat... dar ştii că nu am bani deloc.

— Nu face nimic Terill... am încredere în tine.

— Atunci s'a făcut. Uite mâna mea!

Ii întinse dreapta pe care el o strânse cu putere.

— Am impresia că am câştigat astăzi nu numai un cow-boy, ci şi un prieten minunat.

— Să nu anticipăm, răspunse el, dar fiindcă veni vorba: mai târziu, după ce-ţi voi fi pus ferma pe roate şi toate vor merge bine, ce-ai spune să deviu asociatul tău?

— Aş spune că... dar e minunat... păi te-aş primi cu braţele deschise, Pecos-Smith.

— Orice nenorocire are şi un sfârşit! strigă în clipa aceasta Sambo, care se întorcea ducând de frâu calul lui Terill pe care şedea Billy.

Deşi cuvintele lui se refereau la situaţia de faţă, pentrucă Billy avea braţele încărcate cu bunătăţi, Terril le luă într'un sens simbolic şi răsuflă uşurată, gândindu-se că au dispărut toate necazurile de vreme ce s'a întovărăşit cu Pecos-Smith.

CAP. VII

Pecos-Smith făcu cinste bunătăţilor aduse de băeţaş, dar fu adâncit în gânduri tot timpul mesei.

«De ce puţin lucru atârnă întreaga viaţă a unui om», se gândea el. Dacă nu începea să vorbească cu micul Billy, şi-ar fi continuat nesfârşita rătăcire fără ţintă, acum însă avea însfârşit un scop în viaţă — devenise apărătorul şi îndrumătorul unui băiat tânăr, ale cărui calităţi adormite încă, dar desigur strălucite, se însărcina el să le pună în valoare.

— La ce te gândeşti atât de absorbit, Pecos-Smith? întrebă deodată Terill, care-l observa de multă vreme.

— Pecos-Smith? Doamne ce, nume caraghios! strigă Bill începând să râdă.

— Găseşti? spuse Pecos-Smith şi-şi băgă mâna în buzunar. Uite, fiule, îţi mai dau încă un dolar, dar trebue să-mi făgădueşti că ai să-ţi ţii gura şi n'ai să povesteşti nimănui dar absolut nimănui că a fost Pecos-Smith pe aici. Pot să mă încred în tine, prietene?

— Desigur, răspunse băiatul, mândru de încrederea care i se arăta.

— Acum cred că am face mai bine să plecăm cât mai repede din Eagles-Nest, urmă Pecos-Smith. Oamenii de colo din cârciumă au şi început să-şi întoarcă privirile după noi. E drept că ar trebui să facem câteva cumpărături ca să ne luăm provizii, dar nu mă prea văd întorcându-mă la onorabilul Mr. Brasee

— Nici n'o să mai fie nevoe, se grăbi să spună Terill. La douăzeci de mile de ferma mea se află fortul Lancester. de unde ne putem aproviziona cu tot ce ne trebue. Până acum am mers foarte rar pe acolo, căci se găseşte pe malul celălalt al râului unde mişună indienii, dar acum n'o să ne mai temem de ei.

— Foarte onorat, răspunse Pecos-Smith râzând, căci fata se uitase la el pronunţând ultimele cuvinte. Şi cât avem de mers până la ferma ta?

— Cinci ore, dar trebue să mergem repede.

Pecos-Smith îşi deslegă calul şi sări în şea.

— Rămâi cu bine, prietene Billy, spuse el.

— Imi pare rău că plecaţi aşa curând —replică micuţul întristat, dar, nu-i aşa, Terill, când voi fi mare, mă iei cowboy la tine la fermă, nu?

— Desigur, răspunse ea pe acelaş ton. — Rămâi cu bine.

Terill porni înainte, Sambo o urmă şi Pecos-Smith închidea marşul. Inainte de a trece colţul străzii, el se întoarse în şea şi privi înapoi: Brasee gesticula furios în faţa prăvăliei, înconjurat de o mulţime de oameni.

Câteva mile depărtare de oraş, se desfăcea din şoseaua principală un drum foarte puţin întrebuinţat pe care îl luaseră ei. Ducea printre cactuşii mari, tăiat din când în când de urme de vite. La un moment dat, întâlniră altă şosea care străbătea o pădure şi care, după spusele lui Terril, ducea la râul Mortimer.

Cea mai mare parte a timpului călăriră prin văi şi râpi adânci, din când în când însă ajungeau pe câte o înălţime depe care puteau arunca o privire circulară în jurul lor. Cât vedeai cu ochii, peisagiul rămânea acelaş: câmpia vălurită cu râpi şi dealuri se întindea ca un pustiu galben, în vest până la râul Pecos, care unde se aflau ei se vedea numai ca o dungă şerpuită. In spre Răsărit însă, monotonia câmpiei nu era întreruptă de nimic până la orizont.

Deşi Pecos-Smith era bucuros că are tovarăşi de drum, el nu avu deloc ocazia să vorbească ceva cu ei, căci calul său obosit, îl silea să meargă într'un tempo mult mai încet decât al lor. Aşa că Sambo şi Terill, care călăreau pe cai odihniţi, i-o luau adeseori înainte şi uneori îi pierdea chiar din vedere.

Mergeau de-acum de câteva ore când Pecos-Smith zări primele vite, într'o vale străbătută de un râuşor. Erau un taur bătrân, o vacă, doi pui şi un viţel ceva mai mare. Animalele erau tare sperioase şi nu purtau nici un semn, după cum putu să se convingă dânsul. De aci înainte întâlniră foarte des urme de vite şi din când în când câte o cireadă mică în care se aflau câteva vite purtând semnul L. T. şi aparţinând deci fermei Lambeth. Totuş Pecos-Smith observă mirat că acestea erau foarte puţine. După toate aparenţele Theodor Lambeth nu se pricepuse deloc în meseria asta.

Totuş, lucrul acesta nu era chiar atât de uimitor, deoarece putea el să fie cel mai bun fermier din lume, dar dacă era ajutat numai de un negru şi un băiat atât de tânăr ca Terill, n'ar fi putut să însemneze nici măcar a zecea parte

din vitele sale. Toate acestea trebuiau să se schimbe acum, şi avea să termine şi cu hoţii care dădeau târcoale fermei Lambeth. Pecos-Smith se gândi bucuros la munca care-l aştepta.

Sambo se oprise să-l aştepte in locul unde drumul pătrundia într'o deschizătură îngustă dintre stânci. Terill călărise înainte, dar el nu-şi putu da seama în ce direcţie o luase, căci calul ei nu lăsase nici o urmă pe pământul stâncos.

— Aici trebuie să fim cu băgare de seamă. spuse Sambo. Cine nu cunoaşte bine drumul se poate rătăci foarte uşor.

— Cât de lung mai e drumul care ne-a mai rămas? întrebă Pecos-Smith.

— In linie dreaptă nu e mult, dar druml coteşte mereu aşa că de fapt mai avem câteva mile.

Drumul se înfundă între stânci, rămânând tot timpul foarte îngust. In unele locuri, urcuşul era atât de repede încât cei doi trebuiau să descalece şi să-şi ducă caii de căpăstru. Deasupra lor cerul se zărea ca un râu albastru cu valuri multe. Pecos-Smith se gândi că primăvara trebuiau să curgă torente mari pe acolo, dar pământul uscat le absorbea pe toate.

După câtva timp, praful începu să devină mai puţin gros şi Pecos-Smith observă după mişcările cailor aceştia adulmecaseră apa. După puţin timp, simţi el însuşi o adiere de vânt încărcată cu aburi şi miresme. Şi deşi adierea aceasta îl pregătise oarecum pentru ce avea să vină, fu foarte uimit de priveliştea care i se înfăţişă acum înaintea ochilor.

— Am ajuns, spuse Sambo mândru. Iată ferma lui Mr. Rill — în singurul loc frumos depe malul Pecos-ului.

— Doamne sfinte! spuse Pecos-Smith.

Pereţii trecătoarei se lărgeau brusc, formând un oval imens, de două ori mai lung decât lat. Pereţii văii, înalţi şi aproape verticali, erau atât de abrupţi încât niciun om n'ar fi putut să se caţere pe ei.

In cealaltă parte a văii, pereţii de stâncă lăsau o deschizătură prin care se vedeau apele Pecos-ului, strălucind în ultimele raze ale soarelui.

— Indienii trag adesea cu săgeţile în noi, depe malul celălalt, spuse Sambo, — dar nu ne pot atinge şi nici de trecut la noi nu pot trece.

Pecos-Smith nu putu să-i răspundă nimic, atât de uimit era frumuseţea văii.

Ceeace îl entuziasma mai mult ca orice, era iarba cea deasă şi mătăsoară care acoperea pământul — valea toată era ca o grădină înverzită, apărată de arşiţă de pereţii stâncoşi acoperiţi de tufişuri.

— Avem aici şi un isvor, care e atât de bogat încât nu seacă nici în vară când sunt căldurile cele mai mari, urmă Sambo cu laudele. Când apele fluviului scad, ele devin atât de sărate încât animalele nu mai pot să bea deloc, — dar vitele noastre au tot anul apă rece şi curată.

Calităţile văii erau foarte importante pentru un om care avea de gând să se dedice creşterii vitelor, dar şi un pictor ar fi rămas încântat de aspectul ei minunat.

Soarele la asfinţit colora pereţii de stâncă cu cele mai neaşteptate culori dela trandafiriul cel mai dulce, la roşul purpuriu şi auriu. Pecos-Smith nu se mai sătura privind la jocurile acestea de culori şi-l urmă aproape în neştire pe Sambo care călărea înainte.

Porniră astfel către celălalt capăt al văi, trecând prin câteva păduri tinere şi coline înflorite, prin care păşteau sute de vite frumoase şi grase. Ajunseră însfârşit la o căsuţă solidă, făcute din bârne ţapene şi acoperită cu noroi uscat, care stătea cu spatele la peretele de stâncă şi cu faţada spre râul ale cărui ape se zăreau sclipind la soare. De jur împrejurul casei, erau o mulţime de pomi plantaţi în grupuri pitoreşti.

Acoperişul casei era înalt şi îngust, dar rămăsese sub el loc pentru un pod mic la care conducea o scăriţă de lemn. Lângă casa aceasta, se afla o altă căsuţă mai mică pe coşul căreia se ridica un norişor albastru de fum. Sambo se opri înaintea acesteia şi strigă:

— Vino afară Mauree! Avem oaspeţi!

O negresă voluminoasă, legată la cap cu o batistă roşie, eşi în faţa uşii zâmbind cu toată faţa.

— Bun venit, Mr. Pecos-Smith, spuse ea. Descălecaţi şi intraţi înăuntru. Am pregătit pe masă sandwich-uri, ouă şi lapte.

— Foarte bucuros, doamnă Mauree, răspunse Pecos-Smith care descălecă imediat. Prima lui grije fu să găsească un loc pentru preţioasa manta şi pentru revolver. Apoi se îngriji de Cinco.

Casa în care intră acum era făcută din bârne solide lipite între ele cu noroi uscat. Acoperişul era strâmt şi înalt, totuş, mai era loc pentru un pod la care ducea o scară de lemn.

Când pătrunse în hall, primul lucru pe care-l văzu fu un lighean plin cu apă curată, lângă care se afla un săpun şi o pânză curată. Pecos-Smith râse de bucurie. De când ducea el dorul bunătăţilor acestora!

CAP. VIII

Drumul călare le făcuse poftă de mâncare, aşa că făcură amândoi cinste mesei pregătite de Mauree. Totuş, o sfială ciudată îi stăpânea, astfel că abea dacă schimbară vre-o zece cuvinte tot timpul cinei. Terill nu mai era de mult obişnuită să aibe companie, şi mai ales ca fată, situaţia i se părea jenantă. Cât despre Pecos-Smith, el se silea să învingă sfiala care se strecurase între ei, dar fără să isbutească. În cele din urmă îşi spuse că băiatul era încă tânăr şi obosise, apoi abea îşi pierduse tatăl şi însfârşit se linişti gândind că cu timpul aveau să se cunoască şi să se împrietenească mai bine.

Insfârşit terminară cu masa şi se pregătiră de culcare. Hotărâră ca Pecos-Smith va dormi în pod, acolo unde se culca Sambo decând murise tatăl lui Terill.

— Ei vezi, abea am venit şi-am şi început să fac ordine la fermă, spuse Pecos-Smidt râzând.

— Nici nu mă aşteptam să fie altfel, răspunse fata.

— Ce v'a lipsit ca să vă meargă bine, a fost un om priceput ca să stăpânească cireada şi destul de hotărât ca să folosească revolverul atunci când trebue, spuse Pecos-Smith. Sambo e un băiat bun, dar nu poate face amândouă lucrurile odată — eu însă am să pot. Cu preţurile care se plătesc acum, cred că vom face 100.000 dolari în 2—3 ani şi, dacă vitele vor merge scumpindu-se, poate chiar dublul.

— Ce bine era să mai trăiască tata! spuse Terill cu lacrimi în ochi.

Pecos-Smith o privi cu atenţie. Aşa cum stătea lângă focul aprins de Sambo în cămin, flăcările şi umbrele care jucau pe faţa ei îi dădeau o înfăţişare bolnăvicioasă. Tânărul începu să se îngrijoreze.

— Ascultă-mă, începu el, n'are niciun rost să-ţi mai faci inimă rea. Ce a fost, a trecut. După câte văd eu, încă nu ţi-ai revenit după întâmplarea din Eagles-Nest. Mai bine ar fi să te culci. Somnul o să te liniştească.

— Dacă nu m'ai fi liberat de acolo, nu ştiu ce s'ar fi ales din mine!

— Ia nu mai vorbi prosti! strigă Pecos-Smith supărat. Şi încă spui că vrei să fii odată un cow-boy adevărat?

Fata îşi plecă fruntea şi-şi muşcă buzele ca să nu-i dea explicaţia care lămurea totul. Dar şi el îşi regretă cuvintele prea aspre.

— Nu te necăji, băete, spuse el prietenos. Mai bine culcă-te. După o noapte de odihnă vezi totul în culori mult mai vesele.

Spunând acestea păşi către uşe şi strigă:

— He., Sambo, vino puţin de-mi ajută.

Iţi luă apoi mantaua şi revolverul şi urcându-se în pod se.întinse să doarmă în culcuşul moale pregătit de Mauree.

A doua, zi se sculară cu toţii târziu, cam prea târziu chiar după socotelile lui Pecos-Smith. Era o zi frumoasă cu soare strălucitor. Pecos-Smith eşi în curte şi începu să vorbească cu Sambo.

— Spune-mi, te rog, zise el, mai există vre un drum afară din vale, în afară de acela pe care am venit?

— Desigur, răspunse Sambo, mai este un drum care duce la fortul Lancester, unde ne aprovizionam pe vremea lui Theodor Lambeth. De când a murit el, nici n'am mai fost acolo, căci ne era teamă de indieni. Dar acum...

— Avem vre-o căruţă pe aici?

— Avem chiar două.

— Ei, atunci pregăteşte-te de plecare — pornim imediat.

In spatele lor se auziră paşi repezi şi Terill apăru îmbrăcată complect.

— Ai venit, băiete! o salută Pecos-Smith. Ia spune-mi tu dormi şi noaptea cu sombrero-ul pe cap?

— Nu totdeauna, dar de cele mai adese ori, răspunse Terill râzând.

In momentul acesta se auzi vocea lui Mauree:

— Poftiţi la masă. Dejunul e gata!

In lumina soarelui, odaia părea mult mai primitoare ca în seara trecută.

— Am auzit când îi spuneai lui Sambo să se pregătească de plecare — unde mergem?

— Vom porni cu toţii la fortul Lancester unde o să ne umplem căruţele cu provizii. Nu e nevoie să te îngrijeşte de bani căci voiu avansa eu cât trebuie. De altfel, nu trebue să-mi mulţumeşti, spuse el văzând un gest de-al lui Terill, banii aceştia nu ţi-i dau ţie ci îi învestesc în ferma la conducerea căreia voi lua parte şi eu odată.

Terill îşi plecă fruntea, dar Pecos-Smith văzuse de acum că i se înroşiseră obrajii.

— Nu cumva vrei să-mi respingi oferta, dintr'o mândrie rău înţeleasă? întrebă el. Vreau să te ajut, şi pot să fac acest lucru fără să mă restrâng cu nimic. Ai spus doar că ai încredere în mine.

— Ba da, îl întrerupse ea. — dar e prea frumos ca să poată fi adevărat. Nu trebue să crezi că sunt mândru — sau nerecunoscător — dar...

— Atunci fiule, ia un creion şi-o hârtie — dar ştii să scrii?

— Nu sunt chiar atât de necioplit cum par, răspunse Terill jignit.

— De data asta eram foarte serios şi nu mai glumeam ca de obiceiu. Când eşti aici de atâta vreme şi ai abea cincisprezece ani — cum naiba ai fi putut să înveţi ceva?

— Dar cine ţi-a spus că am cincisprezece ani?

— Tu singur mi-ai spus — chiar eri. In orice caz, nu poţi fi mult mai mare.

— Totuş, sunt ceva mai mare, răspunse ea. Şi oricum, am trecut de-acum de vârsta la care te laşi condus şi batjocorit de ceilalţi, Mr. Pecos-Smith!

— Ascultă, băiete, dacă eşti atât de încăpăţânat şi nu suporţi să fi scuturat puţin, ar fi mult mai bine să desfacem tovărăşia noastră chiar acum.

— Nu sunt încăpăţânat, se grăbi să răspundă Terill şi căută în grabă hârtie şi creion.

La întocmirea acestei liste, în care trecură tot ce era necesar pentru fermă, Terill trebui să se desobişnuiască de cumpătarea cu care fusese nevoită să se mulţumească până atunci. După ce terminară, Pecos-Smith spuse:

— Acum pune un x mic şi un y sub toată lista.

— Un x şi un y? întrebă Terill fără să înţeleagă.

— Da — asta înseamnă că vom lua din fiecare de patru ori cantitatea pe care am pus-o pe listă. Şi cum Sambo — unde eşti? Vino înăuntru şi spune-ne ce mai lipseşte la fermă.

Insfârşit, terminară cu lista, pregătiră căruţele şi porniră întovărăşiţi de recomandaţiile lui Mauree care, rămânând acasă, îl însărcinase pe Sambo să cumpere jumătate din fortul Lancester pentru ea!

Pe drum, Sambo merse înainte cu căruţele, urmat la o mică distanţă de Pecos-Smith şi Terill.

— Lucrul cel mai însemnat e să înveţi să tragi cu revolverul, spuse tânărul deodată.

— Dar ţi-am spus doar că ştiu, răspunse Terill.

— Da? — Ia atunci revolverul meu şi ţinteşti craca de colo, răspunse Pecos-Smith.

— De pe cal?

— Fireşte — când vei întâlni un bandit, nu cumva ai vrea să-l rogi să te aştepte un moment până descaleci?

— Am întâlnit odată doi bandiţi — şi am fugit cât am putut

— Acum eşti, în orice caz, prea mare ca să mai faci lucrul acesta. Ocheşte!

Bang! Calul lui Terill sări în două picioare şi era cât pe-aci s'o trântească jos. Abea, abea putu să-l liniştească.

— Uite-ţi revolverul, spuse ea. Mi-a smuls mâna din loc.

— Nu face nimic. Principalul este că ai nimerit creanga. De acum vei face exerciţii de tragere în fiecare zi.

Cu cât se îndepărtară mai mult de ţărmul râului, drumul devenea tot mai greu căci ducea în sus peste o colină pietroasă. Dela o vreme însă ajunseră în vârful ei şi atunci putură să meargă mai repede. Când se opriră să poposească pentru noapte, lângă un râuşor cu apă limpede pentru oameni şi animale, făcură de acum cincisprezece mile — cel puţin aşa credea Sambo.

Imediat după masa de seară, Terill se urcă în căruţă şi adormi învelindu-se cu mantaua ei călduroasă. Pecos-Smith însă mai rămase multă vreme cu negrul lângă foc, punându-l să-i povestească tot ce ştia mai însemnat despre particularităţile ţinutului, fermierii învecinaţi şi hoţii de vite care mişunau pe acolo.

In ziua următoare, ajunseră la o cărare destul de carosabilă care-i duse peste o colină şi apoi din nou în jos către malul râului. Inoptară încă odată lângă un vad. A doua zi, la răsăritul soarelui, trecură râul şi găsiră pe malul celălalt o şosea bine întreţinută care îi conduse drept la fort.

Pecos-Smith află dela un sergent bătrân că în fortul Lancester îşi aveau sediul câteva escadroane ale regimentului patru de călăraşi american, care apărau ţărmul de indienii războinici şi întreprinseră şi o expediţie de pedepsire undeva în Staked-Plains.

Fortul era destul de vechiu — în 1849 fusese comandant de celebrul locotenent N. F. Smith. In 1863 fusese făcută şoseaua pe care veniseră Pecos-Smith şi tovarăşii săi. Coşurile cele înalte ale fortului se vedeau din depărtare, şi erau adevărate îndreptare după care se călăuzeau călătorii.

In afară de depozitul militar, se mai aflau acolo, adăpostite de zidurile puternice, câteva prăvăli mici. In vreme ce Terill, cu Sambo şi cu Pecos-Smith, cumpărau toate lucrurile scrise pe interminabila lor listă, acesta din urmă supraveghia foarte atent oamenii care mişunau împrejurul lor. Se uita mai ales la indienii care, murdari dar foarte pitoreşti, se învârteau încoace şi încolo prin prăvălii, deşi păreau să fie foarte paşnici. Nu păreau să fie Comanchi, dar nu avea încredere în ei, şi nu i-ar fi plăcut să-i întâlnească — afară de zidurile fortului.

După spusele sergentului, Comanchii obişnuiau foarte

rar să vină, în expediţiile lor după pradă, până dincolo de vad, dar vadul însuşi era serios ameninţat de atacurile indienilor deoarece pe aici treceau toţi fermierii când îşi aduceau turmele acasă.

— Chiar luna trecută au fost atacate acolo mai multe transporturi de acest fel, de către indieni. Cow-boy-i au fost omorâţi până la ultimul om, iar vitele, cu care indienii n'aveau ce face, au fost împrăştiate în toate direcţiile, spuse bătrânul soldat. Şi chiar dacă multe dintre ele s'au prăvălit pe malurile stâncoase şi s'au înecat în ape, au mai rămas o mulţime care mişună acum prin văi şi dealuri şi pe care nimeni nu le va mai reclama de acum înainte.

După ce terminară toate cumpărăturile, şi aşezară pachetele în căruţe, se pregătiră să plece înapoi. Pecos-Smith nici nu se gândise să ceară o escortă militară, dar sergentul îi dădu chiar nerugat, trei soldaţi, care să-i întovărăşească până la vad. Erau trei flăcăi ţepeni care nu se temeau de nimic şi i-ar fi fost de mare ajutor în cazul unui atac din partea indienilor.

Din fericire însă, nu se întâmplă nimic în tot timpul călătoriei. A treia zi ajunseră înapoi la fermă.

Chiar de a doua zi, Pecos-Smith incepu să lucreze cu Sambo şi Terill.

— De fiecare dată când însemnăm un viţel cu fierul roşu, suntem mai bogaţi cu şase dolari, spuse el râzând. Aşa că n'aveţi voe să trândăviţi!

Pe ambele maluri ale fluviului rătăceau nu numai vitele lui Theodor Lambeth ci şi vitele altor fermieri, astfel că pentru un cow-boy experimentat ca Pecos-Smith nu era deloc greu să găsească nenumărate vite fără nicio marcă.

Mai întâi îşi mărgini activitatea numai la malul pe care se afla ferma. Colinele şi văile din partea aceasta mişunau de vite mari şi mici care nu simţiseră încă niciodată mirosul părului ars de marca înroşită. Pecos-Smith hotărâse să n'o lase niciodată din ochi pe Terill. Lucrul acesta îl încetinea foarte mult, totuş era destul de mulţumit cu rezultatul de şase vite pe zi, rezultat care o entusiasma teribil pe Terill

In timpul lucrului, Terill îşi eşi cu desăvârşire din rezerva pe care o arătase la început faţă de Pecos-Smith şi pe care acesta nu şi-o putuse explica. El notă această schimbare fără să şi-o poată lămuri dealtfel. Totuş, nu şi bătu capul prea mult cu această chestiune, deoarece în aceste momente era preocupat de un singur gând: să muncească pentru a mări pe cât cu putinţă turma lor comună.

Venise vara cu furtunile sale şi căldurile moleşitoare — iar munca devenise mai grea pentru oameni şi animale.

Terill nu avea decât doi cai de povară, dar pentru munca lor le-ar fi trebuit cel puțin încă doi. Din această cauză, trebuiau să lase din când în când caii să se odihnească o zi sau două. Timpul acesta, îl întrebuințau pentru diferite lucrări în legătură cu ferma. Cu timpul, ferma căpătă o înfățișare foarte frumoasă și un aer de bogăție pe care nu-l avea înainte, fără a mai vorbi de nenumăratele inovații fericite privitoare la munca zilnică.

CAP. IX

Pecos-Smith era mereu neobosit și cei doi prieteni ai săi munceau și ei cât puteau. Sambo era din când în când destul de încet la lucru, și chiar Terill nu era atât de sprintenă cum se așteptase Pecos-Smith. Acesta își spunea însă că «băiatul» e în plină desvoltare și în afară de aceasta nu fusese niciodată un cow-boy bun, așa că abia de acum trebuia să învețe meseria aceasta Din această cauză, se hotărâse să mai treacă cu vederea și să nu-și precupețească laudele. Cum Terill voia să merite din ce în ce mai mult laudele lui, se silea și muncea atât de mult încât devenea din zi în zi mai slabă. Lucrul acesta nu-i displăcea deloc, pentru că îi ușura rolul de băiat pe care trebuia să-l joace. Totuși, rolul acesta îi ridica de multe ori greutăți nebănuite.

Astfel, odată, într'o după amiază călduroasă de August, stăteau toți trei ,ntr'un loc umbrit dela malul râului. Erau obosiți, căci urmăriseră câteva ore un vițel care nu se lăsa prins. Pecos-Smith era încălzit tare, Sambo sufla ca o locomotivă, Terill însă era sfârșită de căldură și oboseală. Muncise foarte mult, căci, ca elev conștiincios al lui Pecos-Smith. știa de acum să lucreze foarte bine cu lasso-ul, și pe deasupra ea era aceea care însemna vitele cu fierul înroșit.

Acum era roșie la față și transpirase atât de mult încât Pecos-Smith spuse:

— Tu singur ești de vină că ți-e atât de cald, prostuțule. Dece nu mergi și tu numai în cămașe, ca noi?

— Pentrucă n'am cămăși solide ca tine, răspunse ea. Ale mele sunt atât de subțiri, încât s'ar faci bucăți-bucăți dacă le-aș lua la muncă.

Cu aceasta se ridică, merse către mal și se așeză în iarbă cu fața în jos ca să bea apă. Pecos-Smith se gândi să-i facă o farsă. El se ridică fără sgomot și cu o mișcare iute, îi băgă capul sub apă.

Terill se sbătu atât de tare încât fu aproape să cadă în apă. Când se ridică, țipă supărată:

— Nu mai face glume de astea — nu știu să înot!

— Mi-ai dat o idee grozavă, strigă Pecos-Smith. Destul de rău că nu știi să înoți — dar hai să ne îmbăiăm împreună.

— Nu fac baie.

— Asta e un principiu, la tine?

— Nu, dar astăzi n'am chef.

— Nu trebue să-ți fie teamă, că nu te mai scufund în apă, zise el și începu să se dezbrace, dar Terill dispăru între arbori.

Pecos-Smith râse și-l invită pe negru să se scalde cu el. dar nici negrul nu era mai bine dispus. El se scuză spunând că apa era prea rece pentru el.

Terill se înapoie abea după o jumătate de oră, când Pecos-Smith eșise de mult din apă. Fața ei era tot întunecată, astfel că el îi spuse:

— Ce Dumnezeu, tu nu înțelegi deloc de glumă? Dacă nu-ți place, n'am s'o mai fac și pace bună.

— Nu mai sunt supărată, răspunse ea, dar ai dreptate, eu nu înțeleg de glumă. Poate că cu timpul am să mă obișnuesc și cu asta.

El zâmbi neîncrezător, dar oricum, pacea era încheiată.

Deși Terill își da osteneala să nu se supere de glumele lui Pecos-Smith, totuși lucrul acesta nu prea îi reușea și adesea isbucneau între ei mici certuri. Pecos-Smith era încredințat că va veni o vreme când certurile vor fi mari de tot — lucrul acesta se întâmplă chiar mai iute decât își închipuia el.

Intr'o zi, cum glumeau amândoi, Pecos-Smith îi dădu o pălmuță lui Terill. Fără voia lui însă, o dădu ceva cam tare — lucrul acesta nu era de mirare, dată fiind puterea lui — și Terill se înfurie.

— Dacă mai faci odată așa ceva, strigă ea scoasă din fire, am să te arunc afară!

— După câte înțeleg, vrei să te desparți de mine?

— Chiar așa!

— Zău! Și eu care-mi închipuiam că ferma Lambeth e și căminul meu. Dar e mai bine așa, și voi pleca imediat!

Terill își dădu seama ce făcuse.

— Nu, nu, țipă ea roșindu-se, nu mă lua în serios. Știi bine că eu fără tine nu pot face nimic.

Pecos-Smith primi scuzele acestea, dar nu putu înțelege dece fugi Terill imediat după aceasta, ca și cum ar fi avut un diavol în spate. In orice caz, era bucuros că se întorseseră astfel lucrurile, încât putea rămâne mai departe la fermă.

Terill începu să fie din ce în ce mai capricioasă. Adesea se certa cu Pecos-Smith, apoi își cerea iertare și dispărea pentru câteva ore. Apoi era din nou veselă și prietenoasă.

Uneori începea să-l întrebe asupra aventurilor sale de dragoste, dar aceasta mai rar şi numai seara când nu putea să i se vadă faţa.

— La naiba, doar ţi-am spus de o mie de ori că n'am avut nicio aventură, spuse el într'o seară când se îndreptau amândoi spre casă.

— Glumeşti, răspunse fata încurajată de tonul lui prietenesc. Doar n'ai vrea să-mi spui că un băiat atât de drăguţ ca tine n'a...

Se întrerupse.

— Ei — ce voiai să spui?

— Ştiu că n'ai fost însurat niciodată, dar o dragoste măcar tot trebue să fi avut. Ştiu eu că mexicanele cele frumoase nu sunt chiar sfinte.

El începu să râdă.

— Bine le mai cunoşti tu — în orice caz mai bine ca mine. E drept însă că era cât pe-aci să mă îndrăgostesc de-o fată — o chema Mary Herald, — şi ţinea şi ea la mine; cel puţin aşa socoteau camarazii. Şi cine ştie ce ar fi eşit de aici dacă nu eram nevoit să plec.

— Aşa că, dacă îţi vine dor de ea într'o bună zi, laşi toate baltă aicea şi fugi într'acolo, spuse ea cu o nuanţă de amărăciune în glas.

El o privi mirat.

— Ascultă, îi spuse el, drept cine mă iei tu? Crezi că aş fi făcut tovărăşie cu tine dacă ştiam că se poate întâmpla aşa ceva? Fireşte că nici nu mă gândesc să plec de aici.

Terill nu mai răspunse nimic dar tăcerea ei vorbea îndeajuns.

Incet, încet, Terill deveni tot mai nervoasă. Erau momente când capriciile sale nu mai cunoşteau margini: se purta anume «ca un căţeluş prost crescut» cum obişnuia Pecos-Smith să spună.

Cearta cea mai mare pe care o avură vreodată fu însă următoarea:

Era, cam orele trei şi ei doi stăteau împreună pe tinda fermei. Pecos-Smith era foarte prost dispus. Nu ştia nici el dece, dar toată ziua îi merseseră lucrurile pe dos, şi însfârşit se arsese cu ştampila înroşită pe care o aplicau animalelor. Arsura era chiar la mâna dreaptă, şi îl jena nespus la mânuirea revolverului. Ştia el să tragă şi cu mâna stângă, dar aceasta era cu totul altceva.

Amândoi vorbeau despre un drum care trebuia făcut până la fortul Lancester, şi pe care Pecos-Smith sfătuia să-l amâne., fără să-şi arate motivele — printre care era şi mâ-

na arsă. Terill îşi scutură pletele blonde şi răspunse energic că în cazul acesta va merge numai ea cu Sambo.

— Scoate-ţi asta din cap, răspunse Pecos Smith enervat.

— Zău? Aş vrea să ştiu cine m'ar putea impiedica!

— Te împiedic eu — prostuţule!

— Prostuţ? Aşteaptă numai — o să vedem noi cine e stăpân la ferma Lambeth.

— Ferma îţi aparţine ţie — dar ca tovarăş am şi eu o vorbă de spus.

— Eu sunt stăpân aici!

— Lasă-mă, te rog, în pace cu pretenţiile astea. Vezi bine că am de lucru!

Lucrul acesta era un chimir mare de piele pe care îl cosea ca să aibă unde pune banii. Terill îl smulse din mână şi-l aruncă sub banca pe care şedeau.

— Ia ascultă — ai înebunit de tot? strigă Pecos-Smith mâniat.

— Lasă lucrul când vorbeşti de afaceri cu mine, spuse ea cu nasul în sus, şi în afară de asta nu-ţi dau voe să mă insulţi.

— Ba uite că am s'o fac dacă-mi place.. vrei să mai auzi şi altele? De câtva timp eşti încăpăţânat ca un măgar şi te înşeli grozav dacă crezi că poţi face pe stăpânul faţă de mine. Eşti chiar comic cu pretenţiile tale, băiat încrezut ce eşti, care n'ai putea să strângi nici o turmă de trei vite! Şi acum dispari de aici, că dacă nu te pun în genunchi şi-ţi trag pantalonii în jos!

— Cum... vrei să mă baţi? gâfâi ea. Aşteaptă numai!

Şi repezindu-se îi trase o palmă peste urechi.

Dar se sfârşise şi cu răbdarea lui Pecos Smith. El sări în picioare, o apucă de umeri şi o răsuci, vrând să-şi pună ameninţarea în aplicare. Dar îi fu milă de ea şi-i dădu numai un brânci care o trimise învârtindu-se în iarbă.

Intr'o clipă, fata fu din nou în picioare, se aruncă spre el şi strigă:

— Te învăţ eu minte!

— Hai, hai, pleacă odată de aici, răspunse Pecos-Smith plictisit şi fără să se uite la ea.

Terill îşi veni deodată în fire. Ea se întoarse brusc şi dispăru în casă, fără să se mai arate toată ziua. Dar pe seară, când Pecos-Smith privea, depe ţărm, apusul soarelui, auzi o voce inceată în spate:

— Tu — ascultă-mă!

Era Terill.

— Ce vrei? întrebă el.

— Voiam să-ţi cer iertare... cred că am meritat tot ce mi-ai spus, căci m'am purtat într'adevăr prosteşte.

— — — — — — —

Ajutat de cei doi prieteni ai săi, Pecos-Smith cutreerase toate văile şi colinele din jurul fermei Lambeth, în căutarea vitelor care nu purtau niciun semn de proprietate. Rezultatul era destul de satisfăcător — aproape şapte sute de vite purtau acum semnul T. L., semn că aparţineau fermei Lambeth. Când Dan Felipe şi noul său tovarăş vor căuta să-şi strângă turma, fără îndoială că vor căuta să compenseze lipsa lor de activitate din timpul verii, însemnând vite care nu le aparţineau — şi Pecos-Smith se bucura dinainte de festa pe care le-o făcuse.

In timpul celor trei luni de vară, el fusese cât se poate de atent dar nu văzuse nicio urmă de indieni. Oamenii care cunoşteau regiunea, îi spuseseră că Pieile-Roşii obişnuesc să pornească la pradă primăvara şi toamna. Aşadar, trebuia să fie pregătit şi în direcţia asta.

In ultimele săptămâni ale lunei August, seceta care domnise toată vara luă sfârşit prin ploi şi furtuni primite totuşi cu bucurie la ferma Lambeth care nu prea ducea grije în privinţa apei. O singură ploaie fusese de ajuns ca să spele tot praful care se depusese în tot timpul verii, şi valea deveni din nou verde şi veselă. Când după hoinăreli nesfârşite prin câmpiile învecinate de culoare cenuşie, Pecos-Smith intra în valea Lambeth, avea impresia că pătrunde într'o lume cu totul nouă. Aci se odihnea el şi-şi revenea după munca obositoare din timpul zilei, aşa că dimineaţa următoare era din nou voios şi gata de lucru. Altfel nici n'ar fi putut să îndure oboseala.

Sambo nu dădea mare atenţie timpului, căci în ochii lui era tot una dacă era vara sau iarna.

— Atâta timp cât am pipa bine înfundată cu tutun, totul este în regulă, obişnuia el să spună.

Cât despre Terill, era greu de spus dacă felul acesta de viaţă îi plăcea sau nu. In orice caz, ea nu se plângea niciodată nici de greutatea muncii nici de singurătatea în care trăia.

Inainte de a porni la ultima «ofensivă» pe care punea multă bază, Pecos-Smith hotărîse o săptămână de odihnă pentru oameni şi animale.

El întrebuinţă timpul acesta pentru a face, ajutat de Sambo şi Terill, un zăgaz în faţa râuşorului, aşa că se formă îndată un loc dela care porneau câteva canale de irigaţie care udau toată valea. Terill îşi aminti că tatăl ei voise

să facă acelaş lucru, dar nu ajunsese să şi vadă gândul împlinit.

După veşnicele hoinăreli călare, munca aceasta le făcu mult bine, şi Pecos-Smith îşi făgădui să uzeze mai des de mijlocul acesta. Şi pentru ochi era o uşurare să nu mai privească colinele nisipoase şi prăfuite ci câmpia verde şi pomii coloraţi în galben de toamnă. Incepură chiar să observe lucruri pe care nu le observaseră încă niciodată înainte. Cât de bine era, de pildă, să urmărească norişorii cei albi pe cerul albastru, să-i vadă cum se măresc, se împreună şi se înegresc, apoi deodată se transformă în ploaie. Asta nu dura prea mult de obiceiu. Perdeaua norilor se spărgea îndată, spărtura devenea mai mare, tot mai mare, o rază de soare se strecura prin ea şi curcubeul cel frumos se arcuia deasupra văii.

— Ce vreme frumoasă, spunea atunci Terill.

— Asta ne despăgubeşte de multe zile urâte.

— Păcat numai că nu poate dura mai mult, răspundea Pecos-Smith. Şi vrei să ştii ce-am hotărît? Luăm cu noi mâncare pentru mai multe zile şi câteva pături şi trecem pe malul celălalt. Acolo lucrăm intens câteva zile şi timpul pe care l-am pierde trecând râu în fieçare zi, face două zile pe care le decretăm zile de odihnă.

Terill şi Sambo se bucurară nespus de planul acesta.

Acum învăţă Pecos-Smith să cunoască un alt aspect al fluviului al cărui nume îl purta.

Cât fusese la Mackeever, avusese de lucru nu atât la malul fluviului, cât pe înălţimile care se întind cât vedea cu ochii, în toate părţile.

Prin câmpiile pe care le cutreerase cât lucrase la ferma Herald, Pecos-ul îşi tăiase o albie joasă, mocirloasă şi neagră, astfel că locurile la care puteau coborî vitele ca să se adape, erau foarte rare.

Partea râului pe care o avea acuma sub ochi era cea mai sălbatecă şi mai periculoasă din tot cursul său. Aci rătăceau nenumărate turme de vite care rămăseseră fără stăpân din cauza atacurilor indienilor.

Cele trei săptămâni în timpul cărora cutreerară ţinuturile acestea, le aduse o creştere mare a numărului de vite. Pecos Smith observă numărul vitelor şi-şi făcu o idee precisă despre ceeace se putea şi nu se putea face. Pe malul lui Independance, un afluent al Pecos-ului, care curgea între ferma Lambeth şi fortul Lancester, descoperiră atâtea vite neînsemnate cu fierul roşu, încât i-ar fi putut îmbogăţi pe el şi pe Terill. Planurile sale de viitor, pe care le alcătuia seara în jurul focului şi pe care Terill le asculta neîncrezătoare, nu erau visuri în vânt ci rămâneau toate în limitele posibilului.

— Ştii ceva băiete, îi spuse el odată, nu vreau să vorbesc prea iute, dar ar trebui să-şi bage dracul coada, ca noi doi să nu devenim fermieri bogaţi. Avem absolut tot ce ne trebue: o fermă, apă şi câmpie, iarba nu ne va lipsi căci Pecos-ul nu va seca nicodată — ascultă-mă pe mine băiete — suntem pe calea cea bună.

— Mi se pare că ai uitat pe Dan Felipe şi pe Sawtell. replică fata şi nu e de mirare căci ce n'ai uita aici — niciodată nu ştiu eu în ce zi a săptămânii suntem. — Dar când te aud vorbind aşa, îmi aduc aminte de tatăl meu, de speranţele lui şi de acela care a distrus toate visurile sale. Nu putem spera să continue mult timp aşa. Mă tem că zilele acestea fericite pe care le trăim acum, se vor sfârşi chiar înainte de sosirea lui Octombrie.

Pecos-Smith lăsă să treacă un timp înainte de a răspunde. Din punctul său de vedere, gândea el, drăcuşorul vorbise înţelepţeşte, dar nu-şi cunoştea încă destul de bine tovarăşul. El cântări în minte situaţia, socotind toate posibilităţile şi conchise că nu se prezenta nicio greutate de neînvins în calea lor. Fireşte, un glonte primit în spate, ar spulbera deodată toate socotelile — dar Pecos-Smith îşi făgăduia să fie prevăzător — atât pentru el cât şi pentru tânărul său tovarăş.

— Ascultă fiule, am să-ţi spun un lucru care te va linişti, începu el după o vreme. Am lucrat o vreme pentru Dan Felipe.

— Adevărat? întrebă Terill uimită.

— Da. Şi când m'o revedea, îţi garantez eu că i se va lungi faţa de un kilometru iar părul i se va ridica în sus ca o perie — înţelegi?

— Nu!

— La fel se va întâmpla şi cu oamenii lui — presupunând că mai sunt aceeaşi ca atunci — şi majoritatea sunt.

— Dar cine eşti tu, de poţi speria pe Dan Felipe?

— Pecos-Smith, onorabilul tău prieten şi tovarăş. răspunse el râzând. Aşa că nu-ţi mai face sânge rău pe chestia asta. La primăvara viitoare sau toamna cel mai târziu, vom merge spre Rio-Grande, vom angaja vreo doi cow boy care să nu se teamă nici de dracul şi nici de maică-sa — ştiu eu unde să-i găsesc — ne cumpărăm cai, vite de rasă şi incepem creşterea vitelor într'un stil măreţ.

— Toate astea sunt uşor de spus. Dar costă o groază de bani.

— Desigur, Inţelepciunea-Voastră! Şi-mi pare bine că ai pomenit de asta, căci, în cazul când mi se întâmplă ceva, tu vei fi moştenitorul meu. Ascultă: într'unul din colţurile odăii mele am depus bancnotele cele mici — pe cele mari le

porț mereu asupra mea.

Cu acestea își scoase chimirul și-l întinse lui Terill.

— Iți aduci aminte de ziua când l-am lucrat? întrebă el râzând.

— Da, răspunse ea roșindu-se. Dar ce să fac cu el?

— Uită-te înăuntru!...

— Dumnezeule, sunt numai bancnote de 50 și 100 de dolari, strigă ea după ce se uită.

— Asta e capitalul nostru.

Fata îi dădu chimirul înapoi, fără să răspundă.

— Ce-i cu tine, întrebă el mirat, nu-ți pare bine?

— Mi-e așa teamă... Pecos-Smith... banii ăștia.., i-ai câștigat cinstit?

Pecos-Smith tresări ca atins cu fierul roșu.

— Voi pune întrebarea aceasta pe seama tinereții tale, răspunse el încet. Pe altul l-ar fi costat viața. Dar liniștește-te. Nu sunt nici hoț de vite și nici n'am jefuit vre-o bancă. Toți banii i-am câștigat prin prinderea vitelor neînsemnate cu pecete — și asta tu singur mi-ai spus că nu este fărădelege.

Luna Octombrie aduse cu sine încă câteva zile mai călduroase, dar căldurile cele mari trecuseră de acum.

Ferma Lambeth era acum ca o insulă înflorită cu mii de culori, în mijlocul câmpiei care luase un aspect cenușiu. Pereții stâncoși ai văii își schimbau culorile după felul cum se reflectau pe ei razele soarelui la apus și la răsărit. Verdele copacilor începuse însă să se amestece cu auriu și ruginiu, iar frunzele uscate acopereau toată valea. Pe malurile lacului pe care-l făcuseră ei, se opreau în fiecare zi să se odihnească rațele sălbatice care emigrau spre Sud.

Pecos-Smith, Terill și Sambo lucraseră foarte mult și avuseseră spor, astfel că într'o seară, în timpul mesei, cel dintâi îi spuse lui Terill:

— Ce a mai rămas de strâns pe malul nostru, poți să faci și tu singur — Sambo și cu mine ne vom căuta mâine norocul pe malul celălalt.

— Dece să nu viu și eu cu voi? întrebă Terill mirată. Până acum am lucrat doar toți trei împreună.

— Pe malul celălalt ar fi prea primejdios pentru tine.

— Imi vine să râd — par'că până acum n'aș fi fost de o mie de ori în primejdie.

Fata spunea adevărul. De foarte multe ori fusese într'un pericol serios, și asta numai din cauză că își lua asupra ei să facă lucruri care îi depășeau puterile. Pecos-Smith o încurajase până atunci întotdeauna și se mira singur dece

nu-i venea să o lase, să-şi pună curajul la încercare. După toate aparenţele, «drăcuşorul» îi devenise nespus de drag.

— Totul are o limită, spuse el aspru ca să preîntâmpine orice rezistenţă. Un copil ca tine n'are ce căuta acolo.

— Un copil ca mine? Cred că tare te-ai mai mira dacă ai afla cât de mare sunt, răspunse ea supărată. In orice caz, mâine voi lucra împreună cu voi — ai înţeles?

Pecos-Smith suspină. Cauza îi părea pierdută. Totuş, mai încercă odată, dar întrebuinţând altă metodă.

— Cel care e mai deştept cedează, spuse el serios, şi cum se pare că între noi doi, eu sunt acela, nu mai merg pe malul celălalt, pentrucă nu obişnuesc să fac lucruri pentru care să nu pot da socoteală.

Terill înţelese imediat, îşi plecă fruntea şi spuse:

— E adevărat atunci că faci asta numai din grije pentru mine?

— Dar pentru ce altceva?

— Bun — atunci fie aşa cum vrei tu!

CAP. XII

A doua zi, ferma Lambeth se deşteptă cu mult înainte să apară soarele la orizont. Sambo înşeuă caii şi Mauree pregăti de zor dejunul. Dealtfel, nimeni nu mâncă prea mult şi cei trei călăreţi porniseră de acum spre malul râului când se arătară zorile.

In jurul lor, sburau cârduri, cârduri de raţe sălbatece şi tot felul de păsărele ciripeau în tufişuri. Când ajunseră la locul pe care Pecos-Smith îl alesese din ajun pentru trecutul râului, se opriră.

— Ei bine, băete, spuse Pecos-Smith, drumurile noastre se despart acum. Fii muncitor şi, la apusul soarelui, să ne aştepţi aici, ca să mergem împreună acasă.

— Bineînţeles, numai în cazul când am să mai fiu aici.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că s'ar putea foarte bine ca Dan Felipe şi Sawtell, cei doi oameni de care ne temem noi atât de mult, să folosească absenţa ta pentru a ne face o vizită la fermă. Tu singur ai spus de mult că te aştepţi la aşa ceva.

Pecos-Smith o privi cercetător. Era un şiretlic ca să poată merge cu ei sau ştia, drăcuşorul ceva ce el nu aflase încă?

— De unde ştii că s'a întors Dan Felipe? întrebă el.

— Nu ştiu, dar lucrul e foarte posibil. Dar dacă mă asiguri că nu e deloc primejdie să rămân singur acasă — eu

nu mai am nimic de zis.

— Bine, bine, destul, strigă Pecos-Smith. Haide, vino cu noi. Dar bagă de seamă să nu ți se ude arma.

Cu aceste cuvinte, își îndreptă calul către râu. Cinco, care se odihnise câteva zile, intră voinicește în apă și ajunse fără întârziere la malul celălalt. Sambo însă trebui să descalece la jumătatea drumului ca să-i fie calului mai ușor.

— Țineți-vă bine, strigă Pecos-Smith. Și nu veniți spre dreapta că e prea adânc!

La un moment dat calul lui Terill pierdu terenul de sub picioare și Pecos-Smith era gata să intre din nou în apă ca să-i ajute. Dar până la urmă nu mai fu nevoe. Calul își reveni singur și cu toții ajunseră cu bine la țărm.

Merseră apoi o vreme de-alungul râului până găsiră o vale care furnica de vite neînsemnate.

— Haide băete, strigă Pecos-Smith entuziasmat către Terill, aprinde focul și înfierbântă ștampilele. Sambo și cu mine vom prinde vitele.

Imediat se apucară cu toții de lucru. In curând, toată valea începu să miroasă a pârlit. Vitele erau blânde și se lăsau prinse cu ușurință. Cea mai mare parte nici nu văzuseră încă un om. Chiar pentru Pecos-Smith, ziua aceea constitui un record.

— 18 dolari câștigăm pe sfert de oră, și dacă ai lucra mai repede, chiar 19, îi spunea el lui Terill, care înroșea pecetea, o aplica animalelor și număra «bucățile» făcute. Orele treceau ca clipele, Sambo și Pecos-Smith lucrau mereu iar Terill simțea că se sfârșește.

— Nu mai pot, trebue să facem o pauză, spuse ea în cele din urmă.

— Nu e nici o clipă de pierdut, răspunse Pecos-Smith, căci până la vara viitoare nu mai putem trece râul. Nu vrei să te mai silești puțin, prietene?

Terill strânse dinții și continuă lucrul numai ca să nu-l supere pe Pecos-Smith. Inainte de apusul soarelui, aprinseseră focul în 20 de locuri diferite, în urma călăreților care înaintau mereu.

Incepea să se întunece când Pecos-Smith, care nu-și lăsase timp nici pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte, își aruncă privirea spre râu. Sfinte-Dumnezeule, ce se întâmplase? Observase el dimineața când trecuse apa, că valurile erau mai tulburi ca de obiceiu, dar atribuise lucrul acesta cirezilor care se adăpau la malurile Pecos-ului. Acum însă fluviul se umflase mult și valurile se rostogoleau mânioase, acoperind din ce în ce mai mult malurile. După toate pro-

babilităţile, fusese în noaptea aceea o furtună în munţi, şi de aceea Pecos-ul se umflase.

— Iute pe cal şi să pornim, îi strigă Pecos-Smith lui Terill şi dând pinteni lui Cinco se repezi spre mal.

Terill se grăbi să-l asculte.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ea speriată.

— Se urcă apele, fu răspunsul.

Trebuiau să se grăbească, căci râul se umfla din ce în ce. Drumul pe care veniseră ei era de-acum inundat de ape.

Ajuns la ţărm, Pecos-Smith se opri o clipă ca să dea celorlalţi timp să-l ajungă. Fluviul mugea, ducând pe valurile spumegânde trunchiuri de copaci, bolovani şi uneori, trupul unei vite surprinse de vârtej.

Cei trei erau în primejdie să fie despărţiţi de fermă luni şi luni de zile. Fluviul odată umflat, rămânea multă vreme aşa — şi atunci toate speranţele lor cădeau baltă, iar cireada cădea în mâinile hoţilor.

Intrară în apă.

Deşi Pecos-Smith îl ţinea cât putea pe Cinco ca să nu o ia înainte, totuş distanţa dintre el şi Terill se mărea din ce în ce. El ajunse însfârşit pe un banc de nisip unde se opri ca s'o aştepte şi pe ea. Calul acesteia era obosit, şi, chiar în clipa în care atingea nisipul, un val fu cât pe-aci să-l ducă înapoi în mijlocul râului. Din fericire, Pecos-Smith isbuti să-i apuce frâul şi astfel îi trase spre el.

— Bine, c'am scăpat! răsuflă Terill când se văzu lângă el.

— Aşteaptă, greul de-abea începe, răspunse Pecos-Smith uitându-se după Sambo. Acesta tocmai ajunsese la mal şi intră în apă.

— Ţine în sus-ul apei, că altfel te doboară! îi strigă el şi îşi împinse calul în apă, urmat de Terill.

Dar după câteva clipe, calul fetei alunecă, se răsturnă şi o svârli în apă unde se sbătu de câteva ori şi apoi rămase nemişcată, cu faţa în sus.

Îi trebui lui Pecos-Smith o energie supraomenească pentru a-l întoarce pe Cinco înapoi, dar în cele din urmă izbuti. Reuşi s'o apuce pe Terill dar curentul era atât de puternic încât aproape îl svârli şi pe el din şea. Cinco înainta cu greu, sub povara îndoită, şi ţărmul nu se apropia de loc. Cu cât înainta, cu atât îl trăgeau valurile înapoi.

Pecos-Smith descălecă şi ţinând într'o mână frâul iar cu cealaltă pe Terill, căută să se apropie de mal, tras de credinciosul Cinco. Cu toată grija pe care o avea de Terill, faţa acesteia rămânea adesea un timp sub apă.

Incet, dar sigur, se apropiară de ţărm.

Prima grije a lui Pecos-Smith când ajunseră la mal, fu

să o întindă pe Terill pe iarbă. Fata stătea nemişcată, cu ochii închişi şi lucrul acesta îl îngrijoră nespus. Să se fi prăpădit oare drăcuşorul lui cel vesel?

Repede îi deschise haina şi cămaşa ca să vadă dacă-i mai bate inima. Dumnezeule, dar ce era asta?

— O fată! murmură el zăpăcit.

Bustul de marmoră începu să se mişte, un suspin adânc arătă că Terill îşi vine în fire. Pecos-Smith se trezi din surprinderea sa şi-i încheie hainele la loc cu mâinile tremurătoare.

Terill făcu o mişcare. Genele ei lungi începură să tremure — încă o clipă şi deschide ochii. Pecos-Smith păşi în lături. Avea impresia că nu mai putea privi în ochii aceştia care îi păruseră întotdeauna plini de mister — sau poate îşi închipuia numai lucrul acesta, după descoperirea pe care o făcuse?

— Pecos-Smith! strigă Terill cu vocea slabă.

— Aici!

— Unde — suntem?

— Pe pământ sigur — cel puţin în ceeace te priveşte pe tine.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Şi Sambo?

Il şi uitase pe negru. Privi spre râu şi îl văzu venind.

— Sambo soseşte, răspunse el. Şi uite şi calul tău.

— Cum să-ţi mulţumec, Pecos-Smith? spusese ea încet. Mi-ai salvat libertatea la Eagles-Nest şi acum mi-ai salvat şi viaţa.

— Lasă, lasă, o întrerupse el. Doar suntem camarazi, ce naiba! Şi acum haidem acasă — ziua de azi a fost o zi grea.

CAP. XIII

Era prin mijlocul lui Noembrie. Un vânt aspru sufla peste vale şi ploaia cădea în picături mărunte.

Terill stătea în uşa casei şi pândea sosirea lui Pecos-Smith care se afla undeva în vale. Nu putea să fie departe, căci din ziua memorabilă a trecerii râului, stătea mereu pe lângă casă, lăsând chiar şi vânătoarea numai în grija lui Sambo. Avea motivele sale pentru aceasta căci cow-boyi din Eagles-Nest sau din fermele învecinate, care călătoreau pe câmpie, obişnuiau să vină să le ceară adăpost. Tatăl lui Terill îi primise întotdeauna prieteneşte, chiar atunci când ştia că veneau special ca să-l fure, pentrucă era mai prudent să nu şi-i facă duşmani. Dar Pecos-Smith era hotărât să refuze ospitalitatea, cel puţin în ceeace-i privea pe oameni lui Dan

Felipe. Iar Terill tremura gândindu-se la ciocnirea care putea surveni în fiecare zi.

Deodată își aminti că în ziua aceea era aniversarea ei. Dar câți ani împlinea, n'ar fi fost în stare să spună — timpul trecuse atât de repede. 19 ani poate sau chiar 20?

— Ia spune-mi Mauree, câți ani am eu de fapt? o întrebă ea pe negresa care tocmai ieșea din bucătărie.

— 18 ani, drăguță.

— A, nu, în orice caz nu. Am cel puțin 19 ani.

— Și dece ești așa sigură?

— Nu știu nici eu, dar mă simt tare bătrână.

— Tu și bătrână! se minună negresa. Vrei să-ți spun ceva? Și după ce se încredință că nu era Pecos-Smith în apropiere, urmă: Asta e numai din cauza comediei acesteia pe care o joci. Cât timp mai ai de gând să o duci așa?

Terill știa că negresa aștepta de mult ocazia să-i spună ce avea pe suflet. O făcuse atât de măestrit, încât nici măcar nu putea fi supărată pe ea.

După moartea tatălui său, Terill hotărâse să treacă mai departe drept băiat, căci i se părea singura modalitate de a înlătura neplăcerile. Dacă ar fi știut însă greutățile pe care aveau să le întâmpine, ar fi căutat sigur alt mijloc de a scăpa din încurcătură.

— Mauree, te rog vorbește ceva mai încet — aș muri dacă ar afla el ceva! șopti ea speriată.

— Și totuși, odată și odată trebue s'o afle. Și dacă era în locul lui un om cu mai multă experiență, ar fi ghicit lucrul acesta de mult.

— Vrei să spui că se cunoaște?

— Nu. Dar dece te temi așa grozav?

— Nu știu nici eu — dar ar fi groazinc.

— Vrei să-ți spun eu de ce?

— Spune!

— Il iubești pe Pecos-Smith!

— Ce nebunie! răspunse Terill roșindu-se la față și imediat dispăru în casă.

In odaia ei, întinsă pe pat, încercă să-și limpezească gândurile. Avea dreptate Mauree?.. Desigur, căci toată neliniștea ei era numai teama de a nu-l pierde. Când va afla ce comedie joacă ea, după spusele lui Mauree, ce alt putea să facă decât să se îndepărteze dela ea, scârbit de atâta falșitate. Era doar un om atât de cinstit și hotărât!

Acum, nu avea altceva de făcut decât să-și ascundă secretul cât putea mai bine și dacă totuș ar afla el într'o bună zi — atunci nu-i mai rămânea decât moartea. Dar avea să se

silească să facă în aşa fel încât el să nu bănuiască adevărul.
Deodată însă îi trecu prin minte că totuş, singurul lucru pe care îl dorea ea, era ca el să-i ghicească secretul. Nu era mai bine să i se destăinuiască? Dar nu, ar fi fost nebunie curată!

Afară se auziră paşii pe care-i cunoştea atât de bine şi pe care nu-i putea auzi niciodată fără să-i bată inima. Terill se aşeză pe pat şi ascultă.

— Hei, Mauree — unde e Terill? întrebă Pecos-Smith.

— Nu ştiu, răspunse negresa.

— Doamne, Doamne, nimeni nu ştie nimic în casa asta, spuse Pecos-Smith. Lucrez toată ziua ca un sclav în timp ce Mr. Sambo se desfătează cu vânătoarea iar drăcuşorul leneveşte sau doarme. Pe cuvânt, că am chef să-mi iau lumea 'n cap.

De multe ori repetase el ameninţarea asta, dar grija şi ajutorul lui oferit într'una lui Terill, o dezminţeau cu desăvârşire. Totuş, Terill începu să tremure.

— N'ai câştiga nimic cu asta, răspunse Mauree, şi în afară de aceasta te simţi chiar foarte bine la noi.

— Zău! Cine spune aşa?

— Nu Terill, see grăbi negresa să spună, ci bărbatul meu.

— Şi are dreptate, căci de fapt nici nu mă gândesc să-l părăsesc pe Terill.

— Mă bucur, Mr. Pecos-Smith — dar atunci dece vorbiţi aşa?

— Doamne, ceva tot trebue să spun, când am stat toată ziua singur cu Cinco!

Mauree îl privi atentă.

— Ştii ce-ţi lipseşte d-tale? întrebă ea. O nevastă!

El începu să râdă.

— Poţi să mi-o găseşti tu?

— Un bărbat frumos ca d-ta n'are nevoe de mine ca să-şi găsească aşa ceva.

— Se poate, dar frumuseţea mea nu mi-a folosit la mare lucru până acum.

— Aş pune mâna 'n foc că nu spui adevărul!

— Ba da, crede-mă Mauree!

— Din principiu, nu cred nici un bărbat — fie el alb sau negru!

Din nefericire, venirea lui Sambo întrerupse conversaţia aceasta pe care Mauree o ducea numai pentru fata care asculta din cealaltă odaie.

— Iată-te însfârşit, spuse ea supărată bărbatului care sosea într'un moment atât de rău ales, unde ai lenevit până acum?

— Am vânat o căprioară!

— Minunat, de mult m'am săturat de friptură de vacă! spuse Pecos-Smith. Cât mai avem până la masă Mauree?

— Masa e gata — puteți să-l chemați pe Mr. Rill.

— Bun ! — Sambo, mai pune, te rog. câteva lemne pe foc, ca să vedem măcar, ce mâncăm.

— Hei, Terill!

Niciun răspuns.

— Nu cumva nu este acasă?

— Ba da!

Pecos-Smith strigă și mai tare dar Terill nu răspunse. Se simțea incapabilă să-i răspundă sau să intre în camera în care se găsea el. In cele din urmă însă trebui să se hotărască să iasă din cameră, altfel lucrul acesta ar fi putut să bată la ochi. Ea se prefăcu deci că se trezește din somn și spuse:

— Ce s'a întâmplat?

— Vino încoace, drăcușorule!

Terill se ridică încet și intră șovăind în camera care acum era luminată de un foc sdravăn.

—Dece țipi așa? întrebă ea căutându-i ochii — dar el îi evită privirea.

— Eram neliniștit — și apoi, uite, masa te așteaptă!

După masă, în cursul căreia, ca de obiceiu, schimbară foarte puține cuvinte, Terill împinse două scaune conforta-bile în fața căminului, Pecos-Smith își scoase pipa, și, înainte de a se așeza și el lângă foc, se duse la ușă, o deschise, și privi o clipă în noaptea neagră și furtunoasă.

— Vântul dela nord a adus o ploaie îngrozitoare, spuse el închizând ușa. Cu atât mai bine este aici, lângă soba caldă. Zău, dacă n'ar fi și blestemații de hoți de vite contra cărora trebue să veghem, ne-am putea socoti fericiți.

— Ai dreptate, — răspunse Terill încet. Aproape îl uitasem pe Dan Felipe și oameni săi. Cred că nu vor mai îndrăzni să ne fure?

— Vrei să spui, pentrucă sunt eu aici? Chiar dacă ar știi tot nu s'ar putea abține dela furt.

— N'ar trebui să călărim spre fluviu și să veghem? Căci n'are nevoe să vină până la fermă dacă ar voi să ne fure vitele.

— Ai dreptate, și chiar așa vom face. Dar mai întâi să așteptăm să se potolească vântul acesta rece. Și bine că mi-ai adus aminte — trebue să-mi revizuesc și pușca. Am uns-o eu bine, dar tot trebue să mai fi rămas firicele de nisip în ea.

Sambo îi aduse pușca, și, în vreme ce Pecos-Smith o curăța, Terill spuse deodată:

— N'ai putea să-mi iei şi mie o puşcă mai mică? Asta grea îmi smulge mâinile din umăr tot atât de rău ca vechea puşcă a tatei.

— S'a făcut. La primăvară, când vom duce vitele la târg, am să ţi-o cumpăr.

— E cam mult până atunci. N'am putea să facem acum o călătorie până la oraş?

— Desigur, şi să lăsăm vitele noastre în grija domnilor hoţi? Nu mă prea atrage proiectul acesta. Şi să ştii că nu mă mişc de aici până nu le voi fi dat pungaşilor o porţie bună de care să-şi aducă mult timp aminte.

Când îi vorbea Pecos-Smith cu tonul acesta, Terill nu ştia niciodată ce să-i răspundă. De data aceasta, se cutremură auzindu-l cum vorbeşte despre luptă, cu tot atâta linişte cum ar vorbi altcineva despre o plimbare plăcută.

Ca să nu observe el cât de mult îi păsa de soarta lui, Terill se ridică şi plecă să se culce. Dar foarte mult timp nu putu să doarmă. Stătea acoperită cu păturile calde, cu ochii mari deschişi în întuneric, gândindu-se la viitor şi la Pecos-Smith, cu râsul lui vesel şi nepăsător, dar care ştia să fie uneori atât de aspru şi hotărât. Băiatul acesta era acum totul pentru ea, şi în afară de el, viaţa nu mai prezenta niciun interes pentru ea.

CAP. XIV.

Vântul de nord alerga şi urla în jurul casei. Din când în când, vâjâitul vântului se oprea pentru o clipă, şi atunci Terill auzea de alături vocea iubitului ei care vorbea cu Sambo. Răgazurile acestea însă nu durau mult, şi furtuna pornea cu şi mai mare intensitate.

Un sentiment de nesfârşită tristeţe se abătu asupra lui Terill. Şi de unde până atunci căutase să fie un băiat cât mai energic, acuma, sdrobită, cerea destinului să-i îngădue să fie femeie, nimic altceva decât o femeie iubitoare.

In dimineaţa următoare, cerul era senin şi soarele strălucea, dar aerul era rece.

In timpul nopţii, Terill se gândise că încăpăţânarea, reaua voinţă şi lenea pe care le arăta câteodată, îl făcuseră pe Pecos-Smith să se îndepărteze de ea şi să nu mai fie chiar atât de prietenos ca la început. Deaceea, se hotărî să-şi schimbe cu totul felul ei de a fi.

Aşa că, porni de dimineaţă să lucreze la fermă împreună cu el, fără să dea înapoi din faţa niciunei munci, ori cât de grea ar fi fost. Dar şi Pecos-Smith îşi schimbase purtarea. Acum se arăta prietenos şi de o răbdare îngerească. Fata era atât de fericită de schimbarea aceasta, încât trebui să lupte contra unei dorinţe nebune de a se arunca în

brațele sale. Se gândea însă cu disperare că, odată și odată, nu se va mai putea stăpâni și atunci se va sfârși totul!

Vântul dela Nord se potoli însfârșit și vremea deveni din nou caldă și frumoasă. Terill lucra în fiecare zi cu Pecos-Smith care plănuia mereu alte îmbunătățiri ce trebuiau aduse fermei. Aproape toate lucrurile acestea fuseseră plănuite și de tatăl lui Terill care însă nu mai apucase să le aducă la îndeplinire.

Terill lucra acum sub comanda lui Pecos-Smith, și nu putea să se minuneze îndeajuns, cât de îndemânatec era iubitul ei la orice muncă.

Terill întrebase de mai multe ori dacă nu sosise momentul să călărească pe malurile fluviului ca să-și supravegheze turma, dar Pecos-Smith o amâna mereu. Fata observase chiar că în ultimul timp devenise mult mai prudent decât înainte.

Zilele treceau astfel cu munca, dar nopțile erau grele pentru Terill. Regulat avea coșmaruri cu peripeții îngrozitoare care se sfârșeau întotdeauna cu descoperirea secretului său. Dimineața se trezea scăldată în sudoare, și-și promitea să se poarte și mai prudent, ca nimică să nu-l poată duce pe Pecos-Smith pe calea adevărului. Dar îi era imposibil să urmeze hotărârile acestea. Nu mai putea să stea fără să-l vadă. Era nenorocită de moarte când nu se afla lângă el, și tot atât de nenorocită când se afla lângă el, căci teama de a nu se trăda era aproape mai puternică decât dorul care o atrăgea spre Pecos-Smith.

El când se afla lângă ea era vesel și prietenos ca de obiceiu, dar când era singur devenea tăcut și gânditor, și stătea așa ceasuri întregi. Ea observase lucrul acesta odată când îndrăsnise să-l privească din odaia ei printr'o spărtură a peretelui de lemn. De atunci, regulat când pleca la culcare și el rămânea singur în fața focului, Terill îl privea pe ascuns și-l vedea tot mai abătut și gânditor.

După toate aparențele, ceva nu era în regulă și la el. Nu cumva se săturase însfârșit de viața liniștită și regulată pe care o ducea la fermă?

La gândul acesta, Terill simțea că înebunește, și-i venea aproape să se roage să se întâmple ceva care să-i mai scoată din amorțeală și să gonească plictiseala de care îl vedea cuprins. In dorințele ei nebune, ea mergea până acolo încât ar fi fost aproape bucuroasă să audă că hoții le atacă vitele sau că temutul Dan Felipe apărea în fine pe scenă. Dar, imediat după ce se gândea la lucrurile acestea, se cutremura speriată și dorea ca nimic din ceeace dorea să nu se întâmple.

Aşa se sbuciuma în focul dragostei care se mărea din zi în zi.

Intr'o zi, cam spre seară, Terill se afla în odaia ei şi se spăla căci terminase ce avea de lucru. Pecos-Smith se afla în grajd cu Cinco pe care îl îngrijea singur în fiecare zi.

Tocmai terminase şi-şi aranja hainele, când auzi voci agitate în curte. După câte putea deosebi, era Sambo care vorbea cu un străin, şi după o clipă se amestecă şi Pecos-Smith. Fata se grăbi să se repeadă la uşe ca să vadă despre ce este vorba.

Sambo ajuta unui om să coboare depe cal. Străinul era rănit şi sângera abundent. Faţa lui i se părea cunoscută lui Terill — după toate aparenţele îl mai văzuse în Eagles-Nest. Părea să fie unul din fermierii din vecinătate. Ea îl privi pe Pecos-Smith şi se înfioră: faţa lui întunecată îi arătă că sosise momentul când trebuiau să lupte pentru vitele lor.

— Eşti tare rănit? întrebă Pecos-Smith.

— Nu cred, răspunse străinul cu vocea slabă. Dar am călărit mult timp şi am pierdut mult sânge.

— Aşează-l pe banca asta, Sambo, spuse Pecos-Smith. Terill, adu câteva perini şi o sticlă cu whisky. Tu, Mauree, adu apă caldă şi pânză curată.

Terill îndeplini porunca cât putu de repede dar nu rămase afară ci intră din nou în casă. Ii era teamă ca rănitul să nu moară în faţa ei şi în afară de aceasta nici nu putea suferi vederea sângelui.

O clipă după aceea însă, îi fu ruşine de slăbiciunea aceasta şi se întoarse lângă rănit. Doamne, gândea ea, ce s'ar face dacă însuşi Pecos-Smith ar fi rănit şi ea nu l-ar putea ajuta!

In momentul acela, îi auzi glasul:

— Nu e lucru grav — în câteva zile vei fi sănătos. Mai simţi undeva vreo durere?

— Nu.

— De bună seamă că poţi rămâne la noi şi te vom îngriji cum vom putea mai bine. Acuma rămâi aici pe bancă — nu e neapărat nevoie să stai culcat şi aerul îţi va face bine. Vrei să mai bei ceva? Apă sau whisky?

— Dacă se poate, prefer whisky.

După ce bău, rănitul se simţi ceva mai bine.

— Sunt aici la ferma Lambeth, probabil? întrebă el.

Pecos-Smith încuviinţă, şi el urmă:

— Mă numesc Hal Watson şi locuiesc de câţiva ani la ferma situată mai sus pe malul fluviului.

Rănitul respiră adânc, apoi continuă:

— Nu eşti d-ta omul care l-a liberat pe tânărul Lambeth în primăvara trecută?

Pecos-Smith încuviinţă din nou.

— Şi nu ştii ce s'a întâmplat cu Brasee? întrebă Watson mai departe.

— Nu, şi vroiam să-ţi spun că mă interesează foarte mult ce ţi s'a întâmplat d-tale. Aşa că povesteşte-ne te rog, şi fără să ascunzi nimic.

— Bucuros. De câteva zile, am pornit de acasă cu doi oameni de-ai mei, ca să-mi adun turma. Unul din ei era mexican şi vechiu ajutor de-al meu; celălalt însă era venit abea de curând — se numea Charlie Stine. Am găsit vite cu miile prin văi, numai semnul meu strălucea prin absenţă. Am cercetat vitele mai de aproape, şi am descoperit că cineva îşi aplicase semnul lui peste al meu. Nenumărate vite purtau o stea peste literele H. W. Se cunoştea că noua stampilă nu fusese aplicată de mult timp. Puteţi să vă închipuiţi cât m'a mâniat lucrul acesta. Ajunsesem în dreptul marelui cănion, când cow-boy-ul meu Stine mă sfătui să mă întorc. Nu l-am ascultat şt am mers înainte. Şi ce să vezi? In canion, era o bandă întreagă care însemna vitele cu stampila cea nouă — se simţea de departe mirosul părului ars. Am alergat spre ei şi le-am strigat...

— Doamne, îl întrerupse Pecos-Smith, trebuia să rămâi în ascunzătoare şi să tragi în ei!

— Banditii aceia nici nu aşteptară să vadă dacă îi atac sau un, ci deschiseră focul asupra mea. Stine se făcuse nevăzut. Mexicanul care era cu mine căzu iar eu am luat-o la fugă urmărit de pungaşii aceia care trăgea mereu. Dacă nu alerga calul destul de repede, acum eram un om mort.

Pecos-Smith nu răspunse. Cu mâinile la spate şi sprâncenele încruntate, se plimba de colo până colo. Terill îl privea speriată: acesta era oare Pecos-Smith, tovarăşul ei cel veşnic vesel şi bine dispus?

Tot timpul cinei, Pecos-Smith spuse abea câteva cuvinte, şi cum termină masa ieşi în cerdac să mai vorbească cu Hal Watson.

— Trebue să plec mâine în zori şi aş vrea să te mai întreb câte ceva, dar numai dacă nu eşti prea obosit.

— Deloc, deloc, răspunse Watson şi Pecos-Smith ceru atunci o multime de amănunte: unde era canionul, câţi hoţi erau, dacă păreau bine înarmaţi şi multe alte întrebări.

— Şi acum, spuse el după ce căpătă toate informaţiile, ce voiai să-mi spui despre Brasee?

— Brasee e mort — l-a ucis unul din tovarăşii săi. Dealtfel, Eagles-Nest s'a schimbat mult; cred că nici nu

l-ai mai recunoaşte. De când s'a urcat preţul vitelor la 10 dolari bucata, oraşul a început să mişune de tot felul de negustori, unii mai cinstiţi şi alţi mai puţin cinstiţi. Dar e drept că avem acum şi un reprezentant al legii printre noi,

— Un trimis federal? întrebă Pecos-Smith.

— Nu, un tip solid care se intitulează judecătorul Bug Bean. Şi-a clădit o casă şi şi-a pus la uşă o firmă: «Judecătorul Bug Bean, reprezentatul legii în regiunea de la vestul râului Pecos».

— Nu e puţin ţicnit? întrebă Pecos-Smith râzând.

— Nu-i exclus. Nimeni nu i-a văzut legitimaţiile, L-a întrebat odată cineva de ele, şi omul nostru, drept răspuns, i-a pus revolverul sub nas. De atunci, nu se mai îndoieşte nimeni de calităţile lui juridice. Oricum, el continuă să funcţioneze, şi oficiază chiar căsătorii.

— Ei, atunci mă pot însura însfârşit, răspunse Pecos-Smith râzând. De mult, cunosc eu o fată care-mi place şi sper că n'are să mă refuze!

Terill, care auzise totul din casă, îşi puse amândouă mâinele peste gură ca să nu ţipe. Ea se grăbi să intre în camera ei şi căzu în genunchi lângă pat, îngropându-şi faţa în perini.

Pentru ea începuse cea mai grea oră din viaţă. Fata despre care vorbise Pecos-Smith era desigur Mary Herald din cauza căreia trebuise să-şi părăsească postul. Şi acum voia să se însoare cu ea, poate chiar să o ducă la fermă. Atunci va trebui să suporte ca el să fie fericit cu o alta! Dar era imposibil!

In clipa aceia, cineva bătu la uşe şi vocea lui Pecos-Smith întrebă:

— Te-ai culcat Terill?

— Da, răspunse ea cu glasul înecat.

— Ce s'a întâmplat — dece vorbeşti aşa încet?

Terill îşi adună toate puterile.

— Aveam capul sub plapumă, răspunse ea. Ce vrei?

— Aş vrea să-ţi spun câteva cuvinte.

— Uite că mă scol şi viu îndată.

— Ce idee! răspunse el, lasă că viu eu la tine.

Şi spre marea surprindere a lui Terill, el deschise uşa şi intră înăuntru.

— Măi, dar ce întuneric e aici la tine! Unde te-ai ascuns?

Terill n'a ştiut niciodată cum s'a făcut, dar când ajunse Pecos-Smith lângă patul ei, ea era deacum sub plapomă, şi acoperită până la bărbie.

— Voiam numai să-ţi spun că voi pleca în zorii zilei, în cepu el şi cum n'am să te mai văd până atunci..

— Nu pleca! îl întrerupse ea repede

— Fii rezonabil, băiete! Știi doar că trebuie să înfruntăm dușmanul, mai curând sau mai târziu. Și crede-mă că dacă mi-ai putea folosi la ceva te-aș lua și pe tine. Dar asta nu se poate pentrucă n'ai un cal destul de bun care să se poată ţină după Cinco. Așa dar, voiam să-ţi spun, că s'ar putea să mi se întâmple ceva — deși e foarte puţin probabil. Așa că, dacă nu mă mai întorc, du-te imediat cu Watson și cei doi negri la Eagles-Nest — ai înţeles?

Terill nu răspunse. Avea nevoie de toată energia ei ca să se poată stăpâni să nu plângă.

— Uite chimirul meu, urmă Pecos-Smith, pune-l sub perina ta. Dacă..... rămân acolo, tot ce e în chimir îţi aparţine. Dar trebuie să-mi promiţi că în cazul acesta pleci dincolo de Pecos.

— Să-mi părăsesc casa? întrebă Terill cu vocea slabă.

— Firește numai în cazul când... prostuţule! Apoi... dar asta ţi-am spus-o deacum. Așa că rămâi cu bine și somn ușor!

Cu acestea, se întoarse și eși din odaie, în vreme ce Terill se lăsa ca moartă pe perină. Un singur lucru știa cu siguranţă — dacă nu se mai întorcea Pecos-Smith, s'a sfârșit și cu viaţa ei.

Insfârșit se desbrăcă încet și se băgă în pat. Gândurile triste o urmăriră și în somn, transformându-se într'un vis în care-l văzu pe Pecos-Smith înconjurat de nenumăraţi dușmani. Iubitul ei lupta vitejește, dar era aproape să fie învins. Atunci sosea ea călare pe Cinco, îl smulgea din mijlocul dușmanilor, și apoi călăreau amândoi printr'o câmpie scăldată în razele soarelui și care avea un aspect feeric.

Visul se termina foarte frumos și romantic — dar când se deșteptă, regăsi vechea durere care-i strângea inima. Auzi sgomot afară și înţelese ce o deșteptase: erau pașii lui Pecos-Smith care cobora din camera sa.

Terill se ridică și privi împrejur. Ferestrele se vedeau ca niște pătrate puţin mai luminate decât restul pereţilor. Se strecură până la geam și privi afară — stelele străluceau încă pe cer — avea să dureze încă câteva ore până să se facă ziuă.

Frigul o făcea să tremure, dar rămase lângă fereastră ascultând. Auzi pașii lui Pecos-Smith răsunând în curte. apoi o tăcere și deodată galopul lui Cinco. Iubitul era acum departe, călărind spre o misiune primejdioasă

CAP. XV.

Ori cât de mult tremura pentru soarta lui, ea era totuș mândră de el. Nici tatăl ei și niciun alt fermier nu îndrăznise

până atunci să se ridice împotriva hoţilor care cutreerau ţinutul de dincolo de râul Pecos.

Terill se strecură înapoi în pat şi stătu încă mult timp fără să poată adormi. Dar în spre dimineaţă o cuprinse somnul şi dormi atât de adânc încât Mauree trebui să bată de mai multe ori la uşe ca să o trezească.

După micul dejun, pe care îl luă mai târziu ca de obiceiu, Terill eşi în cerdac ca să vadă ce mai face oaspetele lor rănit. Acesta şedea pe o bancă şi bea cu vădită mulţumire o cană cu cafea caldă.

— Bună dimineaţa, Mr. Watson. Cum te mai simţi?

— Mulţumesc, tinere, mă simt destul de bine, răspunse fermierul. Sunt încă puţin cam slab, dar o să-mi treacă şi asta.

— Mă bucur.

— Da-da! Am avut noroc. Trebuie să-i mulţumesc mai ales calului meu care m'a dus atât de bine. Ştii dumneata că bunul meu căluţ meu este printre cei mai vestiţi din regiunea aceasta?

— Am văzut eu că e un cal de rasă — dar nu se poate compara cu Cinco.

— Cinco — aşa se numeşte calul d-tale?

— Aş vrea eu să fie al meu — dar e calul lui Pecos-Smith.

— Şi de unde îl cunoşti pe el?

— Păi e doar tovarăşul meu.

— Atunci, eri am vorbit cu Pecos-Smith?

— Desigur. Ai mai auzit cumva de el?

— Desigur.De altfel l-am cunoscut şi pe tatăl dumitale. Era om de treabă dar cam prea încrezător pentru ţinuturile acestea. După câte am auzit, l-au omorât indienii?

— Nu — a fost ucis de o săgeată indiană dar arcul era mânuit de un alb.

O vreme tăcură amândoi, apoi Watson spuse deodată:

— Dar ce are negrul d-tale de fuge aşa spre noi?

Intr'adevăr, Sambo venea spre ei, şi după figura lui se putea vedea că se întâmplase ceva neplăcut.

— Mr. Rill! strigă negrul de departe încă. Sosesc nişte călăreţi!

După o clipă, îi văzu şi ea. Erau cinci.

— Nu cred să fie cow-boy, şopti Sambo care între timp ajunsese lângă ei. Ce păcat că Pecos-Smith nu este aici-

— In orice caz, nu aveţi altceva de făcut decât să-i primiţi politicos, spuse Watson.

— Fireşte, răspunse Terill care se duse în camera ei şi-şi luă revolverul, apoi îşi încheie bine haina.

— Au descălecat, spuse Sambo când veni fata înapoi.

Uite-i cum vin spre noi — Doamne, Doamne, sunt adevărate arsenale ambulante!

— Pe cel mai mare îl cunosc, şopti Terill. E Breen Sawtell.

— Ah, cu el m'am certat şi eu anul trecut în Eagles-Nest, spuse Watson şi apoi tăcură din nou.

Lângă Sawtell, mergea un om mărunţel, cu faţa vicleană. Ceilalţi trei erau nişte cow-boy obişnuiţi.

Sawtell se opri la câţiva paşi de uşe, îi privi cercetător şi strigă:

— Bună ziua!

Ii răspunse numai Watson. Sawtell se apropie şi mai mult, urmat de omul cel mărunţel.

— Eu te cunosc pe d-ta, spuse el adresându-i-se lui Watson. Dar ce ţi s'a întâmplat de eşti aşa de palid?

— Am fost rănit eri de nişte hoţi care-mi furau vitele.

Faţa lui Sawtell tresări abea perceptibil, dar Terill observă.

— De necrezut, câte hoţii se săvârşesc în zilele de azi, spuse pungaşul. Se întoarse apoi spre Terill.

— Am auzit că te-ai întovărăşit cu un anume Pecos-Smith? spuse el.

— Aşa e!

— Unde e acum?

— E plecat.

— Şi când se va întoarce?

— N'am idee. Peste o săptămână, poate! Dar ce vreţi cu el?

— Nu te priveşte.

— Trebue să remarc că întrebarea băiatului e cât se poate de justă, se amestecă Watson, pentrucă e vorba de tovarăşul său.

— Dacă vreţi numai decât să ştiţi, iată: Pecos-Smith e un hoţ de vite şi ucigaş — Bill Haines, aci de faţă, e şerif şi îl va aresta. Spunând acestea, arăta spre mărunţelul său prieten.

— N'am auzit încă să fie şerifi la vest de râul Pecos, răspunse Watson ironic.

— Am fost şerif în New-Mexico, dar acuma sunt fireşte persoană particulară şi-mi întovărăşesc amicul numai ca să-l ajut cu experienţa mea, răspunse Bill Haines care nu se prea simţea la îndemână.

— Ei, atunci se schimbă chestia, răspunse Watson. Şi pot să vă încredinţez că vă înşelaţi în ceeace îl priveşte pe Pecos-Smith.

Sawtell se grăbi să povestească cum fuseseră prinşi

Adams şi Williams, hoţii de vite care mărturisiseră că Pecos-Smith era tovarăşul lor.

— Şi nu vă spune nimic faptul că, după câteva zile, fermierii care voiseră să-i spânzure pe Williams şi Adams au fost găsiţi morţi lângă cadavrele acestora? urmă el cu un ton triumfător.

— Eu totuş nu cred ca Pecos-Smith să fi făcut asta! stărui Watson.

— Lucrul acesta nu mă miră, răspunse Sawtell ironic, având în vedere că eşti de aceeaş teapă ca şi el!

— Eşti un mincinos şi un nemernic, sări Watson ca ars. Toată lumea din Eagles-Nest mă cunoaşte şi poate dovedi că sunt un fermier cinstit, ceeace nu se poate spune despre d-ta!

— Am să te învăţ eu minte să mă insulţi, răspunse Sawtell roşu la faţă şi chemându-şi oamenii le spuse: Legaţi-l!

Toate protestele rănitului fură zadarnice. El fu legat şi asvârlit cu brutalitate pe jos, în vreme ce bunul Sambo suferea acelaş lucru.

— Sam şi Jack, spuse apoi Sawtell, voi doi să mergeţi la malul râului şi să vă aşezaţi la pândă lângă drumul care duce încoace. Când veţi vedea un călăreţ venind, omorâţi-l... Iar tu, Acker, du-te la capătul celălalt al văii, şi supraveghează trecătoarea care se înfundă între stânci — şi să dea Dumnezeu să laşi să scape călăreţul pe care-l căutăm, că atâta-ţi trebue!

Cei trei cow-boy plecară, Sawtell se întoarse spre tovarăşul său.

«Şi acum, Bill», spuse el, noi doi vom cerceta casa bucăţică cu bucăţică!

Terill rămăsese ca ţintuită pe loc, fără a putea să intervie. Işi scoase binişor revolverul din buzunar, îl ţinu cu mâna la spate şi aşteptă.

Intre timp însă, lucrurile luară o întorsătură cu totul neaşteptată. Sawtell, care se pregătea să intre în casă, remarcă cu mirare că Bill Haines nu se mişca din loc.

— Ce-i cu tine? întrebă el. Nu vrei să-mi ajuţi?

— N'am nici cea mai mică intenţie. Bate-ţi singur capul dacă-ţi place!

— Cum ai devenit deodată atât de fricos?

— Fricos eşti tu, răspunse Haines supărat. Dar n'am deloc chef să intru înăuntru şi să primesc un glonte pe la spate!

Cu aceasta, începu între cei doi o ceartă straşnică, pe care Terill o ascultă cu inima bătând. Ce noroc dacă s'ar

apuca ei la bătaie şi ar uita cu totul de ea!

In vremea aceasta, cei doi schimbau înjurăturile cele mai grosolane. Terill încercă să învenineze şi mai mult cearta, zicând:

— Crede-mă, d-le Haines, că ai fost dela început o victimă a încrederii d-tale în Sawtell!

— Tacă-ţi gura Lambeth, strigă Sawtell scos din fire. Cât despre tine, Bill, te avertizez că dacă găsesc banii în casă, nu-i mai împart cu tine în vecii vecilor!

Cu acestea, pungaşul se îndreptă spre uşa casei. Terill se înţepeni în prag şi ridică revolverul.

«Opreşte-te sau trag!» strigă ea.

Sawtell făcu fără voie un pas înapoi, dar îşi reveni îndată şi începu să râdă.

— Asta e bună! Aşa un prostănac mai vrea să tragă şi cu revolverul!

Terill trase, dar spre marea ei mirare nu porni nici un glonte — şi atunci îşi aduse aminte că revolverul nu era încărcat.

Voi să-l încarce, dar Sawtell ajunsese de acum lângă ea, o apucă de mână şi-i dădu un pumn atât de teribil încât fata îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, era aşezată pe un scaun şi legată la mâini şi la picioare, în vreme ce Sawtell cotrobăia prin odae în căutarea banilor.

Terill observă că legăturile ei nu erau prea bine strânse aşa încât cu puţină răbdare ar fi putut să şi le desfacă. Incepu deci să tragă de ele cu degetele, în vreme ce Sawtell, terminând cercetarea în camera aceasta, trecu în camera ei.

Inima fetei bătea să se rupă. Acum îşi făcea reproşuri amare că nu ascunsese chimirul lui Pecos-Smith în grajd sau în crăpătura vreunei stânci.

In aceeaş clipă, un strigăt de triumf scos de Sawtell îi arătă că acesta găsise chimirul. In momentul următor, el eşi din odaie, nebun de bucurie.

— Ştiam eu c'o să-i găsesc, strigă el şi se întoarse. In pragul uşii stătea Bill Haines.

— Ai găsit banii într'adevăr? — întrebă acesta.

— Fireşte, — răspunse Sawtell. Bietul meu Bill, bea în cinstea norocului meu!

Zicând acestea îi întinse o sticlă cu whisky care se afla pe masă.

Bill Haines nici nu atinse sticla.

— Lasă asta, Breen — avem altceva mai important de făcut acuma, răspunse el

— Zău că nu știu despre ce vorbești, răspunse Sawtell care duse sticla la gură și bău cu sete.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să împarți cu mine banii, cum era vorba? întrebă Haines amenințător.

— Firește, doar ți-am spus-o dinainte.

— E ultimul tău cuvânt?

— Ultimul!

— Uiti că eu știu multe despre tine care ar putea să te ducă la spânzurătoare!

Sewtell se întoarse, roșu la față și mânios.

— Pleacă de aici! strigă el cu grosolănie.

Haines încercă să apuce chimirul, dar Sawtell îl îmbrânci cu atâta putere, încât îl răsturnă dincolo de ușe.

Intr'o clipă, Bill sări în picioare și-și apucă revolverul. Sawtell făcu acelaș lucru.

Terill, rămasă singură în casă, reușise să-și libereze o mână. Ea ascultă înfricoșată pocnetele de revolver care arătau lupta dintre cei doi.

In cele din urmă se făcu liniște. Numai câteva gemete arătau că fuseseră loviți și Sambo și Watson care zăceau legați la o parte.

Se auzi un pas greu, și Sawtell intră înapoi — singur. Cămașa lui era ruptă și înroșită de sânge în dreptul umărului. El își scoase batista încercând să se bandajeze — în clipa aceasta îi căzu privirea asupra lui Terill.

— Pe tine te și uitasem, spuse el și se îndreptă spre ea.

— E mort? întrebă fata.

— Cine? Bill Haines? Sigur că da... și-a luat răsplata pe care o merita. Ia leagă-mi rana asta!

El luă un cuțit din teaca de piele și-i tăie legăturile de la mâini — din fericire fără să observe că dreapta ei era de acum liberă.

Terill isbuti însfârșit să-i lege batista așa cum voia el. Sawtell se întoarse și începu să bea din sticlă. Atunci, iute ca fulgerul, Terill apucă cuțitul pe care el îl lăsase pe masă, își tăie legăturile dela picioare, apucă chimirul de piele și se repezi afară.

Sawtell se întoarse, aruncă sticla pe jos și repezindu-se după ea reuși s'o prindă în ultima clipă. O trase înapoi cu atâta putere încât ea căzu pe spate și o bună bucată din haina și cămașa ei îi rămaseră în mână.

«Blestematule!» scrâșni el, smulgându-i chimirul și aruncându-l pe masă.

Terill zăcea fără putere pe jos, și încerca zadarnic să-și acopere pieptul — Sawtell o văzuse de-acum.

— Cum... o fată? spuse el înmărmurit, şi se lăsă să cadă pe un scaun. Terill căută să se îndepărteze, dar el îşi puse amândouă mâinile pe umerii ei albi şi o trase mai aproape.

— Ei, ei, pentru un băiat erai chiar prea drăguţă! spuse el.

— Lasă-mă! scânci fata.

— Acum înţeleg eu dece nu voia Dan Felipe să mă lase să viu aici — corcitura blestemată ştia sau cel puţin bănuia ce se ascunde aici — şi voia să te păstreze pentru el!

Terill apucase bucăţile de stofă care erau pe jos încercând să-şi acopere goliciunea, dar el i le smulse din mână.

— Şi prietenul tău Pecos-Smith te ia drept un băiat? întrebă el.

Fata tăcu.

— Nu vrei să răspunzi? strigă Sawtell scuturând-o cu brutalitate.

— Da, mă crede băiat, răspunse ea în silă.

— Cum? Şi nu bănueşte nimic?

Ea nu răspunse.

— Şi cum ai ajuns la ideea asta năstruşnică? urmă el râzând.

Fata tăcu din nou.

— Ai să răspunzi odată? strigă Sawtell.

— Nu şi chiar de m'ai omorî — n'am să mai spun un cuvânt.

— De omorât n'am să te omor, căci eşti mult prea drăguţă, dar îţi scot eu gărgăunii din cap n'avea grije! După ce vom fi căsătoriţi de vreo lună de zile, ai să-mi mănânci din palmă, porumbiţa mea! Şi dacă hoţul de Pecos-Smith se mai arată pe aici...

In momentul acesta, se auzi de afară galopul unui cal.

— Pare să fie Sam, murmură Sawtell. Ce s'o fi întâmplat? Şi eşi afară.

Terill se lăsă la pământ moartă de frică. După galopul calului îl recunoscuse pe Cinco.

Sawtell remarcase şi el că noul sosit nu era dintre ai lui, şi se îngălbenise la faţă. Voi să-şi ducă mâna la revolver, dar îşi aminti că îl descărcase complect în lupta cu Bill Haines. Căutând cu disperare în jur, zări cuţitul pe jos unde-l aruncase Terill — dar nu mai avu timp să-l apuce.

Cinco nici nu se oprise bine şi Pecos-Smith descălecase de-acum.

— Cine eşti d-ta şi ce s'a întâmplat aici? întrebă el ameninţător.

— M'am luptat cu unul din oamenii mei, răspunse Sawtell.

— Așa — și unde e tânărul Lambeth?

— Aici, Pecos-Smith, strigă Terill din casă, nu mi s'a întâmplat nimic.

Pecos-Smith privi în jur și Sawtell se folosi de aceasta ca să facă un pas spre cuțit.

— Cine l-a omorât pe acesta? întrebă Pecos-Smith arătându-l pe Watson.

— E mort?... Probabil că l-a nimerit un glonte rătăcit.

— Și cu tine ce e, Sambo?

— Eu sunt pe jumătate mort, răspunse negrul gemând.

Alea acum văzu Pecos-Smith că negrul era legat. El voi să se ducă să-l deslege, dar observă că străinul se mișca pe nesimțite. Dar nu putu să vadă la ce țintește. In timpul acesta, Sawtell căută să-i distragă atenția, spunându-i o noutate uimitoare (cel puțin așa credea el).

— Ți se întâmplă un lucru foarte curios, Pecos-Smith, spunea el. Terill Lambeth, cu care ai stat atâta timp împreună este o fată — când se va afla lucrul acesta vei fi de râsul întregii regiuni. Pot să-ți mai spun că Dan Felipe bănuește lucrul acesta de mult timp și...

— Dar cine ești d-ta? îl întrerupse Pecos-Smith.

— Breen Sawtell, al cărui frate l-ai omorât tu, hoț de vite.

Cu eceste cuvinte, Sawtell apucă cuțitul și-l asvârli spre el — dar revolverul lui Pecos-Smith fu mai iute și pungașul se prăbuși lovit în inimă.

Inainte de a-l libera pe Sambo, Pecos Smith cercetă împrejurimile casei. Cu ochii lui ageri zări îndată două siluete călare care alergau nebunește să iasă din vale.

Sambo, care așteptase plin de răbdare, întoarse capul cât îi îngăduiau legăturile și spuse cu vocea plângătoare:

— Dacă nu te gândești la ceva prea important, ar fi frumos din partea d-tale să mă deslegi!

Pecos-Smith își scoase cuțitul și-i tăie legăturile. Negrul avea la umăr o rană care nu era prea gravă.

— Mai ești rănit pe undeva? întrebă el... Lovitura asta de aici nu e deloc primejdioasă.

— Nu, răspunse negrul, dar dacă nu veneai la timp, nu mă mai găseai în viață, căci banditul voia să ne omoare pe toți.

— Câți au fost cu totul? întrebă Pecos-Smith.

— Cinci...

— Atunci aceia doi sunt ultimii, spuse Pecos-Smith arătându-i. Sambo, urmă el, ia revolverul și calul meu și urmărește-i. Trage și câteva gloanțe după ei ca să le piară pofta să se mai întoarcă. Apoi vino iute îndărăt.

Sambo făcu cum i se poruncise. Pecos-Smith îl urmări

cu privirea până dispăru în zare. Apoi se întoarse și intră în casă.

Terill zăcea ghemuită pe un scaun, cu mâinele încrucisate peste cămașa ruptă.

— Pecos-Smith, spuse ea încet.

— E adevărat că nu ți s'a întâmplat nimic? întrebă el ridicându-i bărbia.

Fața fetei era albă ca varul. Fără voie isbucni în lacrimi și-și ascunse fața la pieptul lui.

— Ah, Pecos-Smith! răspunse ea hototind.

El o mângâe pe păr.

— Ce e cu vânătaia asta depe umărul tău?

— M'a aruncat — pe jos.

— Sărăcuța! Te mai doare ceva?

— Mâna — mi-a smuls-o aproape din loc.

— Te-ai luptat cu el?

— Desigur, răspunse ea ceva mai liniștită și povesti tot ce se întâmplase. Când ajunse însă la clipa când i se rupsese cămașa începu din nou să plângă.

Pecos-Smith era cam încurcat. Din fericire însă, Mauree care stătuse ascunsă în bucătărie tot timpul, intră alergând în cameră.

— Rill, dragă, strigă ea speriată, ți s'a întâmplat ceva?

— Nu Mauree, n'am nimic, răspunse Terill.

— E numai puțin speriată Miss Rill, spuse Pecos-Smith, dar se va liniști în curând.

— Miss Rill? întrebă negresa mirată.

— Da, pentru noi, este din nou Miss Rill, răspunse Pecos Smith și se îndreptă spre ușe.

— Nu pleca! șopti Terill.

— Fetiță dragă, nu mă duc departe și nici n'am să stau mult afară. Dar vreau să văd ce se mai aude cu Sambo.

Pecos-Smith se simțea slăbit și capul începuse să i se învârtească. Cu o sforțare de voință își reveni în fire. Mai avea atâtea de făcut încât nu se putea lăsa doborât de oboseală.

In vreme ce îl aștepta în curte pe Sambo, Cinco veni în spatele său și-i atinse umărul cu botul. Atunci își aminti deodată că nici nu se uitase la Cinco să vadă dacă nu este rănit. Il cercetă acum cu atenție dar nu găsi nimic. Numai într'o parte era un loc la atingerea căruia calul tresărea — îl rănise probabil cu pintenii în graba lui de a veni acasă.

— Ce noroc pentru noi amândoi că tu știi să *alergi* atât de repede, spuse el mângâind capul calului.

Intre acestea, se mai auziră câteva împuşcături răzleţe, apoi tăcere şi după câteva minute tropotul unui cal. Era Sambo care se întorcea iute să raporteze cum îşi îndeplinise misiunea.

— Dar ştiu că i-am făcut să fugă! spuse el mândru după ce povesti cum îi urmărise pe cei doi.

— Foarte bine ai făcut, răspunse Pecos-Smith. Cred că acum le-a trecut pofta să mai vie pe la ferma Lambeth.

— Dar nu pot înţelege cum ai făcut de te-ai întors tocmai la timp? spuse Sambo curios să afle amănunte.

Atunci Pecos-Smith îi povesti în câteva cuvinte cum lichidase cu hoţii din canion risipindu-i şi omorând pe unul care încercase să-i riposteze, în vreme ce ceilalţi o rupeau la fugă. Apoi, la întoarcere, mirosul fin al lui Cinco simţise prezenţa unui cal ascuns după tufişurile dela marginea drumului. Se oprise brusc, chiar în momentul când trei gloanţe căzură pe locul unde trebuia să păşească el. Deschisese focul imediat în direcţia de unde veniseră gloanţele şi un geamăt îi arătă că nimerise ţinta. Apoi, când căutase mai de aproape, găsise un cow-boy mort.

Sambo asculta cu ochii strălucitori şi gura căscată de admiraţie.

— Şi acum, spuse Pecos-Smith, hai că avem de lucru Sambo. Trebue să îngropăm cadavrele acestea. Cred că locul cel mai bun ar fi pe colina de colo.

După o scurtă pauză, continuă:

— E destul de departe ca să nu trebue s'o avem mereu în faţa ochilor şi pământul e moale aşa că se va săpa uşor.

Sambo încuviinţă.

— Goleşte buzunarele morţilor şi pune tot ce găseşti acolo, hârtii, bani, arme şi ce-or mai avea la ei, într'un sac, spuse Pecos-Smith. S'ar putea să vină pe aici vreun poliţist sau chiar numai un prieten de-al celor morţi, şi trebue să le putem da totul. Imi pare rău de Watson. Era un om cumsecade. Probabil că Sawtell a vrut să scape de un martor care ar fi putut să-l jeneze, conchise Pecos-Smith.

— Precis că aşa trebue să fie, spuse şi Sambo. Sawtell ăsta era un om teribil. Cum a venit, am...

— Lasă că-mi povesteşti altădată impresiile tale, îl întrerupse Pecos Smith. Acuma avem de lucru.

— N'ar trebui mai întâi să-ţi pansezi rănile?

— Ah, rănile astea nici nu contează.

— Unde le-ai căpătat?

— Una când mi-am ridicat capul să mă uit în canion, cealaltă când urmăream hoţii de vite. Dar să nu mai vorbim

de asta. Caută pânză și înveleşte morții pe care să mi-i aduci câte unul — eu îmi iau o sapă şi o cazma şi plec înainte să fac gropile.

— N'ar fi rău să-ți iei şi puşca. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

Pecos-Smith îşi luă puşca, deşi era încredințat că nu va avea nevoe de ea.

— Spune-i lui Mauree să spele petele de sânge depe duşumele, mai strigă el şi porni spre locul pe care-l hotărâse pentru cimitir.

El lucră cu foc şi în curând cele trei gropi fură gata. Sambo veni şi el ducând calul de frâu. Pe cal zăcea o formă albă pe care negrul o luă şi o aşeză în groapă.

— Cine e acesta? întrebă Pecos-Smith.

— Sawtell, răspunse Sambo. A primit pedeapsa pe care o merita.

Sambo plecă apoi să-i aducă pe ceilalți şi Pecos Smith acoperi corpul lui Sawtell cu pământ. Apoi căută o piatră frumoasă şi mare, pe care o înfipse la capătul mormântului. Pe această piatră avea să graveze mai târziu numele şi data morții celui care zăcea acolo.

Sambo mai făcu de două ori drumul până la fermă şi înapoi. A doua oară rămase lângă Pecos-Smith, ajutându-i să termine mai iute cu ultimul mormânt. Apoi cei doi spuseră împreună o rugăciune pentru odihna sufletelor celor care zăceau acolo.

CAP. XVI

Era târziu seara când se înapoie Pecos-Smith la fermă. Reuşise să-şi stăpânească slăbiciunea care fusese gata să-l doboare. Işi spunea acum, că nu avea nicio vină în cele întâmplate, deoarece lucrurile se petreceau adesea în felul acesta în ținuturile acelea sălbatice. Simțea însă că pornise pe drumul de a curăți Pecos-ul de elementele rele care-i împiedicau desvoltarea şi progresul.

Deocamdată însă, trebuia să se gândească la alt lucru, care îi părea mult mai greu de îndeplinit şi anume: explicația care trebuia să aibă loc între el şi Terill.

Nu putea să-şi imagineze cum se va purta fata cu el, şi nici el singur nu prea ştia ce atitudine să adopteze. Cel mai nimerit lucru era să se bizue pe inspirația momentului. Un singur lucru ştia cu precizie: simpatia pe care o simțise la început pentru tânărul Lambeth, se transformase într'o dragoste arzătoare de când ştia că era fată. Fu-

sese fericit de dragostea aceasta, dar căutase să i-o ascundă cât mai bine, amânând din zi în zi clipa inevitabilei lămuriri. Făcuse aceasta numai pentrucă se temea ca prin mărturisirea sa, să nu schimbe cu totul sentimentele lui Terill față de el. Cât timp fusese încredințată că o crede băiat, fata îl ascultase, avusese încredere în el și îl iubise ca pe un prieten. Dar cum avea să se poarte ea când va afla că el îi cunoștea de mult timp secretul?

Pecos-Smith se găsea acum într'o mare nehotărâre. I se părea mai greu să intre în fermă decât să lupte cu zece oameni de talia lui Sawtell.

Dar până la urmă se reculese, tratându-se singur de nesocotit. Trebuia doar să locuiască mai departe în fermă și să lucreze: de acum o va întâlni iar pe fată zi la zi, indiferent de modul în care se va purta în seara aceasta față de el.

Sambo și Mauree curățiseră și aranjaseră totul în timpul acesta. Acum, nimic nu mai amintea de tragedia care se jucase acolo. Casa era acolo, prietenoasă, cu geamurile luminate, dar lui Pecos-Smith i se păru că înfățișarea fermei se schimbase.

In clipa aceea, se auzi din casă vocea lui Sambo care îl văzuse:

— Unde să pun toate lucrurile acestea?

Pecos-Smith intră în odae. Pe masă se aflau clae peste grămadă revolvere, muniții, cuțite, scrisori, și o pungă cu bani.

— Sawtell și cu ceilalți aveau mulți bani la ei, numai Watson nu avea nimic în buzunare, spuse Sambo.

— Ți-am spus doar să le pui pe toate într'un sac și să le așezi undeva.

— Păi tocmai asta mă întreb și eu? Unde oare să le pun? Că doar sunt responsabil pentru lucrurile acestea!

— Ei, atunci să le căutăm o ascunzătoare, răspunse Pecos-Smith și privi cercetător prin cameră.

Insfârșit, găsiră un loc potrivit: Sambo trebui să desfacă o piatră din cămin, și în locul gol care rămase acolo, vârâră toate lucrurile găsite în buzunarele celor morți, în afară de arme. Apoi, puseră piatra la loc, și așezară armele pe panoplia depe perete.

Mauree începuse între timp să pregătească masa de seară.

— Nu s'a încălzit încă apa? strigă Terill din camera cealaltă.

— Da, drăguță, e caldă, răspunse negresa. Am găsit și pânză pentru pansamente. Dacă vrei să termini cu asta

înainte de masă, trebue să te grăbeşti, căci mâncarea e aproape gata.

Se auzi un pas uşor şi Terill intră — aceeaşi ca de obicei şi totuş, par'că cu totul alta.

— Să-ţi leg rănile? întrebă ea încet.

Pecos-Smith trebui să se aşeze căci nu-l mai ţineau picioarele.

— Rănile?... Ah, n'au nicio importanţă, răspunse el cu o nepăsare prefăcută.

— Dar arăţi groaznic cu sângele pe frunte şi cămasa ruptă.

— Dacă vrei...

El o privi pe furiş în timp ce ea îşi pregătea apa caldă şi pânza curată ca să-i lege rănile. Purta pantalonii obişnuiţi de piele, dar în locul cămăşii avea o bluză albă care-i lăsa braţele descoperite până mai sus de coate.

— Mai ai o cămaşe? întrebă Terill.

— Desigur. Mă voiu schimba îndată la mine în cameră.

— Se şi simte nevoia. Nu le-a mers deloc bine cămăşilor noastre pe ziua de azi!

Şi începu să râdă încet, cu totul altfel decât de obicei. Cum se putea ca în câteva ore să i se fi schimbat râsul atât de mult? se gândi Pecos-Smith.

Cu multă băgare de seamă, îi îngriji umărul rănit apoi îi spălă rana dela cap şi-i descurcă părul năclăit de sânge.

— Doamne, spuse ea apoi încet, ca pentru sine însăşi, încă puţin să fi mers glonţul şi s'ar fi sfârşit şi cu viaţa mea.

Pecos-Smith o privi fără să înţeleagă.

— Dă-mi voie, spuse el, glonţul m'ar fi lovit numai pe mine.

Ea nu răspunse nimic, dar degetele ei începură să tremure.

Cum stătea aplecată asupra lui ca să-i lege rana dela cap, puţin de şi-ar fi coborât braţele, i le-ar fi pus în jurul gâtului. Pecos-Smith închise ochii şi aşteptă — dar lucrul acesta nu se întâmplă.

— Aşa, spuse ea la sfârşit, cred că legătura asta o să ţină. Vezi numai să nu ţi-o scoţi în somn.

Pecos-Smith murmură o mulţumire grăbită şi eşi afară. Simţea că n'ar mai fi putut să se stăpânească dacă rămânea lângă ea.

Turburat cum era, merse în neştire prin noapte, şi se opri tocmai la timp ca să nu cadă în Pecos. In jurul săn

Totul era tăcere şi întuneric, iar tragedia care se jucase peste zi nu mai părea decât o amintire îndepărtată. Totuş, ştia că în jurul lui ţinutul Pecos-ului rămăsese acelaş, cu oamenii săi aşprii şi neîndurători. Oamenii slabi ca Watson şi fetele gingaşe ca Terill nu aveau ce căuta aici. Dar el, născut şi crescut pentru luptă, îşi dădea bine seama că soarta îl adusese aici pentru a face ordine şi linişte pe malurile râului al cărui nume îl purta.

Vocea lui Terill care îl chema la masă îl trezi din gândurile acestea.

Sambo pusese lemne multe pe foc şi, în lumina roşiatică, Terill părea mai frumoasă decât oricând. Părul moale şi ondulat îi cădea acum liber pe umeri în bucle blonde-aurii.

Niciunul din ei doi nu putu să mănânce mare lucru, în ciuda silinţelor pe care şi le dădeau. După masă, Pecos-Smith se ridică şi eşi în tinda întunecată, aşezându-se pe bancă.

Oare Terill va veni să stea lângă el?

Paşi uşori se auziră în spate şi Terill apăru în cadrul uşii.

— Pecos-Smith, spuse ea încet.

— Poftim?

— E aşa întuneric, mă laşi să stau lângă tine?

— Te rog, răspunse el cu o răceală prefăcută.

Un timp nu vorbi niciunul.

Sambo şi Mauree care-şi terminară lucrul, eşiră din casă îndreptându-se spre locuinţa lor.

Mauree strânse mâna fetei şi-i spuse:

— Dumnezeu să te ajute, Miss Rill!

— De când n'am mai auzit cuvântul ăsta! spuse fata gânditoare.

Apoi întorcându-se spre el întrebă deodată.

— Ce-i cu tine, prietene, dece eşti aşa supărat?

Pecos-Smith tresări, simţind că singurul răspuns care ar fi putut să i-l dea, ar fi s'o ia în braţe şi s'o sărute. Dar se stăpâni, şi răspunse, numai ca să spună ceva:

— Sawtell m'a făcut hoţ astăzi — spune-mi Terill, l-ai crezut?

— Când ţi-a spus-o ţie nu — dar mai devreme, când ne-a explicat lui Watson şi mie pentruce a veni — atunci mărturisesc că, o clipă, m'am îndoit de tine.

— Aşa! spuse el amărât.

— Nu te supăra, urmă ea rugătoare, — n'aş fi vrut să te mint. Dar crede-mă, acuma nimic nu mi-ar mai putea clinti încrederea.

— Asta nu poate schimba faptul că tu te-ai îndoit întotdeauna de mine!

— Cum poți spune așa ceva! strigă Terill. Știi bine doar că te-am crezut și te-am iubit din prima clipă!

— Da — ca pe un frate mai mare!

— Nu — așa cum iubește o fată un băiat — și dragostea mea a crescut zi de zi — deși eu nu-ți puteam spune nimic!

— Cum vrei să te mai cred, după ce m'ai înșelat atâta vreme dându-te drept băiat?

— Dar nu puteam totuș să-ți spun adevărul!

Biata fată făcu o pauză, respiră adânc și reluă:

— Te iubesc Pecos-Smith și trebue să mă crezi, căci altfel — altfel...

— Altfel?

— Nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să mă arunc în râu — eu nu mai am pe nimeni în lume afară de tine!

Pecos-Smith nu putea să joace mai departe indiferența sa prefăcută.

—Iubita mea, spune el luând-o în brațe, iartă-mă că te-am făcut să suferi atâta dar voiam să te pedepsesc pentrucă n'ai avut încredere în mine.

— Atunci mă iubești și tu puțin?

Drept orice răspuns el începu să o sărute. Ea îi răspunse fericită, dar după aceea se degajă din brațele sale și întrebă privindu-l în ochi:

— Dar cum se poate să mă iubești atât de mult când știi de abea de câteva ore că sunt fată?

— Te înșeli, știam asta de multă vreme!...

— Da? De când?

— Din ziua când era să te îneci în Pecos?

— De atâta timp?

Și fericită, se aruncă din nou în brațele sale

CAP. XVII

Lui Pecos-Smith îi era indiferent dacă ar fi mers la Rockport sau în alt oraș, dar pentru Terill, orașul acesta avea o atracție deosebită.

Amândoi erau uimiți de sgomotul și forfoteala pe care o întâlniră acolo. Orașul părea să fie înconjurat din trei părți de cirezi iar în partea a patra se afla golful mexican, care nici el nu era lipsit de agitație.

Pe strada principală era în fiecare zi și până târziu noaptea, o mulțime amestecată de călăreți, căruțe și pietoni — astfel că trebuia să ai nervii solizi ca să te poți aventura pe acolo.

Hotelul în care luase Pecos-Smith două camere, semăna

cu un stup de albine. Clienţii săi se recrutau dintre aceleaşi tipuri care se întâlneau şi pe stradă: fermieri, călători, negustori de vite, cow-boy, vânători de bivoli, soldaţi, turişti şi mulţimea pitorească a celor fără nicio ocupaţie precisă, care furnicau în tot oraşul.

Era în Decembrie, şi totuş vremea se menţinea deosebit de călduroasă.

— Doamne, spuse Pecos-Smith odată când se aflau în camerele lor, în viaţa mea n'am văzut eu atât de mulţi oameni odată.

— Pe mine m'au intrigat teribil bărbaţii aceia palizi, în haine negre, pe care îi întâlnim în toate părţile, răspunse Terill. Nu ştii ce poate fi cu ei?

— N'am nici cea mai mică idee, iubita mea, răspunse dânsul. După toate aparenţele, nu e mare lucru de capul lor. In oraşe mari, cum este Rockport-ul, se găsesc tot soiul de aventurieri şi de aceea trebue să fim cu băgare de seamă. Te-aş ruga chiar să nu ieşi niciodată singură în oraş, şi când voi fi plecat, să te încui cu cheia în cameră.

— Nici nu mă gândesc. Crezi că am să te las să pleci singur în oraş, când ştiu eu că sunt atâtea femei frumoase pe aici?

— Destul de frumos dn partea ta că nu ai încredere în mine. Dar, ia ascultă, nu ţi se pare că începi cam prea de vreme să-ţi iei rolul de soţie în serios?

— Nu suntem oare unul al celuilalt?

— Nici nu încape îndoială, şi dacă judecătorul Bug Bean ar fi fost acasă când am trecut pe acolo, eram de mult căsătoriţi. Unde mai pui că făceam economie, căci nu luam decât o singură cameră la hotel!

Terill se făcuse roşie ca focul.

— Doar am venit numai ca să cumpărăm vite, încercă ea să spună.

— Desigur, desigur, răspunse Pecos-Smith, dar mai întâi haidem să căutăm nişte rochii frumoase pentru tine.

Deşi căutară în toate prăvăliile care erau în oraş, nu găsiră nicăieri o rochie frumoasă care să-i placă şi lui Terill. Ştofe se găseau destule, şi cumpărară câteva, din care avea să-i facă Mauree nişte rochii pe gustul ei, dar deocamdată, cum Terill voia neapărat să-şi schimbe hainele de lucru, trebuiră să cumpere din nou haine băieţeşti.

Se întoarseră la hotel încărcaţi cu pachete, şi în vreme ce Terill, care se bucura ca un copil de hainele cele noi, se duse în odaia ei să se îmbrace. Pecos-Smith se îndreptă spre biroul hotelului.

Era cam neliniştit, deoarece observase că fuseseră ur-

măriţi de doi oameni. Aceasta nu era un lucru prea neobişnuit, şi se putea întâmpla oricui, mai ales într'un oraş populat ca acela, dar cei doi semănau teribil a poliţişti, şi cu aceştia nu era de glumit. Vrând deci să afle prin ce le atrăsese atenţia, se duse la directorul hotelului şi-l întrebă dacă nu cumva se arătaseră în oraş poliţişti din Texas.

— Desigur, răspunse cel întrebat, căpitanul Mac Kinney şi cu oamenii săi au sosi în oraş de câteva zile, urmărind o bandă de hoţi. Căpitanul a tras chiar la noi.

— Nu ştiţi unde aş putea să-l găsesc ?

— Ba da. Chiar acum e în hall-ul hotelului. Uitaţi-l la masa aceea din fund.

Pecos-Smith mulţumi şi porni într'acolo. Mac Kinney era un om de vârstă mijlocie, cu înfăţişarea deschisă şi prietenoasă. In câteva cuvinte, Pecos-Smith îi spuse despre ce era vorba.

Căpitanul îi ceru numele şi când află cum îl cheamă, îl pofti în camera sa pentru a sta în tihnă de vorbă.

Era vizibil că numele lui Pecos-Smith făcuse o adâncă impresie asupra lui.

In camera lui Mac Kinney, aşezaţi comod în fotolii de piele, cei doi bărbaţi avură o explicaţie prietenească.

Se lămuri astfel, că poliţistul primise un denunţ din partea lui Breen Sawtell, în care îl arăta pe Pecos-Smith ca fiind autorul hoţiilor pe cari le cerceta poliţia. Cu toate că punea prea puţină bază pe denunţul acesta, căpitanul voise să fie cu inima împăcată, şi de aceea pusese să fie urmărit eroul nostru. Cu această ocazie, Pecos-Smith află că-i datora lui Jeff Slinger, un vechi prieten al său, faptul că nu fusese arestat imediat. Faptul că Jeff Slinger făcea parte din poliţie era însă un lucru cu totul nou pentru el.

In câteva cuvinte, Pecos-Smith îl puse pe poliţist în curent cu cele ce aflase din gura muribundului, asupra vechei afaceri Williams-Adams.

— De altfel, urmă el, nu trebuie să vă mai îngrijiţi de Sawtell — pungaşul acesta e mort.

— L'ai împuşcat d-ta?

— Da — cu toate că n'ar trebui să mă mândresc cu lucrul acesta.

— Povesteşte-mi te rog cum s'a întâmplat.

Pecos-Smith îi satisfăcu dorinţa.

— Ai vreun martor care să întărească cele ce ai spus?

— Desigur. Cei doi negrii, şi tovarăşul meu Lambeth.

— Lambeth acesta e băiatul cu care te-au văzut oamenii mei?

— Da — vreţi să-i vorbiţi? Să-l chem?

— Dacă eşti atât de bun, chiamă-l, te rog.

In câteva cuvinte, Pecos-Smith explică fetei despre ce era vorba.

Când intrară, Mac Kinney le eşi în întâmpinare cu mâna întinsă, dar se opri deodată uimit. Pecos-Smith îi înţelese surpriza şi râzând, făcu prezentările:

— Căpitanul Mac Kinney — Miss Lambeth, tovarăşul meu!

— Ştii, Miss Lambeth, spuse poliţistul dtpă ce se lămuri complect asupra afacerii Sawtell, că îmi aminteşti foarte bine de un vechiu prieten al meu, cu care am fost şi camarad de războí, Theodor Lambeth?

— Nu-i de mirare, răspunse Terill, era tatăl meu.

— Era? spuse Mac Kinney surprins.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Da, zise ea, a fost ucis mişeleşte din ordinul pungaşilor care au încercat să mă răpună şi pe mine. Dar Pecos-Smith m'a salvat şi a răzbunat moartea tatălui meu.

Căpitanul era vizibil atins de vestea aceasta dureroasă, şi îi părăsi copleşit încă de tristeţe.

— Iţi urez mult noroc, Miss Lambeth, spuse dânsul la despărţire, şi facă Domnul ca zilele însorite care vor veni să şteargă amintirea momentelor grele prin care aţi trecut.

CAP. XVIII

Scurt timp după aceea, Pecos-Smith se întâlni cu Jeff Slinger, şi-l hotărî să ceară un concediu dela Mac Kinney, ca să-i ajute la transportarea vitelor pe care avea să le cumpere. Lui Jeff Slinger i se alătură încă un poliţist Johnson, care cunoştea felul de luptă al indienilor.

Slinger îi mijloci lui Pecos-Smith cunoştinţa cu un fermier numit Hudson, care voia să-şi vândă ferma depe malul râului Rio şi să-şi petreacă restul zilelor în Rockport.

Acest Hudson avea de vânzare două mii de vite de rasă. Un singur lucru nu-i venea la socoteală, şi anume faptul că trebuia să se despartă de cei doi nepoţi ai săi care lucrau ca cow-boy la fermă. Pecos-Smith îl linişti spunându-i că-i va angaja el, şi astfel încheiară afacerea.

După sfatul lui Slinger, mai angajară doi oameni cari porniră înainte cu Hudson ca să strângă cireada, încât totul să fie în regulă când va sosi Pecos-Smith, care mai întârzie câteva zile în oraş, după diverse cumpărături.

Ferma lui Hudson se afla între două coline pe malul râului Rio, având în faţă o câmpie întinsă, pe care erau adunate cele două mii de vite. Cow-boy-i care lucraseră sub

comanda lui Hudson şi pe cari Pecos-Smith îi angajase odată cu cumpărarea vitelor, făcură asupra lui o impresie foarte bună. Nepoţii lui Hudson, John şi Abe Slaughter, erau doi flăcăi solizi care semănau unul cu altul ca două picături de apă. Cei doi oameni angajaţi după sfatul lui Jeff Slinger erau Lovelace Hall şi Texas-Jack, doi cow-boy desăvârşiţi. Cât despre ultimii doi, Lano şi Louisiana, aceştia, primul mexican şi al doilea negru, se deosebeau complect de ceilalţi prin culoarea lor întunecată.

Chiar în ziua sosirii sale, Pecos-Smith îi adună ca să le vorbească.

Le spuse întâi cât de grea este viaţa în ţinuturile dela vest de râul Pecos, cât de mult trebuiau să muncească acolo, şi cât de aspră este clima.

— Dar, spuse el după o pauză, ţinutul acela este cum nu se poate mai nimerit pentru creşterea şi exploatarea vitelor. Lucrul acesta mi-am propus să-l fac eu, şi pentru aceasta am nevoie de ajutorul vostru. Acela dintre voi care va refuza să lucreze cu mine, va fi liber să plece după ce vom fi ajuns cu bine la ferma mea. Celor care vor să rămână mai departe cu mine, le promit că am să le dau un salariu mai bun decât cel pe care-l primeau la ferma Hudson şi am să-i fac părtaşi cu o cotă la sută din beneficii. Acum, cred că m'aţi înţeles. Gândiţi-vă bine şi să-mi daţi răspunsul când vom ajunge la fermă. Până atunci avem tot timpul să ne cunoaştem mai bine.

A doua zi în zori porniră la drum.

Din cauza vitelor şi a căruţelor, înaintau cu toţii foarte încet. Călătoreau de dimineaţă până seara şi poposeau toată noaptea. Cow-boy-i făceau cu rândul la păzitul vitelor, aşa că totul mergea foarte bine. Timpul se menţinea frumos. Noaptea era răcoare, dimineaţa câteodată ningea, dar către amiază era din nou cald.

Peisagiul se schimba puţin câte puţin în fiecare zi. Se cunoştea bine că se apropiau mereu de ţinuturile inospitaliere ale Nordului. Din când în când, întâlneau schelete de animale înălbite de soare, care le arătau că trecuseră pe acolo şi alte caravane, mai puţin norocoase decât a lor.

Incetul cu încetul iarba devenea din ce în ce mai rară. Vitele începură să sufere de foame şi de sete. Apoi, deodată, timpul se schimbă. Un nor plumburiu ascunse soarele şi vântul cel rece începu să bată dealungul câmpiei.

In seara aceia, toţi oamenii erau tăcuţi. Nu se auzeau cântecele obişnuite şi glumele încetaseră cu totul: Johnson descoperise urme de indieni, a căror vechime era de maximum două zile. Cu aprobarea generală, Pecos-Smith îi tre-

cuse comanda lui Johnson, ca fiind un bun cunoscător al indienilor.

In ziua următoare, rămaseră în acelaş loc. Johnson hotărâse să se odihnească ziua şi să călătorească numai noaptea. El îi sfătui pe aceia care nu erau de rând la păzitul vitelor, să doarmă, ca să poată suporta oboseala care-i aştepta. După cum poruncise el, nimeni nu se mai desbrăca la culcare. Toţi dormeau îmbrăcaţi, cu cizmele în picioare şi cu armele la îndemână, ca să fie gata imediat în cazul unui atac al indienilor.

Pecos-Smith, ros de griji, nu putu să se odihnească decât foarte puţin. Era însă mulţumit că Terill dormea liniştită. Era tot ce putea fi mai bun pentru ea.

La apusul soarelui porniră din nou.

In curând se făcu atât de întuneric încât nu se mai vedea nimic împrejur. Se auzea numai tropotul cailor şi mugetele înăbuşite ale animalelor.

Terill îndură un marş călare de 10 ore fără să scoată un singur cuvânt. Ea se sili să pară veselă şi fără griji, dimineaţa, când începură din nou să se distingă feţele călătorilor.

Era aproape lumină când Johnson veni către ei în goana calului. După figura lui, Pecos-Smith înţelese că s'a întâmplat ceva.

— Nu mai putem stăpâni cireada, strigă el. Vitele au simţit Pecos-ul şi aleargă să bea apă.

— Ce e de făcut? întrebă Pecos-Smith.

— Lăsaţi cireada pe seama noastră, răspunse Johnson. D-ta cu Terill, Louisiana, Lovelace şi Texas-Jack, duceţi căruţele la adăpost în tufişurile de colo, apoi urcaţi-vă pe colina aceasta şi rămâneţi ascunşi între stânci până ne întoarcem noi. Nu uitaţi să mâncaţi ceva ca să prindeţi putere — dar mai ales încărcaţi-vă bine revolverele.

In câteva clipe, se făcu totul aşa cum spusese el. Se găseau acum pe o colină stâncoasă, cu 10 metri mai înaltă decât drumul pe care veniseră şi depărtată de el cu 200 metri. Căruţele erau ascunse între pomi.

— Jack, spuse Pecos-Smith, tu vei supraveghea partea care dă spre râu, iar voi, Lovelace şi Louisiana, partea care dă spre şosea. Terill, fă-mi plăcerea şi rămâi ascunsă între căruţe.

Intre timp se făcuse ziuă deabinelea. Pecos-Smith ridică fruntea şi privi spre râu. In direcţia aceea, se găsea vadul prin cari trebuiau să treacă şi care era atât de primejdios din cauza atacurilor indienilor.

Texas-Jack îl chemă cu jumătate de glas şi când se întoarse spre el, îi şopti:

— Kiowa!

Era numele unui trib de indieni care făceau dese prădăciuni asupra caravanelor.

Uitându-se printr'o crăpătură a stâncilor, Texas-Jack descopere un drum paralel cu şoseaua, dar care nu putea fi văzut de un călăreţ care mergea pe şosea. Pe drumul acesta înainta o ceată de indieni.

— Unde o fi Johnson? întrebă Pecos-Smith pe şoptite, căci nu putea îndrăzni să vorbească tare.

— Fii convins că el i-a văzut de mult, răspunse Texas-Jack. Ii cunoaşte el bine pe indienii ăştia.

— De asta am şi mers în timpul nopţii, urmă Lovelace Hall. Johnson bănuia că indieni ne aşteaptă abea spre seară şi voia să-i ia prin surprindere.

— Uite că mai vin, şopti Texas-Smith din nou.

— Da, îi văd şi eu, răspunse Lovelace cu atâta nepăsare, de par'că ar fi fost la o vânătoare obişnuită, şi nu angajat într'o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Să nu trageţi, spuse Pecos-Smith văzându-l pe Texas-Jack că-şi ridică revolverul. Intâi că sunt prea departe, şi apoi am putea să stricăm planurile lui Johnson.

Intre timp, indienii părură că îşi dau seama ca se petrece ceva neobişnuit, căci unde până atunci se mişcaseră cu o siguranţă complectă, acum începură să fie foarte prudenţi. După toate aparenţele, se aşteptau la un atac, dar numai din partea unde se afla râul. Niciunul din ei nu privea către Pecos-Smith.

— Ia uitaţi-vă puţin încolo, spuse deodată Louisiana, se vede ceva negru. Dacă nu mă înşel, e unul din tinerii Slaughter.

— Da, e Abe Slaughter, ne face semn cu sombrero-ul. Dar ce poate să însemne asta? întrebă Pecos-Smith.

— Ne arată unde sunt ceilalţi, ca să fim gata, căci îndată începe focul. Auziţi împuşcăturile? zise Texas-Jack.

— Bine a potrivit-o Johnson! spuse şi Lovelace.

Prin şiretenia lui Johnson, indienii erau prinşi acuma în cursa pe care o întinseseră caravanei. Lor nu le mai rămânea acum decât trei mijloace de scăpare: să fugă spre râu, înapoi pe drumul ascuns pe care veniseră sau să încerce să ajungă pe şosea. Primele două drumuri le erau închise de focurile tovarăşilor lui Johnson. Le rămânea a treia cale, unde erau postaţi Pecos-Smith şi cu tovarăşii săi, aşa că aceştia se pregătiră de luptă.

Pe drumul ascuns al indienilor, se desfăşura acum o luptă în toată regula. Strigătele furioase ale luptătorilor cu piele arămie se amestecau cu gemetele răniţilor.

— Văd că Johnson ne-a uitat de tot, spuse Texas-Jack îndârjit. Uite, acum o să termine ei singuri cu indienii. Sunt

de părere să ne repezim şi noi într'acolo, altfel nu descărcăm niciun foc pe ziua de azi.

El şi cu Lovelace erau gata să se ridice, dar Pecos-Smith le strigă:

— Nu se mişcă nimeni! Ţineţi cu orice preţ să vă băgaţi în primejdie? Trebue să facem numai ce ne-a ordonat Johnson!

Se prefăcea supărat, dar în fond dacă nu era Terill acolo, de mult ar fi sburat şi el la luptă.

Cei doi îl ascultară, murmurând. Sgomotul din drumul cel ascuns devenea tot mai tare. In curând auziră tropote grăbite de cai.

— Atenţiune! strigă Pecos-Smith! Sosesc! Băgaţi de seamă să nu trageţi prea devreme!

Indienii Kiowa soseau în rânduri strânse pe caii lor de culoare închisă.

— Gata băieţi? strigă Pecos-Smith. Unu — doi — trei — foc!

O secundă după bubuitul împuşcăturilor, indienii dispărură cu toţii depe spatele cailor. Nu că ar fi fost loviţi. Lucrul acesta nu era posibil la o asemenea depărtare şi la viteza cu care fugeau. Dar ca la o poruncă, se ascunseseră cu toţii de partea cealaltă a cailor, rămânând agăţaţi de şea nemai cu câte o mână. In câteva clipe trecuseră cu toţii de zona primejdioasă şi dispăruseră printre colinele învecinate, în vreme ce gloanţele întârziate făceau să joace pulberea în urma lor.

CAP. XIX.

In scurt timp, caravana se formă la loc.

— Totul s'a întâmplat aşa cum am prevăzut, spuse Johnson. Acuma însă, trebue să ne îngrijim de trecerea râului. Mai întâi, vor trece căruţele, apoi turma. Trebue să ne grăbim, căci pe malul acesta nu suntem de loc în siguranţă.

Trecerea râului fu făcută în linişte şi caravana se puse din nou în mişcare. Pecos-Smith află cu uimire dela Johnson că peste o sută de vite care rătăceau fără stăpân pe malurile râului se amestecaseră între vitele sale.

După opt zile, ajunseră cu toţii la ferma Lambeth.

Terill şi Pecos-Smith alergaseră înainte, plini de îngrijorare. După o absenţă atât de lungă, cum vor găsi oare ferma lor?

Pe coşul locuinţei lui Sambo, se ridica un nouraş paşnic de fum. Slavă Domnului, totul părea să fie în regulă!

La strigătele lui Pecos-Smith, se arătă în uşe faţa lui Sambo, care începu deodată să strălucească de bucurie.

— Mauree, s'au întors, strigă el alergând în întâmpinarea lor.

— Ce mai e pe aicea? se interesă Pecos-Smith. Aţi mai avut vreun oaspete nepoftit?

— Da, răspunse negrul, şi arătând-o pe Mauree care ieşea în curte cu doi negrişori în braţe: Ne-au sosit încă doi cow-boy negri!

Terill şi Pecos-Smith trebuiră să-i admire pe cei doi copii.

— V'aţi căsătorit? o întrebă Mauree încet pe Terill.

— Nu încă, răspunse aceasta roşind, aşteptăm să se întoarcă judecătorul din Eagles-Nest.

Intre timp sosiră şi ceilalţi. Johnson, Jeff Slinger şi Texas-Jack se apropiară de ei, în vreme ce ceilalţi cow-boy duceau vitele la păşune Cu toţii erau entuziasmaţi de poziţia fermei şi frumuseţea văii Lambeth.

— Niciodată n'aş fi crezut că poate exista un loc atât de frumos la malul Pecos-ului, spunea Johnson mereu.

— Şi bagă de seamă că valea asta nu e numai frumoasă, ci reprezintă o adevărată mină de aur pentru proprietarul ei, îi răspunse Jeff Slinger.

Texas-Jack se apropie de Pecos-Smith şi-i spuse:

— In numele camarazilor mei, trebue să-ţi spun că rămânem cu toţii aici şi vom lucra bucuros cu d-ta.

— Bun, răspunse Pecos-Smith, şi vă asigur că n'o să vă pară rău.

Găzduirea atâtor oameni prezenta oarecari dificultăţi, care fură însă înlăturate cu voe bună. Se hotărî clădirea unei locuinte separate pentru cow-boy, însă în seara aceia, dormi fiecare unde putu. Numai Mauree era necăjită, căci avea de pregătit masa pentru atâta mulţime de oameni. Din fericire însă, Louisiana, care se împrietenise imediat cu Sambo, se arătă a fi un excelent bucătar.

După ce se linişti totul în casă, Pecos-Smith eşi din nou în noaptea luminată de lună. Avea capul şi inima prea pline ca să poată dormi. El, care fusese până atunci un biet cow-boy rătăcitor, era acum un om serios, având în grija lui atâţia oameni şi o fată dulce care avea să devină soţia lui. Şi îşi făgădui acuma să îngrijească de toate cum nu se poate mai bine.

Se plimba de colo până colo adâncit în gânduri şi fără veste văzu că venise de acum dimineaţa.

Işi aduse deodată aminte că în seara trecută nici nu avusese timp să se ocupe de iubitul său cal Cinco. Se îndreptă îndată spre grajduri şi întâlni acolo doi cow-boy care rămaseră uimiţi văzând ce devreme se scula stăpânul lor.

Pecos-Smith le spuse în puține cuvinte ce trebuia făcut în ziua aceea, apoi se întoarse în casă. Un miros de pâine prăjită îl anunță că Mauree pregătea de acum dejunul.

— Terill s'a trezit? strigă el.

— Desigur, desigur, răspunse Mauree și, în clipa următoare, ușa se deschise și Terill i se aruncă în brațe.

— Ai dormit bine? întrebă fata.

— Am făcut mai mult decât atâta, răspunse el. Am clădit planuri de viitor.

Indată după dejun, o duse pe Terill la locul lor favorit pe malul râului, unde le făcuse Sambo o bancă.

— Ce solemn ești astăzi, dragul meu, spuse ea mirată.

— E vorba de lucruri foarte serioase, răspunse el. Mai întâi... când vrei să ne căsătorim?

— Când vrei tu.

— Azi?

— Și azi — în trei ore, dacă accepți să ne omorâm caii, răspunse ea râzând.

— Lăsăm caii să se odihnească și după aceea mergem la Eagles-Nest, urmă el. Acum că am auzit asta, mai departe...

— Mai ai ceva de întrebat? spuse ea mirată.

— Incă două lucruri.

— Bun — să trecem acum la punctul doi — cum spunea profesorul meu.

— Asta mi-aduce aminte — câți ani ai tu de fapt?

— Asta e punctul doi?

— Nu, e numai o întrebare incidentală.

— Am 19 ani — ești mulțumit?

— Foarte! Și acum ascultă: hotărâsem să facem călătoria de nuntă la San-Antonio...

Pecos-Smith se întrerupse încurcat.

— Da, pentrucă în San-Antonio ne-am văzut pentru prima oară, răspunse ea. Dar dacă nu-ți convine, nu țiu neapărat să mergem. M'am prea săturat de călătorii și orașe străine.

— Imi iei o piatră depe inimă, spuse el ușurat. Voiam tocmai să te rog să nu mai facem nicio călătorie de nuntă... Avem doar atâta de lucru la fermă!

— Bun, atunci am terminat cu primele două puncte, spuse ea râzând. Ce mai voiai să știi?

— Cum îți imaginezi viața la fermă de acum înainte?

— Cum așa? Firește că vom lucra împreună ca și până acum.

— Până acum a mers — dar de-acuma trebue să se schimbe totul.

— Dece? întrebă ea mirată.

— Pentrucă... dacă ne căsătorim se poate întâmpla ca... Doamne, eu vreau doar să am copii pentru care să muncesc.

Terill se făcu roşie ca focul, dar răspunse ca ceva dela sine înţeles:

— Atunci fireşte că munca mea se va schimba cu totul... In cazul acesta voi fi numai soţie şi mamă.

CAP. XX

Către prânz, Terill şi Pecos-Smith porniră spre Eagles-Nest. De când nu-l mai văzuseră, orăşelul se schimbase într'un mod uimitor, iar străzile nu mai erau aşa adormite.

Pe când descălecau în faţa unui han, se desprinse dintr'un grup de câţiva oameni, un flăcău înalt şi blond care se îndreptă spre ei cu mâinile întinse.

— Cum se face că ai venit pe aicea, prietene? îl întrebă el vesel pe Pecos-Smith.

Era Sandy Mac-Clain, cu care lucrase împreună la ferma Herald.

— Unde te-ai ascuns atâta timp? se informă Sandy. Ce-ai mai făcut? Şi cine e băiatul ăsta care e cu tine?

— Nu e băiat, ci fată, răspunse Pecos-Smith. Logodnica mea, Miss Lambeth — chiar acum am venit să ne căsătorim şi vechiul meu prieten Sandy Mac-Clain.

Sandy îşi scoase sombrero-ul din cap, făcu o plecăciune adâncă şi spuse politicos:

— Sunt fericit că am avut ocazia să fac cunoştinţă cu dumneavoastră Miss Lambeth!

Apoi, îi dădu lui Pecos-Smith un pumn teribil în coaste şi strigă, lăsând toate formalităţile la o parte:

— Aşa un noroc neruşinat poate să aibă numai un băiat ca tine!

El hotărî imediat să rămână cu cei doi în tot timpul şederii lor în Eagles Nest, şi-i conduse într'un restaurant liniştit unde luară masa împreună.

Către sfârşitul mesei, Pecos-Smith îl întrebă:

— Il cunoşti pe judecătorul Bug Bean?

— Desigur, răspunse Sandy, e un personagiu foarte important, care întruneşte în persoana sa o duzină de funcţionari şi poliţişti.

— Ne poate căsători?

— Desigur, bineînţeles dacă e bine plătit.

— Bun, atunci să mergem la el.

Eşiră cu toţii în strada care era mult mai sgomotoasă ca înainte. Ici-colo, întâlneau câte un grup de mexicani tăcuţi, dar în jurul lor, zarva albiilor continua fără întrerupere.

— Ce se mai aude cu Dan Felipe? întrebă Pecos-Smith, căruia i se păruse la un moment dat că vede figura vechiului lor duşman, în mulţime.

— Dan Felipe? A făcut câteva escrocherii urâte prin Rockport, şi acum se spune că s'ar fi întors înapoi.

După câteva clipe ajunseră la casa judecătorului în faţa căreia erau adunaţi mai mulţi mexicani.

— Se pare că are de lucru, spuse Sandy Mac Clain. Să vedem însă dacă judecă sau vinde bere.

Abea atunci observară cei doi că pe veranda casei era o firmă mare: «Judecătorul Bug Bean, reprezentantul legii la vest de râul Pecos», iar la uşe se găsea o altă firmă, mai mică: «Aci se vinde bere şi rachiu».

De data aceasta, era vorba de o judecată. Bug Bean şedea la o masă şi asculta plângerile a doi mexicani.

Odată cu ei, sosiră şi doi cow-boy care descălecară şi păşiră fără sfială către judecător.

— Bună ziua, Mr. Bean, spuseră ei. Ai milă de două suflete însetate.

— Mergeţi că viu şi eu, răspunse Bug Bean care adăogă cu faţa solemnă: Şedinţa se întrerupe pentru câteva momente, apoi curtea va judeca mai departe.

Apoi dispăru în cârciumă împreună cu cei doi cow-boy, în vreme ce mexicanii aşteptau cu răbdare.

După vre-o cinci minute, cele două suflete însetate se întoarseră, îşi aprinseră câte o ţigare, şi plecară. Scurt timp după aceia apăru şi judecătorul ştergându-se la gură cu mâneca cămăşii, se aşeză la locul lui şi dădu sentinţa:

— Pârâtul plăteşte cinci dolari amendă!

Unul din mexicani îi aruncă pe masă suma cerută, apoi plecară cu toţii fără să spună un cuvânt.

— Acum e rândul nostru, şopti Pecos-Smith. Sandy, tu ne aştepţi aici?

— Ba viu cu voi, răspunse Sandy şi îi urmă până în faţa judecătorului.

— Bună ziua, d-le judecător, îl salută Pecos Smith.

— Bună ziua. Cine eşti d-ta?

— Numele meu e James Smith.

— Şi ce doreşti?

— Poţi să mă însori?

— Ce întrebare! Pot să te însor, să-ţi pronunţ divorţul şi să te spânzur.

— De data aceasta e nevoe numai de primul lucru.

— Foarte bine. Dar dece nu ţi-ai adus şi logodnica cu dumneata?

— Ba am adus-o.

— Unde e?

— Aici! şi o arătă pe Terill care stătea lângă el cu capul aplecat.

— Lasă glumele te rog. Văd doar că e un băiat.

— Vă înşelaţi. Terill, scoate-ţi pălăria şi uită-te la d. judecător.

Terill făcu cum i se spusese. Faţa ei era roşie ca focul.

Bean se aplecă înainte sprijinit cu mâinile de masă şi-o privi cu atenţie.

— Adevărat, e o fată, şi încă o fată frumoasă, strigă el uimit. Cum te cheamă?

— Terill Lambeth.

— Şi câţi ani ai, Miss Lambeth?

— Nouăsprezece.

Judecătorul se întoarse din nou spre Pecos-Smith.

— Ei, acum, să vedem cum stau lucrurile. Aş vrea să ştiu cât de mult valorează la d-ta faptul de a fi căsătorit cu o domnişoară atât de drăguţă. Şi sper că îţi dai bine seama că numai eu pot să te însor aici, în ţinuturile acestea.

— Ai dreptate, d-le judecător. De valorat valorează milioane pentru mine lucrul acesta, dar de dat, cu cea mai mare bunăvoinţă din lume, nu pot să dau mai mult de 20 dolari.

— Să-i văd! spuse judecătorul întinzând mâna. El îşi puse iute în buzunar cele două bancnote, apoi luă o carte depe masă şi începu să citească din ea atât de iute încât nu se putea înţelege nimic. Apoi, după întrebările de rigoare, luă un formular pe care îl complectă şi îl întinse tinerilor.

— Iscăliţi aici.

După ce făcură şi asta, Sandy se întoarse spre ei.

— Pecos-Smith, băete, spuse el din toată inima, vă urez mult noroc şi fericire ţie şi soţiei tale.

In clipa aceasta, fu întrerupt de o voce care striga:

— D-le judecător, căsătoria aceasta nu trebuie să se facă.

Sandy se întoarse. In judecătorie, pătrunsese un străin, un om gras şi antipatic.

— Ce ţi s'a întâmplat, Dan Felipe? întrebă judecătorul.

— Nu trebue să oficiezi căsătoria asta.

— Ei, atunci trebuia să vii mai devreme căci acum nu se mai poate schimba nimic.

— Şi noul căsătorit se numeşte Pecos-Smith, spuse Sandy care rămăsese până atunci în spatele lui Felipe.

— Doamne sfinte! gâfâi Dan Felipe.

Figura sa, care era neagră-măslinie, căpătă o culoare verzuie, şi el căută să-şi apuce revolverul cu mâna tremurândă. Dar Pecos-Smith fu mai iute. Revolverul său intră în acţiune şi arma intrusului căzu pe jos.

— Ai noroc că azi m'am căsătorit, aşa că n'am să te omor, spuse Pecos-Smith. Dar vreau să joci şi tu la nunta mea.

Spunând acestea, ţinti cu revolverul pintenii lui Dan Felipe şi acesta făcu salturile cele mai caraghioase cu putinţă ca să evite gloanţele. O mulţime de privitori se adunară imediat râzând şi bătându-şi joc de el.

— Acuma, stai şi ascultă ce am să-ţi spun, strigă Pecos-Smith. Dan Felipe eşti un hoţ şi un asasin. Pleacă din ţinuturile Pecos-ului căci dacă te mai întâlnesc odată, te omor, cum l-am omorât pe Sawtell, tovarăşul tău.

Cuvintele acestea fură urmate de o tăcere de moarte. Dan Felipe se întoarse scurt şi dispăru în mulţime.

— Scuzaţi scandalul acesta, Mr Bean, mai spuse Pecos Smith pregătindu-se să plece, dar judecătorul îl opri.

— Nu e voe să tragi în localul judecătoriei, spuse el... Amendă 50 dolari.

— Cum, să mai plătesc după ce v'am scăpat de pungaşul acela? Dar nici nu mă gândesc, bătrân sucit ce eşti! strigă Pecos-Smith.

— Insulta judecătorului în exerciţiul funcţiunii — amendă 50 dolari.

— Dar asta e adevărată hoţie!

— Proferarea unei afirmaţii cu desăvârşire falşe — amendă 50 dolari — în total face 150 dolari, răspunse judecătorul cu o linişte neturburată.

Pecos-Smith voi să-i mai spună ceva, dar Terill îl trase de mânecă.

— Pentru numele lui D-zeu, plăteşte-i până nu ne ruinează de tot, spuse ea râzând.

— Ai dreptate scumpo — de altfel. toată afacerea asta valorează chiar mai mult! răspunse el isbucnind deasemenea în râs.

Scoase apoi din buzunar două bancnote şi le întinse lui Bug Bean.

— Poftim 200 dolari, d-le judecător. Cu restul de 50, cumpără-ţi câteva cărţi savante şi fă-ţi o a treia firmă pe care să scrie: «Plăteşte, străine, plăteşte, altfel nu mai poţi scăpa de aici cu viaţă». — Am onoarea!

— S F A R Ş I T —

Trei candidate pentru un bărbat

de Th. Lenôtre

Trebuia să iau de soţie pe una din cele trei nepoate ale Lordului Grey.

Astfel hotărâse a mea mamă şi familiile Johnston şi Grey.

Nu cunoşteam decât numele acestor trei graţii: Stephanie, Deborah, Jessie, dar ştiam că sunt tinere, drăguţe, seducătoare.

Stephanie atinsese vârsta la care fetele încep a tânji după un soţ, Deborah avea cu doi ani mai puţin, cât despre Jessie, nu se vorbea deocamdată nimic. Ea nu avea decât şaptesprezece ani.

Lord Grey mă aştepta acum cu nerăbdare pe proprietatea sa dela Buscail. Nepoatele-i locuiau la bunica lor, la şase km. de propriul lui castel; acolo urma să aibe loc întrevederea.

Grijulie, cicălitoare, poruncitoare, mama aşeză cu atenţie în cuferele mele un costum, smokingul meu cel mai bun şi vesmintele cele mai adecuate să seducă nişte fete tinere şi bogate. Apoi, fără a-mi lăsa timpul să protestez sau să-mi dau părerea, îmi retinu un loc în rapidul de Birmingham şi mă conduse ea însăşi până în compartimentul meu.

Doar în clipa în care trenul se puse în mişcare, îmi dădui seama de încurcătura ce mă aştepta: trei candidate pentru un bărbat.

Mă aplecai peste portieră şi strigai, îngrozit, mamei:

— Pe care să o iau?

Mama nu-şi bătuse prea mult capul cu această problemă. Ceeace importa era ca viitoarea mea nevastă să fie una dintre domnişoarele Grey.

Ea îmi răspunse:

— Prima pe care o vei vedea.

Şi eu părăsii Londra cu aceste cuvinte ce hotărau de soarta-mi.

Expresul gonea.

Era în Octombrie.

Câmpul era cenuşiu, jilav, şi zarea toată cernea o ploaie măruntă de toamnă.

Vântul şuera printre roţi cu un sgomot de orgi deslănţuite. Legănat de mişcarea trenului, îmi închipuiam pe miss Stephanie, pe miss Deborah, pe miss Jessie, mici vizuini fugitive.

«Prima pe care o vei vedea...» Această frază îmi tot revenea în minte. Câtă dreptate avea mama!... Timid, nehotărît, înclinând când pentru, când contra, aş fi fost într'adevăr incapabil să fac alegerea între cele trei miss Grey. Una mi s'ar fi părut mai frumoasă, alta mai inteligentă, a treia mai afectuoasă... şi am fi riscat să mor celibatar.

Tot gândindu-mă, parcursesem km. întregi, fără a-mi da seama.

Mă apropiam de Manherly.

Observa atunci că pasagerii din tren stăteau cu toţii pe culoar. Ei priveau afară, pasionaţi ca de un fapt neobişnuit şi îşi comunicau cu însufleţire impresiile.

Ce se petrecea ?

Mă ridicai şi mi se făcu loc. La început, nu distinsei prin geamul şiruind de ploaie decât un peisagiu posomorât ce fugea sub ploaia necontenită; în urmă, văzui şoseaua întinzându-se paralel cu şinele şi pe acest drum un automobil ce gonea în plină viteză, încercând să întreacă trenul nostru.

— Işi va frânge oasele, mă încredinţă tovarăşul meu din stânga.

El clătină din cap, în timp ce vecinul din dreapta aprobă.

— Dacă ar fi închişi toţi acei care depăşesc 50 km., spuse el, ar fi mai puţine accidente.

Şi adăugă fără un pic de regret:

— Astfel s'a omorât şi fratele verişorului sorei bunicului meu.

Se făcu tăcere.

Torpedo-ul ne urmărea într'una.

Cu toate eforturile sale, nu reuşea decât să se menţină pe aceiaşi linie cu noi. Atât cât se putea vedea, era un superb Ronastell de 8 cilindri.

Drumul negru de ploaie, nu părea să descurajeze deloc pe cutezătorul şofeur. Poate pierduse trenul la Floweight şi poate să-l prindă la Manherly, acolo unde eu trebuia să cobor. Orice ar fi fost, era o întreprindere de o temeritate ridiculă, care putea să-l coste viaţa.

Cu toții țineam ochii ațintiți asupra acestui joc nebunesc. Pentru o clipă, un tunel ni-l răpi vederii. Când însă revenirăm la lumină, scoaserăm un strigăt: automobilul sbura pe panglica șoselei, în rând cu trenul nostru.

Se puseră pariuri: se va da peste cap, nu se va da!... Va rămâne în urmă, nu va rămâne!...

Și astfel rămăseserăm în așteptarea unui derapaj, sau a unei catastrofe inevitabile..., când drumul făcu o cotitură.

Arbori, case, un sat... și trenul opri la Manhery, unde coborâi.

Aci, aflai că pierdusem legătura și că trenul următor va sosi abia după 5 ore.

Desigur că nu era o știre prea îmbucurătoare. Turna cu găleata și se înserа.

Mi se propuse ca loc de așteptare o sală joasă și plină de fum. O singură privire, și fui convins. Imi aprinsei o țigare și ieși din gară.

In afară de noroiul gros, care-i acoperea ulițele și de timpul păcătos care nu mai contenea, sătulețul Manherly nu se deosebea întru nimic de celelalte nenumărate sătulețe ale regiunii.

Il străbăteam fără entuziasm, zicându-mi că singurele lucruri ce puteam găsi aici, erau o bronșită, sau un reumatism «sănătos»... când, la un colț, zării oprit lângă bordura trotuarului un superb Ronastell. Era gol, stropit de noroi și recunoscui, fără a sta mult pe gânduri, mașina ce voise cu tot înadinsul să ne întreacă.

Mă apropiai.

Șofeurul ieșea tocmai dintr'o casă, ducând o găleată cu apă, pe care o vărsă în radiatorul ce fumega.

Priveam cu atenție, curios fiind să văd pe omul ce înmărmurise un tren întreg.

Acesta era un băiat foarte tânăr; avea fața acoperită pe jumătate de o caschetă de lână, ce nu lăsa să se vadă decât ochii. Era îmbrăcat cu o manta largă și lungă, foarte elegantă, însă udă leoarcă. Niște mănuși mari îmblănite și cisme îl apărau de frig și de umezeală.

Nu era prea înalt și părea slăbuț. Avea cel mult 15-16 ani.

Când rezervorul fu plin, răsuci butonul și dădu apoi țăranului ce aștepta în pragul ușii, găleata goală.

— «Mulțumesc, spuse, și la revedere. Intră repede în casă, să nu răcești».

El se întoarse. Pentru prima dată, privirile ni se întâlniră. Avea ochi frumoşi, gri, calmi, siguri.

— «S'a înfierbântat maşina, îmi spuse fără nici o încurcătură şi cu un ton degajat, ca şi cum tot satul cu locuitorii lui i-ar fi aparţinut.

— Mă aflam în tren, răspunsei. Comiţi des această nebunie?

Cuvintele mele părură că-l amuză. Incepu să râdă, un râs plin de frăgezime, discret, de om tânăr.

— Ah! Eraţi în tren? reluă el cuvintele mele. Plăcerea mea este, credeţi-mă, să mă iau la întrecere cu aceste expresse.

— Şi ce se spune acasă la d-ta despre lucrul acesta?

— Eh, la mine... Totdeauna fac ce-mi place. Maşina este a mea... şi nimeni nu are ce-mi spune.

Işi ascunse privirea în dosul ochelarilor ţinuţi pe frunte de un elastic puternic şi urcă în automobil.

— Este o maşinuţă straşnică, încheie el. Inainte aveam un Ténicard, care însă nu-l întrecea.

Puse contactul şi, cum mă depărtam, întoarse capul spre mine şi îmi spuse cu un râs răutăcios:

— Sunteţi cam mahmur! Nu cumva aţi pierdut legătura? Trenul soseşte aci la ora 9,10.

Fui silit să mărturisesc că într'adevăr mă aflam într'o astfel de situaţie.

— Incotro mergeţi? continuă el. V'aş putea conduce, dacă bine înţeles nu este prea departe. Mai dispun de trei o— Tocmai bine pentru a ajunge la cină. Voi bea ceaiul şi fără mine.

— Mă duc la Lord Grey, spusei.

— Lord Grey?

Vocea-i exprima surpriză şi veselie totodată.

— Ei bine, urcaţi. Cunosc pe Lord Grey; este un om încântător... şi vă voi conduce până la poartă, dar numai până la poartă. Nu doresc deloc să fiu văzut în această ţinută.

Acceptai fără a mă lăsa prea mult rugat şi plecarăm îndată.

Tânărul meu tovarăş conducea cu o dexteritate surprinzătoare, dar totuşi cu mult prea repede pentru a fi pe placul meu. In realitate eu nu eram deloc echipat ca el, pentru o cursă ameţitoare. Vântul îmi şficuia faţa, frigul pătrundea prin haine, iar pălăria-mi făcea adevărate acrobaţii aeriene.

Toate acestea erau însă inexistente pentru plăcutul meu conducător care pălăvrăgea fără nici o grijă.

Spiritu-i era vioi, cultivat şi conversaţia-i mă cuceri pe

dată, cu tot riscul de a derapa la fiecare cotitură pe această clisă lunecoasă.

— Sunteți într'adevăr o persoană plăcută, mă încredință el, oprind înaintea grilajului dela Buscail. Sper că ne vom revedea. Şi aceasta nu prea târziu.

Coborâsem din maşină şi îmi întindea o mână ce-mi părea micuță în mânuşile mari.

— Iți foarte mulțumesc. D-ta eşti însă un tânăr încântător.

— Nu, nu, protestă el râzând; nu sunt un tânăr încântător. Ştiți că sunteți nostim?

Eram obişnuit acum cu apucăturile lui.

— Ori cum ai fi, spusei, sunt încântat de a-ți fi făcut cunoştința. La revedere, tinere, şi mulțumesc.

— Oh, nu tinere, riposta el parcă cu un aer jignit! Oh, nu, vă rog. Numiți-mă Jo. Astfel îmi spun toți.

Maşina porni. Jo îmi făcu un semn prietenesc cu mâna... şi nu sunt sigur dacă odată cu uruitul motorului nu-mi ajunse la ureche un hohot de râs sglobiu şi batjocoritor.

Lord Grey mă primi cu amabilitatea-i obişnuită. Aş fi dat totuşi bucuros o mie de livre şi zece ani din viață, numai să continui drumul cu simpaticul omuleț, care mă adusese, în loc de a rămânea în această casă încântătoare, confortabilă, cuceritoare.

De cum intrai, mă simții într'adevăr prins de o jenă nedefinită, pricinuită de rolul meu de pretendent.

Lord Grey, dimpotrivă, nu-şi mai găsea astâmpăr, în această atmosferă idilică.

— Imi vei vedea în curând fetele, îmi spuse el, cu un surâs complice, cum mă văzu. Parcul lor este lipit de proprietatea mea. Ele vin pe aici, nici nu ştii când, pentru orice şi pentru nimic, fără a face deosebire între casa lor şi a mea.

Această mărturisire învenină primele mele zile de şedere acolo. Mă aşteptam în fiecare clipă să văd sosind vreuna din domnişoarele Grey şi nu mergeam altfel decât cu pieptul umflat, cu surâsul pe buze... Deşarte sforțări... Ploaia interminabilă, care căzu timp de două zile, sechestrase în casă tinerele domnişoare.

Astfel că doar a treia dimineață putui să vizitez parcul. Cerul era de un albastru imaculat, păsările cântau şi arborii, uzi încă de ploaia ce abia contenise, păreau în razele soarelui, acoperiți de picături scânteetoare de rouă.

Nici nu coborâi bine de pe peronul casei şi un tânăr va-

lei, pe care nu-l văzusem până azi şi care părea intenţionat pus în calea mea, îmi spuse curtenitor :

— Domnul merge să se plimbe ? Este o ideie minunată pe un timp atât de frumos. Domnul cunoaşte lacul ? Este cel mai plăcut loc al parcului.

Şi arătându-mi o alee :

— Domnul nu are decât a merge drept înainte şi a coti la stânga la întretăerea aleelor.

Mă supusei întocmai şi după câteva minute, ajunsei pe malul unui eleşteu. Poziţia era minunată. Arborii înalţi ai parcului, reflectau în oglinda verde a apei. Trestii svelte o păzeau pe de margini şi în mijlocul ei pluteau imenşi nuferi.

Admiram acest peisagiu încântător, când zării, aşezată la doi metri de mine, pe o bancă de pe mal, o impunătoare tânără ce se odihnea.

Era îmbrăcată cu o rochie albă de lână, simplă, dar foarte elegantă, o pălărie cu o mică pană neagră şi păr blond impecabil ondulat.

«Prima pe care o vei vedea»...

Cuvintele mamei mele îmi sunară poruncitor în ureche.

Arborii, apa, cerul, începură să se învârtească înaintea ochilor mei. Dacă aveam deaface cu una din domnişoarele Grey soarta mea se decidea în această clipă.

Inaintai...

Tânăra fată nu mă slăbea din ochi. Era foarte drăguţă, dar prea impunătoare şi de o înfăţişare apatică.

— D. Johnston, desigur? mă întrebă cu un ton glacial, când o salutai trecând.

Dădui din cap că da; gâtul mi se uscase.

— Stéphanie Grey, mi se prezentă dânsa.

Nu găsi nimic să răspund. Ea îmi făcu un semn discret şi mă aşezai complect zăpăcit lângă dânsa.

Era într'adevăr o situaţie caraghioasă. Stéphanie avea un fel de a fi trist şi solemn tot odată, care putea strânge inimele cele mai curagioase.

Fără convingere, încercai câteva aprecieri asupra frumuseţii locului.

Stéphanie mă privi. Schiţai un surâs; buzele-mi îşi pierduseră mobilitatea.

— Vai! îmi spuse ea alene, numai făcea o mutră atât de acră.

Şi, întorcându-se cu nepăsare, fixă, căscând, jocul muştelor deasupra apei.

Eu o părăsii, aşa cum venisem şi reintrai în castel, blestemând pe mama şi întâlnirea... când, păşind în hol auzii o

voce ascuţită de femee, care vorbea cu volubilitate.

Era Deborah, care certa camerista. Harababura se termină cu o palmă şi Deborah apăru în pragul uşei.

Era o apariţie strălucitoare şi cu totul răpitoare. Faţa congestionată din cauza discuţiei, ochii scânteetori, alcătuiau cea mai frumoasă imagine a furiei, pe care mi-o puteam închipui. Zărindu-mă, se opri contrariată, apoi mă fixă o clipă şi isbucni în râs.

— Iată-vă luminat asupra caracterului meu urât. Eu nu mă ascund; nu-mi place să mi se împotrivească!

Dar deodată mă privi cu nelinişte şi, ducându-şi mâinile spre pieptu-i fermecător, îmi şopti:

— Sper că aţi văzut-o pe Stéphanie.

Dădu din cap că da, ceeace o linişti. Incepu să râdă şi îmi spuse printre hohote:

— Imi fusese teamă că-mi veţi strica planul. Am dat 10 fr. servitorului pentru a vă pândi când treceţi şi a vă îndruma spre lac.

Şi cu un aer ironic şi îndrăzneţ, continuă:

— Stéphanie este cea mai mare. Ea ţine să se căsătorească înaintea noastră. Fiecare cu gusturile lui! Noi am aflat ideia de a lua de soţie pe prima ce o vei vedea. Mama dv. a telefonat aceasta unchiului meu, care este incapabil să păstreze un secret.

— Vai, spusei buimăcit, unchiul?... Eu?...

— Da, continuă Deborah cu un cinism de necrezut pentru vârsta ei, Stéphanie mi-a făgăduit, un inel, dacă va fi ea prima pe care o vei vedea; atunci, eu am «uns» cu 15 fr. pe valet.

— Perfect, spusei eu cu totul dezorientat. Dar Jessie? I s'a promis şi ei un inel.

Pe faţa Deborei trecu o umbră de dispreţ.

— De loc! Avea guturai şi suntem mulţumite că am închis-o în camera ei. Ne era teamă să nu ne dejoace planurile.

Rămăsei o clipă pe gânduri.

— Şi dacă Stéphanie nu mă plăcea?

Deborah nu părea să acorde prea mare importanţă remarcei mele.

— Oh! spuse ea, această căsătorie entuziasmează pe toţi şi sunteţi, dealtfel, un băiat bun.

Mă simţeam, ce e drept, un băiat bun. Dar Deborah nu mă lăsă să aprofundez aceste gânduri.

— Stiţi, reîncepu ea râzând, că eram ascunsă în dosul unei colonade când v'a vorbit servitorul? Inainte de a vă

trimite spre Stéphanie, doream să vă cunosc... Dacă mi-aţi fi plăcut, m'aş fi arătat; dar... (făcu o mică strâmbătură) am simţit imediat că nu eraţi omul care să mă stăpânească.

— Intr'adevăr ? ripostai vexat. De unde ştiţi?

Ea scutură din cap şi nu-mi răspunse la întrebare.

— Vă veţi înţelege mai bine cu Stéphanie, mă încurajă. Stéphanie nu este impulsivă nici violentă, nici sălbatecă.

— Dar Jessie?, murmurai cu teamă.

Ea făcu un gest plictisit.

— Eh, cu Jessie nu este nimic. Ea este un copil. Nu aveţi intenţia, cred, de a vă căsători cu o copilă?

Desigur că nu. Şi, între muşcătoarea şi mânioasa Deborah şi copilăroasa Jessie, Stéphanie îmi păru singura ce putea fi acceptată.

Lucrurile erau aranjate dinainte, aşa că această tânără zeiță mă consideră, fără împotrivire, drept logodnicul ei.

De atunci, ne plimbam împreună prin parc, sau mai degrabă, ne aşezam într'un boschet alăturat castelului, căci Stéphanie era foarte leneşă. Eu priveam pe Stéphanie, iar Stéphanie privea înaintea ei. Aflai astfel că ea nu iubea nici cititul, nici lucrul, nici muzica, nici pictura şi că principala ei ocupaţie era de a nu face nimic.

Trebuia deci să mă resemnez şi să o las să viseze în felul ei şi să casc ca şi ea, plictisindu-mă de moarte.

O scrisoare energică din partea mamei, puse capăt acestui «dolce farniente». Pe neaşteptate luai mâna Stéphaniei, şi fără a-i murmura vreodată vreun cuvânt de dragoste, o întrebai:

— Stéphanie, când ne căsătorim?

Ne găseam în acea zi pe marginea lacului, martor al primei noastre întâlniri.

Stéphanie întoarse alene faţa spre spre mine şi se pregăti să-mi răspundă, când ceva ţâşni printre noi şi ne răsturnă, ceva furios, violent, ce nu era nici câine, nici bombă ci o mică fiinţă fragilă şi întărâtată.

— Jo! ţipă Stéphanie ca o imputare.

Şi îşi aranjă pliurile rochiei.

— Jo! strigai la rându-mi.

Era pentru prima oară că-i vedeam cu adevărat faţa şi nu ştiu dece, dar îl recunoscui.

El purta mantaua largă dela prima noastră întâlnire şi o beretă ce-i acoperea părul strâns. Gura-i era micuţă şi tremura tot de nervi, de mânie, în timp ce ovalul feţii se reliefa delicat şi tânăr de pe gulerul mantalei.

— Jo, repetai, d-ta aici? Ce fericire! Ah, bătrânul meu Jo, dragul meu!

Mă cuprinse într'adevăr o inexplicabilă senzaţie de fericire. Jo personifica farmecul, veselia, tinereţea însăşi. Ne mai putându-mă stăpâni, îi strânsei adorabilele mâini de copil, dar el se degajă şi mă respinse indignat.

— Lăsaţi-mă! îmi strigă. Sunteţi un mincinos! Un mincinos! Nu vă ţineţi promisiunile!

Trei strănuturi îl întrerupseră, dar nu-l făcură de loc să-şi piardă din vigoare.

— Ce faceţi aici cu Stéphanie? N'aţi spus că prima dintre noi trei pe cari o veţi vedea vă va fi soţie? Bunica mi-a spus abia astăzi, şi am sărit pe fereastră... Nu m'ar fi lăsat altfel să ies. Sunt foarte răcită. Ori nici n'aţi observat.

Nasul îi curgea necontenit. Strănuta, îl sufla în trei batiste diferite şi căuta o a patra în buzunar. Voii să vorbesc, dar cu un gest mă oprii şi îmi spuse:

— Prima pe care ai văzut-o sunt eu.

— Jo! zisei îngrozit.

El lovi din picior.

— Nici un Jo! strigă Jessie, Jessie, trebue să-mi spui.

La fiecare Jessie, el strănuta; dar aceasta nu-l împiedica câtuşi de puţin a vorbi. Cu violenţă el îşi apucă bereta şi o aruncă în iarbă. Faţa-i apăru încadrată de bucle sumbre, cu reflexe roşietice.

Să mă bată Dumnezeu, dar avea un coc pe ceafă. Nici o fiinţă nu ar fi putut fi mai fermecătoare şi de o mai mare feminitate.

— Incetează cu Jo... Jessie, Jessie, repeta ea cu mândrie.

Mantaua merse după beretă în iarbă. Deasupra cismelor roşcate, văzui o fustuliţă scurtă, strânsă în jurul taliei cu un cordon de piele, şi deasupra taliei o cămăşuţă albă cu gulerul răsfrânt, o cămăşuţă care nu lăsa nici o îndoială asupra sexului ei. Cu siguranţă, nu aveau deloc deaface cu un Jo, ci cu o Jessie.

— Dumnezeule! strigă roşindu-se şi gata să plângă. Dumnezeule! ce prostie! explică-i te rog Stéphaniei. Altă dată m'ar fi amuzat să mă ia drept băiat... dar nu acum. Dacă te iubeşte şi tu îl iubeşti, desigur că nu vă voi separa... Dar era cred, datoria mea să intervin.

— Draga mea, răspunse Stéphanie căscând, eu nu ţin mai mult la el ca la oricare alt lucru şi puteţi face orice voiţi.

Jessie se răsuci atunci spre mine.

— Şi d-ta... mă întrebă.

— Eu, Jo...

Dar ea mă străfulgeră cu o astfel de privire, că mă pierdu cu totul.

— Pardon, Jessie, eu... Dumnezeule! Şi eu cred că eşti prima pe care am văzut-o.

Surâsul luminos ce mi-l adresă, îmi redete toată siguranta. Mă uitai la ceas.

— Vrei să prindem trenul de 8.37, propusei.

Dar Jessie, cu obrajii roşii, îşi scutură buclele. Propunerea-mi nu-i era desigur pe plac.

— Nu, spuse ea. Să nu facem paradă.

Şi privindu-mă cu un act de reproş îngână:

— Dacă ai ştii ce slabă mă simt... Cea mai slabă dintre femei!

Stéphanie se depărtase, fără să ne dăm seama. In ceeace mă privea, eu nu o vedeam decât pe Jessie... Jessie emoţionată şi temătoare.

Era atât de copilăroasă, de o feminitate atât de adorabilă, cu mânuţele încrucişate, cu obrajii purpurii şi privirea împăienjenită, încât simţii că naşte în mine o dorinţă irezistibilă.

O prinsei în braţe. Numai ştiam că este o miss Grey, ci doar că o iubeam şi că o voi lua de soţie, chiar împotriva tuturor.

— Jessie, spusei, vrei să fii soţia mea.

Ea, tot trăgându-şi nasul, încercă să mă îndepărteze, dar trebui să renunţe. Eram mai tare.

— Nu ţi-e teamă de guturaiul meu? mă întrebă cu un aer foarte serios.

Si cum surâdeam, îşi aplecă căpşoru-i nostim şi-şi întinse buzele pentru a primi sărutul de logodnă.

SFÂRŞIT

COLECȚIA
FAR-WEST

AVENTURI
DRAGOSTE
EROISM

Tot ce s'a scris mai bun în genul romanelor de FAR-WEST

AU APARUT:

1. **Diavolul Sângeros**
de E. R. BURROUGHS (epuizat)
2. **Valea Disperării**
de ZANE GREY (epuizat)
3. **FAR-WEST**
de B. I. CURWOOD (epuizat)
4. **California**
de BRET HARTE (epuizat)
5. **Eroul Vestului**
de W. C. TUTTLE (epuizat)
6. **Caravana**
de PETER RAUENBERG (epuizat)
7. **Senorita**
de MAX BRAND
8. **Miss Cressy**
de BRET HARTE

VOR APARE:

9. **Aur în New Frisko**
de ROBERT ARDEN
10. **Văgăuna Blestemaților**
de ANTON MALY

CENTRALA PRESEI
**Oficiu de difuzare în Capitală
și Provincie**
**BUCUREȘTI, Str. BREZOIANU No. 8
— TELEFON 4.29.91 —
Of. Reg. Com. Nr. 1859/941
Cont. CEC .991**

Acest volum s'a tipărit
la 20 Aprilie 1942, în
Institutul de Arte Grafice
„EMINESCU" S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREȘTI —

Romanul „TEXANII" a fost tipărit pe baza autorizației Serviciului Cenzurei Militare cu Nr. 829 | 942.